

என். ராமகிருஷ்ணன்

மார்க்ஸ் எனும்

~~யூதர் - கிருத்தவர் - ஜெர்மானியர்~~

மனிதர்

என். ராமகிருஷ்ணன்

மார்க்ஸ் எனும்

~~யூதர் - கிறித்தவர் - ஜெர்மானியர்~~

மனிதர்

மார்க்ஸ் எனும் மனிதர்

என். ராமகிருஷ்ணன்

உள்ளடக்கம்

முன்னுரை

1. அன்றைய ஜெர்மனி
2. மார்க்ஸ் குடும்பம்
3. பெர்லின் பல்கலைக் கழகம்
4. பாசமும் பிரிவும்
5. ஃபாயர்பாக்
6. பத்திரிகையாளர் மார்க்ஸ்
7. திருமணமும் பாரிஸ் பயணமும்
8. பாரிஸ் நகரம்
9. ஃபிரெடரிக் எங்கெல்ஸ்
10. பெல்ஜியம் - இங்கிலாந்து - ஜெர்மன் தத்துவம்
11. தத்துவத்தின் வறுமை
12. பிப்ரவரி பாரிஸ் எழுச்சி
13. ஜெர்மனியில் கொந்தளிப்பு
14. நியூ ரெய்னிஷ் ஜைடுங்
15. பாரிஸில் குண்டுமழை
16. லண்டனில் மார்க்ஸ்
17. பத்திரிகை நிருபராகிறார்
18. இந்தியா குறித்து மார்க்ஸ்
19. வறுமையின் பிடியில் மார்க்ஸ்
20. முதலாம் அகிலம் உருவாகிறது

21. ುலதனம்

22. குடும்ப வாழ்க்கை

23. பாரிஸ் கம்யூன்

24. ஜென்னியின் மறைவு

25. வேதனை மிக்க இறுதி ஆண்டுகள்

26. மார்க்ஸ் மறைவுக்குப் பிறகு

குறிப்புகளுக்காக

முன்னுரை

மனித குலத்தின் மகத்தான சிந்தனையாளர் கார்ல் மார்க்ஸின் வாழ்க்கை வரலாறு 12 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மீண்டும் வெளிவருவது மகிழ்ச்சியாக உள்ளது.

‘தத்துவவாதிகள் இதுவரை உலகை வியாக்கியானம் செய்து வந்துள்ளனர். ஆனால் செய்ய வேண்டிய பணியோ அதை மாற்றியமைப்பது’ என்று பிரகடனம் செய்த கார்ல் மார்க்ஸ், அத்தகைய ஒரு மாற்றத்துக்கு வித்திட்டே மறைந்தார்.

மாபெரும் தத்துவ அறிஞர்கள் அரிஸ்டாடில் தொடங்கி ஹெகல் வரை உருவாக்கிய தத்துவ சிந்தனைகள், பிரெஞ்சு சோஷலிஸம், தாமஸ் மூர் முதல் ராபர்ட் ஓவன் வரை மனிதநேயப் பண்பாளர்கள் உருவாக்கிய கற்பனா சோஷலிஸம், பொருளாதார வல்லுநர்களான ஆடம் ஸ்மித், டேவிட் ரிக்கார்டோ ஆகியோரின் பொருளாதாரக் கோட்பாடுகள் அடங்கிய ஆங்கிலேயப் பொருளாதாரம் போன்ற அனைத்தையும் சுவீகரித்து, அவற்றின் வரம்புகள் மற்றும் முரண்பாடுகளைக் களைந்து, வரலாற்று வளர்ச்சி விதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட தத்துவத்தை உருவாக்கிய மேதை கார்ல் மார்க்ஸ்.

தனது இணைபிரியாத தோழரும், தத்துவ அறிஞருமான பிரெடரிக் எங்கெல்ஸுடன் சேர்ந்து அவர் உருவாக்கிய தத்துவம், அவரது பெயராலேயே மார்க்ஸியத் தத்துவம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. மார்க்ஸியம் என்பது ஒரு பரந்துபட்ட, ஒன்றிணைந்த உலகப் பார்வையை உலகத் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு வழங்கியுள்ளது.

‘மனித குலத்தின் முன்னணிச் சிந்தனையாளர்கள் ஏற்கெனவே எழுப்பியிருந்த கேள்விகளுக்கு மார்க்ஸ் விடைகள் தந்தார் என்பதில்தான் குறிப்பாக அவரது மேதாவிலாசம் அடங்கி உள்ளது. தத்துவ ஞானம், அரசியல் பொருளாதாரம், சோஷலிஸம் ஆகியவற்றின் தலைசிறந்த பிரதிநிதிகளுடைய போதனைகளின் நேரடியான உடனடியான தொடர்ச்சியாகத்தான் மார்க்ஸின் போதனை எழுந்தது’

என லெனின் சுட்டிக் காண்பிக்கிறார். *

அனைத்தும் உருவாகின்றன, வளர்ச்சியடைகின்றன, மாற்றம் பெறுகின்றன. இதுதான் இடைவிடாத இயக்கப் போக்கு. இதைத் தவிர நிரந்தரமானது, புனிதமானது என்று எதுவும் கிடையாது என பறைசாற்றும் பொருள் முதல்வாத இயக்க இயலை உலகுக்கு வழங்கிய மேதை கார்ல் மார்க்ஸ்.

வரலாறு என்பது மன்னர்கள், மகாராணிகள் உருவாக்கியதல்ல. வரலாறு என்பது வர்க்கப் போராட்டங்களின் வரலாறுதான் என தெளிவுபடக் கூறிய மார்க்ஸ், ஒரு வரலாற்று உண்மையைச் சுட்டிக் காண்பித்தார். ஆதி பொதுவுடைமைச் சமூகம், அடிமைச் சமூகம், பண்ணை அடிமைச் சமூகம் மற்றும் பிரபுத்துவச் சமூகம் என ஒவ்வொரு சமூகமும் எவ்வாறு மாற்றம் கண்டன என்பதை விவரித்து நடப்பில் உள்ள முதலாளித்துவச் சமூகமும் அதே வர்க்கப் போராட்டம் மூலம் அகற்றப்பட்டு, சுரண்டலற்ற, மோதுதல்கள் அற்ற உயரிய சோஷலிஸ சமூகத்துக்கு வழிவிட்டாக வேண்டும் என்பதைச் சுட்டிக் காண்பித்தார். இதுதான் வரலாற்றியல் பொருள் முதல் வாதம் என அழைக்கப்படுகிறது. வர்க்கப் போராட்டம் என்பதுதான் மனித வாழ்வின் உந்து சக்தி என்ற பேருண்மையை நிரூபித்தவர் கார்ல் மார்க்ஸ்.

1917-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் லெனின் தலைமையில் உருவான ரஷ்யப் புரட்சியானது இதை உண்மையென நிரூபித்தது.

மார்க்ஸியம் காலாவதியாகிவிட்டது, இனியும் அது பயன்படாது என்றெல்லாம் அதை விமரிசிப்பவர்கள் கூறி வருகிறார்கள். உண்மை என்ன? சுரண்டல் என்பதுதான் முதலாளித்துவத்தின் அடிப்படை. தொழிலாளிகள் தங்கள் உழைப்பின் ஒரு சிறு பகுதியைத்தான் ஊதியமாகவோ, கூலியாகவோ பெறுகிறார்கள். மீதமுள்ளவை முதலாளியால் அபகரிக்கப்படுகிறது. இதுதான் மூலதனமாக உருவாகிறது என்று மார்க்ஸ் அறுதியிட்டுக் கூறியதுதான் இன்றும் நிரூபணமாகி வருகிறது.

இன்று உலகமயம், தனியார்மயம் மற்றும் தாராளமயம் என்று பெரிதாகப் பேசப்படுவதன் பின்னணியானது, உலகில் உள்ள தொழிலாளர்களது ஊதியத்தைக் குறைத்து, வாழ்க்கை நிலைமையைத் தரம் தாழ்த்தி, அவர்களின் வயிற்றில் மண்ணைப் போட்டு, மூலதனத்தின் சுரண்டலைத் துரிதப்படுத்துவது என்பதுதான். ஏகாதிபத்திய மற்றும் வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள், வளர்முக நாடுகளையும், புதிதாக விடுதலை அடைந்த நாடுகளையும், அந்நாட்டு

மகக்ளையும் கொள்ளையடிப்பது என்பதுதான். உலகச் சந்தையைப் பிடிப்பதற்காக, குறைந்த விலையில் ஏற்றுமதி செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக, உற்பத்திச் செலவைக் குறைப்பது என்ற பெயரில், தொழிலாளிகளின் கூலி குறைக்கப்படுகிறது. அவர்களுக்கு இருந்த சமூகப் பாதுகாப்பு கைவிடப்படுகிறது. நிரந்தரத் தொழிலாளிகள் தினக்கூலிகளாக ஆக்கப்படுகின்றனர். மிக நவீன இயந்திரங்கள் புகுத்தப்பட்டு பாரம்பரிய, சிறிய, நடுத்தர குடிசைத் தொழில்கள் அழிக்கப்படுகின்றன. ஏராளமான ஆலைகள் மூடப்படுகின்றன. வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளின் பொருள்கள் வளர்முக நாடுகளின் சந்தைகளில் புகுந்து உள்நாட்டுத் தொழில்களை அழிக்கின்றன.

இதன்விளைவாக ஒவ்வொரு நாட்டுக்குள்ளும் முரண்பாடுகள் அதிகரித்து மோதல்கள் உருவாகின்றன. ஆக, மார்க்ஸ் சுட்டிக் காண்பித்த மூலதனத்துக்கும் உழைப்புக்கும் இடையிலான பகைமையான முரண்பாடு, மோதல் மேலும் கூர்மையடைந்து வருகிறது. அதன் வெளிப்பாடுகள் இப்பொழுதே பகிரங்கமாகத் தெரிகின்றன. ஏகாதிபத்திய, பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் பாதுகாவலனாக நிற்கும் ஏகாதிபத்திய மற்றும் வளர்ச்சி அடைந்த நாடுகளின் மாநாடுகள், கூட்டங்கள் போன்றவை நடக்கும் இடங்களில் லட்சக்கணக்கான மக்கள், ஒடுக்குமுறைகளையும் மீறி ஆவேசகரமான போராட்ட நடவடிக்கைகளில் இறங்கியுள்ளனர். வளர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளிலும் மூலதனத்தின் தாக்குதல்களை எதிர்த்து வேலைநிறுத்தங்களிலும் போராட்டங்களிலும் உழைப்பாளி மக்கள் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். வரவிருக்கும் காலத்தில் இத்தகைய எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் மேலும் பன்மடங்கு அதிகரித்தே தீரும்.

ஆக, மார்க்ஸின் போதனைகள் இன்றும் கோடிக்கணக்கான மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கை நிலைமைகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகவும், வாழும் உரிமையைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்காக நடத்தும் போராட்டச் செயல்பாடுகளுக்கும் மாபெரும் வழிகாட்டியாக உள்ளது.

மார்க்ஸ், எல்லையற்ற அறிவுக்கு வாயிற்கதவைத் திறந்துவிட்டுள்ளார். இத்தகைய மாபெரும் அறிஞரைத்தான் கடந்த ஆயிரம் ஆண்டுகளின் மிகச்சிறந்த மனிதராக, இங்கிலாந்து நாட்டின் வானொலி (பி.பி.சி.) நடத்திய கருத்துக்கணிப்பில் மக்கள் தேர்ந்தெடுத்து இருக்கிறார்கள்.

மனிதச் சமூகம் உள்ளவரை மார்க்ஸ் நினைக்கப்படுவார். அவரது தன்னலமற்ற பணியும் சேவையும் போற்றப்படும்.

இந்நூலின் முதல் பதிப்பை வெளியிட்ட 'சவுத் ஏசியன் புகஸ்'

நிறுவனத்தாருக்கும், இப்பொழுது அதைத் தங்கள் முதல் பதிப்பாக
வெளியிடும் கிழக்கு பதிப்பகத்தாருக்கும் என் நன்றியையும்
வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சென்னை

என். ராமகிருஷ்ணன்

05.11.2005

1. அன்றைய ஜெர்மனி

ஜெர்மனி நாடு என்பது 1814-ம் ஆண்டுவரை ஓர் ஒன்றுபட்ட நாடாக இருக்கவில்லை. பண்டைத் தமிழகத்தில் இருந்ததுபோல் முடிமன்னர்கள், சிற்றரசர்களின் ஆளுகைக்கு உள்பட்ட முந்நாறுக்கும் அதிகமான சுயேச்சை நாடுகளாக இருந்தன. இந்த முடிமன்னர்களும் இளவரசர்களும், தனித்தனிப் பிரதேசங்களைத் தங்கள் ஆளுகையில் வைத்துக்கொண்டு அவரவர் விருப்பம்போல் ஆட்சி செலுத்தி வந்தனர். இவைபோக, சுதந்தரமான சில பேரரசு நகரங்களும் இருந்தன.

மன்னர்களும் சிற்றரசர்களும் பிரபுக்களும் மக்களைக் கசக்கிப் பிழிந்தனர். விவசாயிகள், கைவினைஞர்கள், சிறு உற்பத்தியாளர் ஆகியோர் அரசாங்கத்தின் தாக்குதலையும், மோசமான வர்த்தக நிலைமையையும் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. உரிமைகள் ஏதுமற்ற மக்கள் கூட்டமாக வாழ வேண்டி இருந்தது.

இந்த நாடுகளுக்குள் பிரபலமாக விளங்கியது பிரஷ்யா எனும் தேசமாகும். இது பரப்பளவிலும், மக்கள் தொகையிலும் இதர ஜெர்மன் நாடுகளைவிடப் பெரியதாக இருந்தது. 1795-ம் ஆண்டு பிரெஞ்சு புரட்சிகர ராணுவத்தின் தாக்குதல் காரணமாக ரைன் நதிக்கு கிழக்கில் உள்ள தன்னுடைய நாட்டின் பகுதிகளை பிரஷ்யா இழந்தது. ரைன் பிரதேசம் என்று அழைக்கப்படும் இந்தப் பகுதியை ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்கு விட்டுக் கொடுத்து, பிரஷ்யா ஒரு சமாதான உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டது. இவ்வாறு பிரெஞ்சு குடியரசின் பகுதியாக மாறிய ரைன் பிரதேசம், பின்னர் பிரெஞ்சு நாட்டை ஆண்ட நெப்போலியனின் சாம்ராஜ்ஜியப் பகுதியாகவும் ஆனது.

ரைன் மாநிலம், ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் சேர்க்கப்பட்ட பின், பிரெஞ்சு புரட்சிகர ராணுவம் சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. மகத்தான புரட்சி மூலம் தன் நாட்டில் எவ்வாறு நிலப்பிரபுத்துவ உடைமைகளையும், வரிமுறைகளையும் ரத்து செய்து நிலப்பிரபுத்துவ மரபை ஒழித்ததோ, அதேபோன்று ரைன் மாநிலத்திலும் செய்தது. சிற்றரசர்களுக்கும் தேவாலயங்களுக்கும் இருந்த நில உடைமைகளை

ரத்து செய்தது. நிலப்பிரபுக்களின் உரிமைகளை ரத்து செய்தது. வரிமுறைகளை, மரபுகளை ஒழித்துக் கட்டியது. பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் தாக்கம் இங்கே பலமாக வேரூன்ற ஆரம்பித்தது. ‘சுதந்தரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்” போன்ற கருத்துகளும், பிரெஞ்சுப் பொருள்முதல்வாதக் கருத்துகளும், கற்பனா சோசலிஸ்டிக் கருத்துகளும் இந்தப் பகுதியில் விரிந்து பரவ ஆரம்பித்தன. எனவே இந்த மாநிலம், ஜெர்மானிய, பிரெஞ்சுப் பண்பாடுகளின் பிரதேசமாகத் திகழ ஆரம்பித்தது. இது இள நிலையில் இருந்த, ஆனால் வளர்ந்து வரும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு உத்வேகமூட்டியது.

இறுதியாக, 1813-ம் ஆண்டு லீப்ஸிக் நகரில் பிரெஞ்சுப் படைகளுக்கும் மறுபுறம் ரஷ்ய, பிரஷ்ய, ஸ்வீடன் மற்றும் ஆஸ்திரிய நாட்டுப் படைகளுக்கும் ஒரு பெரும் யுத்தம் நடைபெற்றது. தேசங்களின் யுத்தம் (Battle of Nations) என்று அழைக்கப்பட்ட இந்த யுத்தத்தில், நெப்போலியன் படைகள் பெரும் தோல்வியடைந்து பின்வாங்கின. கூட்டணிப் படைகள் பாரீஸுக்குள் நுழைந்தன. நெப்போலியன் பதவியை விட்டு விரட்டப்பட்டு எல்பா தீவுக்கு அனுப்பப்பட்டார்.

ஃபிரான்ஸ் நாட்டுத் தோல்விக்குப் பிறகு, அது ஏற்கெனவே பிடித்திருந்த பகுதிகளும் நாடுகளும், இந்தக் கூட்டணிப் படைகளால் பங்கு போட்டுக் கொள்ளப்பட்டன. 1814-15-ல் நடைபெற்ற வியன்னா காங்கிரஸ் முடிவுப்படி, ரைன் மாநிலம் மீண்டும் பிரஷ்யாவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

1815-ம் ஆண்டில் ஜெர்மன் ஒன்றியம் உருவாக்கப்பட்டது (German Union). பிரஷ்யா உள்ளிட்ட 300-க்கும் மேலாகச் சிதறிக் கிடந்த சின்னஞ்சிறு அரசாங்கங்கள், 39 நாடுகளாக இந்த ஒன்றியத்துக்குள் உருவாயின.

வியன்னா காங்கிரஸ் முடிவுப்படி, பிரஷ்யாவுடன் ரைன் மாநிலம் சேர்க்கப்பட்ட பிறகு. அந்தப் பகுதி மிகப்பெரிய ஜெர்மன் நாடாக மாறியது. முடிமன்னர் ஆட்சியின் கீழ் பிரபுத்துவ அமைப்பாக அது இருந்தது. ஜங்கர்கள் என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்ட, பெருமளவு நிலம் வைத்திருந்த பிரபுக்கள் கூட்டத்துக்கு ஏராளமான சலுகைகள் இருந்தன. பிரஷ்யாவின் அதிகார வர்க்கமும், ராணுவ அதிகாரிகளும் இந்தப் பிரபுக்கள் கூட்டத்தைச் சார்ந்தவர்களாகவே இருந்தனர். நாட்டில் அரசியல் பிரதிநிதித்துவ அமைப்பு என்று எதுவும் கிடையாது. மாநில அளவிலான சட்டமன்றங்கள் போன்றவையே இருந்தன. லாண்ட்டாக் (Landtag) என்றழைக்கப்பட்ட இந்த அமைப்புகளுக்கு வாக்களிக்கும்

உரிமை கிடையாது; ஆலோசனை மட்டுமே கூற முடியும். இந்த அமைப்பிலும் பிரபுக்களுக்கே அதிகப் பிரதிநிதித்துவம் இருந்தது. வளர்ந்து வந்த முதலாளித்துவத்துக்கு மிகக் குறைவான பிரதிநிதிகளே இருந்தனர்.

ரைன் மாநிலம், கனிமவளங்கள் நிறைந்த பகுதியாகும். ஜெர்மனியின் இதர பகுதிகளில் பட்டறைத் தொழில்களும் சிறுவகைப்பட்ட தொழில்களும், கைத்தொழில்களுமே இருந்த நேரத்தில், ரைன் மாநிலத்தில் பெரும் இயந்திரத் தொழில்கள் உருவாகியிருந்தன. எனவே, முதலாளித்துவ இயந்திரத் தொழில்கள் வளர்ச்சி அடைந்ததை ஒட்டி முதலாளித்துவம் வளர்ச்சி அடைந்தது. அதோடு சேர்ந்து இயந்திரத் தொழிலாளர் வர்க்கமும் உருவெடுத்தது.

பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் விளைவாக ரைன் மாநிலம் பெற்ற அனுகூலங்களை இழக்க பிரஷ்யா விரும்பவில்லை. அந்த மாநிலத்தில் பின்பற்றப்பட்டு வந்த நெப்போலியன் சட்டத்தையே தொடர்ந்து பின்பற்ற அனுமதித்தது. ஆனால் வளர்ந்துவந்த ரைன் மாநில முதலாளித்துவத்துக்கு பிரஷ்ய மன்னராட்சி பல இடையூறுகளை விளைவித்தது. பிரஷ்ய அரசின் வரிக் கொள்கையினாலும், அந்நியப் போட்டியில் இருந்து தங்கள் தொழிலைக் காக்கத் தவறிய காப்பு வரிகள் குறித்தும் வளர்ந்து வரும் முதலாளித்துவம் அதிருப்தி கொண்டிருந்தது. பிரஷ்யாவிலும், ஜெர்மனி முழுவதிலும் இருந்த முதலாளித்துவ வட்டாரங்களின் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கும் ஊதுகுழலாக அது விளங்கியது.

2. மார்க்ஸ் குடும்பம்

டிரியர் (Trier) என்பது ரைன் மாநிலத்தின் முக்கிய நகரமாகும். ரைன் நதியின் துணை நதியான மோசெல் ஆற்றின் கரையில் அமைந்திருக்கும் இந்த நகரம், ஜெர்மனியின் தொன்மைக்கால நகரங்களுள் ஒன்று. ஜெர்மனி முழுவதிலும் வீசிக் கொண்டிருந்த சமூக இயக்கக் காற்று அங்கேயும் வீசிக் கொண்டிருந்தது. அத்துடன் ஃபிரான்ஸ் நாட்டைக் குலுக்கிக் கொண்டிருந்த அரசியல் கருத்துகள் மற்றும் அறிவு இயக்கத்தின் எதிரொலியும் இங்கே உணரப்பட்டது. இவ்வாறு பலவிதக் கருத்துகள் மோதிக்கொண்டிருந்த காலத்தில்தான் மார்க்ஸ் பிறந்தார்.

கார்ல் மார்க்ஸ், 1818-ம் ஆண்டு மே மாதம் 5-ம் தேதி டிரியர் நகரில் பிறந்தார். அவருடைய தந்தை ஹென்ரிச் மார்க்ஸ், வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றி வந்தார். அத்துடன் நகர வழக்கறிஞர்கள் சங்கத் தலைவராகவும் இருந்தார். அறிவு இயக்கத்தின் தாக்கத்துக்கு ஆளாகியிருந்த அவர் பரந்த மனப்பாங்கு, முற்போக்குச் சிந்தனையோட்டம், மனித நேயம், சகிப்புத்தன்மை, நேர்மை ஆகியவற்றின் இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தார். கார்ல் மார்க்ஸின் தாயார் பெயர் ஹென்ரியெட்டா பிரெஸ்பர்க்.

ஹென்ரிச் மார்க்ஸ் குடும்பம் யூத மதத்தைச் சேர்ந்த குடும்பமாகும். இது கார்ல் மார்க்ஸ் பிறப்பதற்கு ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கிறிஸ்தவ மதத்தின் பிராடெஸ்டண்ட் பிரிவான லுத்தரன் பிரிவைத் தழுவினது. ஹென்ரிச் மார்க்ஸ் தம்பதிகளுக்கு கார்ல் மார்க்ஸையும் சேர்த்து மொத்தம் ஒன்பது குழந்தைகள் பிறந்தன.

1830-ம் ஆண்டு, டிரியர் நகரில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளியில் கார்ல் மார்க்ஸ் சேர்க்கப்பட்டார். அப்பொழுது அவருக்கு வயது 12. அந்தப் பள்ளியின் ஆசிரியர்களுக்கிடையே, பிரஷ்ய மன்னரின் முடியாட்சிக்கு எதிராகக் குமுறல் இருந்தது. அவர்களில் பலர் ஜெர்மன், பிரெஞ்சு அறிவு இயக்கத்தின் பலமான தாக்கத்துக்கு ஆளானவர்கள் என்பதோடு மிதவாத மனப்பான்மை கொண்டவர்களாகவும் விளங்கினர். மாணவர்களிடமும் இந்தக் கருத்துகளுக்குப் பெரும் ஆதரவு இருந்தது.

மன்னராட்சி முறையை அவர்களும் வெறுத்தனர்.

இதன் காரணமாக, பிரஷ்ய மன்னரையோ அல்லது அரசாங்கத்தையோ விமரிசித்து எதுவும் எழுதக் கூடாது, கேலிச் சித்திரம் வரையக் கூடாது என்று அரசாங்கம் உத்தரவிட்டது. இந்த உத்தரவை மீறியதாகக் கூறி ஒரு மாணவர் கைது செய்யப்பட்டார். அரசாங்கத்துக்கு எதிரான கருத்துகளைக் கொண்டிருந்த ஆசிரியர்களைக் கண்காணிப்பதற்காக அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். இவை அனைத்தும் சேர்ந்து கார்ல் மார்க்ஸ் மனத்தில் பிரஷ்ய முடியாட்சிக்கு எதிரான வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது.

கார்ல் மார்க்ஸ், படிப்பில் மிகவும் ஆர்வத்துடன் இருந்தார். ஜெர்மன், லத்தீன், கிரேக்கம், பிரெஞ்சு மொழிகளைக் கற்றார். கணிதம், வரலாறு, இயல்பியல் ஆகியவற்றுடன் மதங்களைக் குறித்தும் படித்தார்.

இளம் வயது முதலே, மக்களுக்குச் சேவை செய்யவேண்டும் என்பது அவருடைய உள்ளத்தில் ஆழப் பதிந்திருந்தது. அவர் எழுதிய கட்டுரை ஒன்று இதை நன்கு விளக்கும்.

அவர் படித்த பள்ளியில், பள்ளி இறுதி வகுப்பை முடிக்கும் முன்பு ஒவ்வொரு மாணவனும் ஓர் ஆய்வுரை எழுதவேண்டும். ஏதாவதொரு பொருளை அடிப்படையாகக்கொண்டு இந்த ஆய்வுரை எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும். அதன்படி, மார்க்ஸ் 1835-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் ஓர் ஆய்வுரை எழுதினார். 'எந்த வகைப்பட்ட வேலையைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்பது குறித்து ஓர் இளைஞனின் பிரதிபலிப்புகள்' என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்ட கட்டுரையில் மார்க்ஸ் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

'வேலையைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்பதானது ஒரு மனிதனின் மகத்தான உரிமையாகும். இந்த முக்கியமான விஷயத்தை, நடக்கிறபடி நடக்கட்டும் என்று விட்டுவிட முடியாது.

'...எந்த அந்தஸ்தைப் பெற நாம் தகுதியானவர்கள் என்று நம்புகிறோமோ, அந்த அந்தஸ்தை நாம் எப்பொழுதும் அடைய முடியாது. அத்தகைய அந்தஸ்து குறித்து நாம் தீர்மானிக்கும் முன்னரே, நமது சமுதாய உறவுகள் ஓரளவுக்கு உருவாக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

'...ஒரு வேலையைத் தேர்ந்தெடுக்கும்பொழுது நமது பிரதான வழிகாட்டியாக இருக்கவேண்டியது மனிதகுலத்தின் நலனையும், நமது சொந்த மேம்பாட்டையும் காத்துக்கொள்ளுதல் என்பதே. இவ்விரு நலன்களும், ஒன்றோடொன்று மோதக் கூடியவை என்று நினைக்கக்

கூடாது; ஒரு நலன், மற்றொரு நலனை நாசம் செய்துவிடும் என்று நினைக்கக் கூடாது. அதற்கு மாறாக, சக மனிதர்களின் மேம்பாட்டுக்காக, நன்மைக்காகப் பாடுபடுவதன் மூலமே, ஒருவர் தன்னுடைய மேம்பாட்டை அடையமுடியும்.

‘...ஒருவர் தன்னுடைய நலனுக்காக மட்டுமே பாடுபடுவதென்றால் அவர் ஒருவேளை பெரிய அறிவாளியாக விளங்கலாம்; ஒரு பெரிய ஞானியாக விளங்கலாம். ஒரு மிகச் சிறந்த கவிஞனாக விளங்கலாம். ஆனால் அவர் ஒருபொழுதும் முழு மனிதனாக ஆக முடியாது. உண்மையிலேயே மகத்தான மனிதனாக விளங்க முடியாது.

‘பொது நன்மைக்காகப் பாடுபடுவதன் மூலம் தங்களைச் சிறப்பித்துக்கொள்ளும் மனிதர்களைத்தான் வரலாறு மிக மகத்தானவர்கள் என்று அழைக்கிறது. மிக அதிகமான அளவு மக்களை மகிழ்ச்சியடையச் செய்யும் மனிதன்தான் மகிழ்ச்சிகரமான மனிதன் என்று வரலாறு வரவேற்கிறது.

‘...மனித குலத்துக்காகப் பெரும்பாலும் பாடுபடும் முறையிலான வேலையை நாம் தேர்ந்தெடுத்தால் எந்தச் சூழலும் நம்மைத் தலைவணங்கச் செய்யமுடியாது. ஏனென்றால் அவையெல்லாம் அனைவரின் நலனுக்காகவும் செய்யப்பட்ட தியாகங்கள் ஆகும். அதன்பிறகு, நாம் குறுகிய எண்ணம் கொண்ட, வரம்புக்கு உட்பட்ட சுயநலம் கொண்ட மகிழ்ச்சியை உணரமாட்டோம். ஆனால் நமது மகிழ்ச்சி லட்சக்கணக்கானவர்களின் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். நமது பணிகள் என்றென்றும் நினைவில் இருக்கும். நமது சாம்பல்கள் மீது புனிதமான மக்களின் சூடான கண்ணீர் சிந்தப்படும்.’

பள்ளிப்படிப்பை முடித்தபிறகு மார்க்ஸுக்கு அளிக்கப்பட்ட சான்றிதழில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது:

‘...இவர் அறிவாற்றல் மிக்கவர். பண்டைய மொழிகள், ஜெர்மன் மொழி, கணிதம் ஆகியவற்றைக் கற்பதில் பாராட்டத்தக்க ஈடுபாடு காட்டினார். பிரெஞ்சு மொழியைக் கற்பதில் குறிப்பிட்ட அளவு ஈடுபாடு காட்டினார். தம் மீது பிறர் வைத்திருக்கும் எதிர்பார்ப்புகளையும் தமது அறிவாற்றல்களையும் நியாயப்படுத்தும் வகையில் அவர் நடந்துகொள்வார்’ என்று அந்தச் சான்றிதழில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

ஹென்ரிச் மார்க்ஸின் சிறந்த நண்பர்களில் ஒருவர் லுத்விக் வான் வெஸ்ட்ஃபாலன். இருவரும் நீண்ட நாள் குடும்ப நண்பர்கள். உயர்

குடும்பத்தில் பிறந்த வெஸ்ட்ஃபாலன், சிறந்த பண்பாளர். இலக்கியங்களில் ஆழ்ந்த அக்கறை கொண்டவர். அவருடைய இளைய மகன் எட்கர், கார்ல் மார்க்ஸின் குழந்தைப் பருவ நண்பர். வெஸ்ட்ஃபாலனின் மகள் ஜென்னி. சிறந்த கல்வியறிவு, நற்குணங்களின் உருவமாக விளங்கினார். டிரியர் நகரின் அழகியாகக் கருதப்பட்டவர்.

சமுதாய மறுமலர்ச்சியில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த வெஸ்ட்ஃபாலன், கற்பனாவாத சோசலிஸக் கருத்துகளை, குறிப்பாக செயின்ட் சைமனின் கருத்துகளை கார்ல் மார்க்ஸுக்கு எடுத்துக் கூறினார். (மார்க்ஸின் ஆரம்பகாலச் சிந்தனையோட்டத்தை உருவாக்குவதில் வெஸ்ட்ஃபாலனுக்கும் பங்குண்டு என்றே பல வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.)

ஜென்னியும் கார்ல் மார்க்ஸும் இளம் வயதே முதல் நெருங்கிய நண்பர்களாக இருந்தனர். அது, நாங்கள் செல்லச் செல்ல பாசப் பரிவாகப் பரிணமித்து காதலாகவும் மலர்ந்தது. மார்க்ஸைவிட ஜென்னி நான்கு வயது பெரியவர் என்றபொழுதிலும், அவர்களுடைய காதலுக்கு அது ஒரு தடையாக இருக்கவில்லை. மார்க்ஸின் பரந்த அறிவு, கூர்மையான சிந்தனைத் திறன், நேர்மையான உள்ளம் ஆகிய அனைத்தும் ஜென்னியைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. திருமணம் செய்துகொள்வது என்று இருவரும் முடிவு செய்தனர். ஆனால், அது அவ்வளவு எளிதாக இருக்கவில்லை.

மார்க்ஸ் குடும்பத்தினர் ஜென்னியைப் பெரிதும் விரும்பினர். அந்தக் குடும்பத்தோடு ஜென்னியும் மிக நெருக்கமாக இருந்தார். ஜென்னியின் பெற்றோரும் மார்க்ஸை உயர்வாக மதித்தனர். ஆனால் பிரபுத்துவக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஜென்னி, ஒரு சாதாரண வழக்கறிஞரின் மகனைத் திருமணம் செய்யக் கூடாதென்று அவருடைய உறவினர்கள் கருதினர். ஆனால் மார்க்ஸை மணந்தே தீருவது என்பதில் ஜென்னி உறுதியாக இருந்தார்.

மார்க்ஸ், பள்ளி இறுதி வகுப்பில் தேறியதும் அவருடைய தந்தையார், தன் மகன் சட்டப்படிப்பு படிக்கவேண்டும் என்று விரும்பினார். எனவே, பான் நகரில் இருந்த பான் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து படிப்பதற்காக 1835-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்தில், மார்க்ஸ் அந்நகருக்குப் பயணமானார். பல்கலைக் கழகத்தின் சட்டப்பிரிவில் தம்மைப் பதிவு செய்து கொண்டு ஓராண்டுக் காலம் படித்தார். ஓராண்டுக்குப் பிறகு, பெர்லின் பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வி போதனையின் தரம் உயர்வாக

இருக்கிறதென்றும், சிறந்த பேராசிரியர்கள் உரை நிகழ்த்துகிறார்கள் என்றும் கருதிய ஹென்ரிச் மார்க்ஸ், தன் மகனை பெர்லினுக்கு அனுப்பிவைத்தார். தன் மகனுடைய வாழ்க்கையில் அது எத்தகைய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தப் போகிறது என்பதை ஹென்ரிச் மார்க்ஸ் அப்பொழுது அறிந்திருக்க நியாயமில்லை.

3. பெர்லின் பல்கலைக் கழகம்

பெர்லின் நகரம் அன்று மன்னராட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பிரஷ்ய நாட்டின் தலைநகராக இருந்தது. அரசியல் அதிகாரத்தைத் தங்கள் பிட்யில் வைத்திருந்த நிலப்பிரபுக்கள், முற்போக்கான கருத்துகளுக்கு விரோதிகளாக இருந்தனர். உழைக்கும் மளகளோ நசிந்து கிடந்தனர். முற்போக்கான மனோபாவம் கொண்டவர்கள் அரசாங்கத்தினால் கண்காணிக்கப்பட்டு பல தொல்லைகளுக்கு ஆளாகி வந்தனர்.

இந்தப் பின்னணியில்தான், பெர்லின் பல்கலைக் கழகத்தில் கார்ல் மார்க்ஸ் சேர்ந்தார். அங்கே அவர் தத்துவம், வரலாறு, இலக்கியம், சட்டம், கலை பற்றிய தத்துவம் ஆகியவற்றோடு அந்நிய மொழிகளையும் பயின்றார். தத்துவம், வரலாறு ஆகியவற்றைப் படிப்பதில் அதிக கவனம் செலுத்தினார்.

அந்த நேரத்தில் ஜெர்மன் தத்துவ இயல் என்பது ஐரோப்பா கண்டத்திலேயே வளர்ச்சியடைந்த தத்துவ இயலாக விளங்கியது. நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாய அமைப்பில் இருந்து முதலாளித்துவ அமைப்பு தோன்றி வரும் நேரம் அது. காந்த் (Kant), ஹெகல் (Hegel), ஃபாயர்பாக் (Feuerbach) போன்ற தத்துவவியலாளர்களின் படைப்புகள், வளர்ந்துவரும் இளம் முதலாளித்துவத்துக்குத் தத்துவவார்த்த வழியை அமைத்து வந்தன. இவர்களில் அன்று பிரபலமாக விளங்கியவர் ஹெகல் என்ற தத்துவ அறிஞர். இவர் பெர்லின் பல்கலைக் கழகத்தில் 1818-ம் ஆண்டு முதல் 1831-ம் ஆண்டுவரை தத்துவ விரிவுரை நிகழ்த்தி வந்தார். ஹெகலின் தத்துவக் கண்ணோட்டம் ஹெகலிய வாதம் அல்லது ஹெகலியத் தத்துவம் என்று அழைக்கப்பட்டது.

பெர்லின் பல்கலைக் கழகத்தில் தத்துவ இயலைக் கற்க கார்ல் மார்க்ஸ் பெரிதும் முயற்சி செய்தார். தத்துவ இயலின் அடிப்படை என்ன? தத்துவத்துக்கும் வாழ்க்கைக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு என்ன? சமுதாய வாழ்வில் தத்துவ இயலுக்கு உள்ள பங்கு என்ன? தத்துவ இயலுக்கும் அரசியலுக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பு என்ன? என்பன

போன்ற கேள்விகளுக்கு விடைகளைக் கண்டுபிடிப்பதில் மார்க்ஸ் ஆர்வம் காட்டினார். வாழ்க்கையின் பல்வேறு அம்சங்களைக் குறித்து எழுந்த பிரச்சனைகளுக்குத் தத்துவார்த்த அடிப்படையைக் கண்டறியும் முயற்சியில் அவர் பெரிதும் ஈடுபட்டார். ஹெகலின் நூல்களைப் படிக்க ஆரம்பித்த பிறகு ஹெகலியத் தத்துவத்தில் அவருடைய ஈடுபாடு அதிகரித்தது.

ஆரம்பத்தில் ஹெகலின் கருத்துகள் மார்க்ஸைப் பெரிதும் கவரவில்லை. ஹெகலின் கருத்துகள் கோமாளித்தனமானவை என்றே அவர் கருதினார். ஆனால் ஹெகலுடைய நூல்களை ஆழ்ந்து படித்தபொழுது அவருக்கு ஒரு புதுமையான விஷயம் தென்பட்டது. அதுதான் ஹெகல் உருவாக்கிய இயங்கியல் (dialectics) என்பதாகும்.

‘உலகில் நிரந்தரமானது, இறுதியானது, புனிதமானது என்று எதுவுமே கிடையாது என்று ஹெகல் தெளிவாகக் கூறினார். இயற்கை, சமூகம், மனித சிந்தனை உள்ளிட்ட அனைத்தும் வளர்ச்சியடைகின்றன; மாறுதல் அடைகின்றன; மீண்டும் வளர்ச்சியடைகின்றன. இது இடைவிடாமல் நடந்துவரும் இயக்கப்போக்கு’ என்று ஹெகல் திட்டவட்டமாகக் கூறினார்.

உலகில் உள்ள அனைத்தும் தனித்தனியானவை அல்ல. அவை ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு கொண்டவை. உலகம் என்பது முழுமையான ஒன்று. இதில் உள்ள ஒவ்வொரு துகளும் எண்ணற்ற தொடர்புகளைக் கொண்டது என்று ஹெகல் சுட்டிக் காட்டினார்.

‘பொருள்களுக்கு இடையே முரண்பாடுகள் உள்ளன. ஆனால் முக்கியமான விஷயம் எதுவென்றால் ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் உள்ளே இருக்கும் வளர்ந்து வரும் சக்திகளுக்கும், தேய்ந்து கொண்டிருக்கும் சக்திகளுக்கும் இடையில் முரண்பாடுகள் இருக்கின்றன. புதிதாக உருவாகும் சக்திக்கும், அழிந்து கொண்டிருக்கும் சக்திக்கும் இடையில் முரண்பாடுகள் இருக்கின்றன. மோதல் ஏற்படுகின்றது. இதில் பழைய சக்தி அழிகின்றது, புதிய சக்தி வளர்கின்றது. சுருங்கச் சொன்னால் ‘பழையன கழிதல், புதியன புகுதல்’ என்பது நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த முரண்பாடுதான், இந்த மோதல்தான் வளர்ச்சி. இதுதான் இயங்கும் சக்தி’ என்று ஹெகல் தெளிவுபடுத்தினார்.

‘உலகம் என்பது முழுமை செய்யப்பட்ட பொருள்களின் சேர்க்கை அல்ல. மாறாக நிகழ்ச்சிப் போக்குகள், தொடர்புகள், உறவுகள் ஆகியவற்றின் சேர்க்கையே’ என்று ஹெகல் கூறினார்.

‘சில பொருள்களோ, சில சம்பவங்களோ, வளர்ச்சியின் வடிவங்களோ அல்லது கட்டங்களோ அப்படியே திரும்பத் திரும்ப வருவது போலத் தோன்றும்; இதை ‘வரலாறு மீண்டும் அப்படியே நடக்கிறது’ என்று சிலர் கூறுவதுண்டு. ஆனால் இது உண்மையல்ல. ஒரு நிகழ்ச்சி திரும்பத் திரும்ப நிகழ்வது போலத் தோன்றினாலும் முழுமையாகத் திரும்பவும் நிகழ்வதில்லை. முன்னைவிட மாறுபட்ட நிலையில்தான் நிகழ்கிறது’ என்று ஹெகல் கோடிட்டுக் காட்டினார்.

இயங்கியல் என்பதைக் குறித்து சிறப்பாக விளக்கிய ஹெகல், அதற்கு ஒரு கைவிலங்கையும் போட்டார். ‘இயற்கையிலும் சமூகத்திலும் நடப்பவை அனைத்தும் இயல்பானவை அல்ல; சிந்தனையின் பிரதிபலிப்புதான் அவ்வாறு தெரிகிறது என்று தலைகீழாகப் பேசினார். அந்தச் சிந்தனைக்கு முழு முதல் கருத்து (Absolute idea) என்று பெயர் சூட்டினார். எனவே, இயற்கையிலும் சமூகத்திலும் நடக்கின்ற அனைத்தும், சிந்தனையின் முழு முதல் கருத்தின் பிரதிபலிப்பு மட்டுமே என்பதால், இதன் விதிகளுக்கு இயற்கையும், மனித வரலாறும் கீழ்ப்படிந்தே தீரவேண்டும்’ என்று அவர் அடம்பிடித்தார்.

அது மட்டுமல்ல, தமது போதனைதான் இறுதியான அறிவு, அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய அறிவு என்று ஹெகல் கூறிக் கொண்டார். இந்தப் போதனை எந்த சமுதாயத்தில் உருவாக்கப்பட்டதோ அந்தச் சமுதாயம்தான் மனித இன வளர்ச்சியின் உச்சகட்டம் என்று ஹெகல், தானே பறைசாற்றிக் கொண்டார். இதன்படி, அன்றிருந்த பிரஷ்ய முடிமன்னராட்சியே சிறந்தது என்ற முடிவுக்கு அவர் வந்தார்.

இவ்வாறு, ‘இறுதியானது, புனிதமானது, நிரந்தரமானது என்று எதுவுமே கிடையாது’ என்று கூறிய ஹெகல், தன்னுடைய போதனையே இறுதியானது என்ற தவறான முடிவுக்கு வந்தார். தான் உருவாக்கிய இயங்கியல் என்ற கோட்பாட்டுக்கு, தானே முள்வேலி போட்டுக்கொண்டார்.

மார்க்ஸ் தொடக்கத்தில் ஹெகலைப் பின்பற்றினார் என்றாலும், ஹெகலின் போதனையில் முரண்பாடுகள் இருப்பதாக மார்க்ஸுக்குத் தோன்றியது. அதற்குக் காரணம், மார்க்ஸ் அரசியலில் புரட்சிகர ஜனநாயகவாதியாக விளங்கியதோடு, பிரஷ்ய மன்னரின் முடியாட்சியை வெறுத்தார் என்பதுடன், நாத்திகவாதக் கொள்கையைக் கொண்டிருந்தார் என்பதுமேயாகும்.

பெர்லினில், ஹெகலுடைய கருத்தைப் பின்பற்றிய அறிவு ஜீவிகள், இளம் ஹெகலியவாதிகள் என்றழைக்கப்பட்டனர். பின்னர் அவர்கள்

இரண்டு குழுக்களாகப் பிளவுபட்டனர். மதத்துக்கு ஆதரவாக நின்று ஹெகல் தத்துவத்தில் கிறிஸ்தவப் பழைமைவாதத்தைக் கண்ட குழுவினர், பழைய ஹெகலியவாதிகள் என்றழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள், அன்றிருந்த அரசியல் அமைப்புதான் சரியானது என்று கூறி அதை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள்.

ஹெகல் தத்துவத்தில் தீவிரமான முடிவுகளுக்கு வர முயற்சி செய்தவர்கள் இளம் ஹெகலியவாதிகள் எனப்பட்டனர். இவர்களில் டேவிட் ஸ்ட்ராஸ் (David Strauss), ப்ரூனோ பாவர் (Bruno Bauer), அவருடைய சகோதரர் எட்கார் பாவர் (Edgar Bauer), ஆர்னால்ட் ரூகே (Arnold Ruge), லுத்விக் ஃபாயர்பாக் (Ludwig Feuerbach) ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். இவர்கள், ஹெகல் தத்துவத்தைப் பழைமைத்தனமான மத வழியில் விளக்கிக் கூறுவதை எதிர்த்தனர். அத்துடன் கிறிஸ்தவ மதத்தின் கோட்பாடுகளையும் பொதுவில் விமரிசித்தனர்.

இளம் ஹெகலியவாதிகளுக்கும் பழைய ஹெகலியவாதிகளுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட கருத்து மோதல் மதக் கோட்பாடு என்பதோடு மட்டும் நின்றுவிடவில்லை. அதில் ஓர் அரசியல் உள்ளடக்கமும் இருந்தது. ஏசு கிறிஸ்துவின் தேவவாக்கியம் (Gospel) என்பதே கட்டுக் கதைகளின் தொகுப்பு என்றும், அது ஆரம்பகால கிறிஸ்தவ சமூகங்களின் நம்பிக்கைகள் மற்றும் விருப்பங்களின் பிரதிபலிப்பே என்றும் டேவிட் ஸ்ட்ராஸ் கூறினார். ஆனால் ப்ரூனோ பாவரோ அதைவிட ஒருபடி மேலே போய், கடவுளின் தோற்றம் என்பதையும் கிறிஸ்து என்பவர் இருந்தாரா என்பதையும் கேள்விக்குறியாக்கினார். கிறிஸ்தவ மதம் என்பது பண்டைக்கால மக்களின் உணர்ச்சிபூர்வ வாழ்விலும், தத்துவப் போக்குகளில் இருந்துமே தோன்றியது என்று ப்ரூனோ பாவர் குறிப்பிட்டார்.

மதத்தையும் கடவுளையும் இவ்வாறு விமரிசித்ததன் மூலம், பிரஷ்ய முடியாட்சியின் பலமான ஒரு தூணாக இருந்த மதத்தை உலுக்கிவிட்டதன் மூலம், மதத்தைக் குறித்த விமரிசனம் என்பது பிற்போக்கு பிரஷ்ய முடியாட்சிக்கும் எதிரான விமரிசனமாகவும் மாறியது. பிரஷ்ய முடியாட்சிதான் சிறந்தது, எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது என்ற கருத்து தவறானது என்று இந்த விமரிசனம் கூறியது. இந்த விமரிசனம்தான், இளம் ஹெகலியவாதிகளின் தத்துவத்தை, வளர்ந்து வரும் ஜெர்மன் தீவிர முதலாளித்துவவாதிகளின் தத்துவமாக மாற்றியது.

தத்துவ இயலின் அடிப்படைகளையும், அதற்கும் சமுதாயத்துக்கும் உள்ள உறவு குறித்தும் ஆராய்ந்து வந்த மார்க்ஸின் சிந்தனைப்போக்கு அவருக்கு இளம் ஹெகலியர்களின் இயக்கத்தில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தி அதில் பங்கெடுக்குமாறு செய்தது. ஏற்கெனவே கடவுள் மறுப்பு நாத்திகவாதத்தில் உறுதியாக இருந்த மார்க்ஸுக்கு, இளம் ஹெகலியவாதிகள் மதத்தையும் கடவுளையும் வறட்டுத் தத்துவக் கோட்பாடுகளையும் துணிச்சலாக விமரிசனம் செய்திருந்தது மிகவும் பிடித்திருந்தது. அதேபோல் கருத்துச் சுதந்தரம், பத்திரிகைச் சுதந்தரம் வேண்டும் என்று இளம் ஹெகலியவாதிகள் கோரியதும் அவரைக் கவர்ந்தது. விரைவிலேயே அவர் இளம் ஹெகலியர்களில் ஒருவரானார். அவர்கள் ஏற்படுத்தியிருந்த 'டாக்டர் சங்கம்' (Doctor club) என்பதில் தீவிரமாகப் பங்கேற்றார். சிறிது காலத்துக்குள்ளாகவே, மார்க்ஸ் அதில் பிரதானமானவராக விளங்கினார்.

4. பாசமும் பிரிவும்

கார்ல் மார்க்ஸின் தந்தையார் ஹென்ரிச் மார்க்ஸ், தன் மகன் ஒரு சிறந்த வழக்கறிஞராக, சட்ட மேதையாக வர வேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டிருந்தார், மகனிடம் அளவுக்கு மீறிய பாசம் வைத்திருந்த ஹென்ரிச் மார்க்ஸ், பெர்லினில் கார்ல் மார்க்ஸின் படிப்புக்குத் தேவையான அனைத்து வசதிகளையும் செய்து கொடுத்திருந்தார். மகனுடைய அறிவுத்திறன், நேர்மை, கள்ளங்கபடமற்ற போக்கு ஆகிய அனைத்திலும் அவர் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்.

கார்ல் மார்க்ஸும், தன் தந்தையாரிடம் எதையும் மறைத்ததில்லை. மனம் விட்டு எழுதுவார். தன் படிப்பு குறித்தும், தான் சந்தித்த நண்பர்கள், அவர்கள் வழங்கிய அறிவுரைகள், தான் எழுதிய கட்டுரைகள், படித்த நூல்கள், அதனைக் குறித்த விமரிசனங்கள் ஆகியவற்றை எழுதுவதுண்டு.

தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையில் நடந்த கடிதப் போக்குவரத்தே இதை நன்கு உணர்த்தும்.

1836-ம் ஆண்டு மே மாதம் மகனுக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் ஹென்ரிச் மார்க்ஸ் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

அன்புள்ள கார்ல்,

எப்பொழுதும் திறந்த உள்ளத்தோடும், உண்மையானவனாகவும் இரு. உன்னுடைய தந்தையையும் உன்னுடைய அருமையான அன்னையையும் உன்னுடைய சிறந்த நண்பர்களாகக் கருது.

அதே ஆண்டு டிசம்பர் 28-ம் தேதி எழுதிய கடிதத்தில் ஹென்ரிச் மார்க்ஸ் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

அன்புள்ள கார்ல்,

நான் ஜென்னியுடன் பேசினேன். அவள் மனத்தை முற்றிலும் அமைதிப்படுத்தவே விரும்பினேன். என்னால் இயன்றது

அனைத்தையும் செய்தேன். ஆனால் எல்லாப் பிரச்னைகளும் தீர்ந்துவிட்டன என்று வாதாடுவது சாத்தியமல்ல. இந்த உறவை அவளுடைய பெற்றோர்கள் எவ்வாறு கருதுவார்கள் என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை அல்லது ஓர் அற்பமான விஷயத்தில் அவளுடைய உறவினர்களின், உலகத்தின் தீர்ப்பு எவ்வாறு இருக்கும் என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

நீ எப்பொழுதும் நிதானமாக இல்லாதிருப்பது குறித்தே நான் கவலைப்படுகிறேன். எனவே, நிலைமையைப் புரிந்து கொள்ளும் வேலையை உன்னிடமே விட்டுவிடுகிறேன். தீவிரமாகத் தலையிட்டு, இந்த கண்ணியமான உயிருக்கு ஆறுதல் அளித்து, அவளைப் பாதுகாக்கும் சக்தி உடையவனாக நான் இருப்பேனேயானால், எந்தவொரு தியாகமும் எனக்கு மகத்தானது அல்ல. துரதிர்ஷ்டவசமாக ஒவ்வோர் அம்சத்திலும் நான் பலவீனமானவனாக இருக்கிறேன். அவள் உனக்காக விலை மதிக்கமுடியாத தியாகத்தைச் செய்து வருகிறாள்.

மற்றொரு கடிதத்தில் ஹென்ரிச் மார்க்ஸ் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:
அன்புள்ள கார்ல்,

பணம் அனுப்பும்படி கேட்டு நீ எழுதிய கடிதம் கிடைத்தது. நான் ஒரு பெரிய குடும்பத்தைப் பராமரிக்க வேண்டியுள்ளது என்பதை நீ அறிவாய். உனக்காக என்னால் அதிகப் பணம் செலவழிக்க முடியவில்லை. எனினும் உன் படிப்புக்கு இடையூறு வரக் கூடாது என்பதில் நான் மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருக்கிறேன். நீ கேட்ட பணத்தை இப்பொழுது அனுப்பியுள்ளேன்.

ஹென்ரிச் மார்க்ஸ், தன் மகனிடம் எத்தகைய எதிர்பார்ப்புகளை வைத்திருந்தார் என்பதைப் பின்வரும் கடிதம் விளக்குகிறது:

டிரியர்

நவம்பர் 9, 1836

அன்புள்ள கார்ல்,

நல்ல கல்வி பெற்றவர்களிடையே நீ வாழ்ந்து வருகிறாய் என்பதையும், குறைந்த வயதுடையவர்களுடன் அதிகம் பழகவில்லை என்பதையும் அறிய நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். நான் உன்னைக் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம் அளவுக்கு மீறிப்

படிக்க வேண்டாம், உடலை ஆரோக்யமாக வைத்துக் கொள், மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுள்ள உன் கண் பார்வையை அதிகம் சிரமப்படுத்த வேண்டாம் என்பதே. கடவுள் அருளால் நீ நீண்டகாலம் வாழ வேண்டும். உன் நன்மைக்காகவும், உன்னுடைய குடும்பத்தின் நன்மைக்காகவும், என்னுடைய ஊகம் தவறில்லாது இருக்குமானால் மனித குலத்தின் நன்மைக்காகவும், நீ நீண்ட காலம் வாழவேண்டும்.

மார்க்ஸ், தன் தந்தையிடம் கொண்டிருந்த வாஞ்சையையும், தந்தை சொல்லைக் கடைப்பிடித்ததையும் பின்வரும் கடிதம் விளக்குகிறது. இக்கடிதம் 1837-ம் ஆண்டு நவம்பர் 10-ம் தேதி எழுதப்பட்டதாகும்.

அன்புத் தந்தையே,

...தம்பியின் உடல்நிலை, அன்புத்தாயின் உடல் நலக்குறைவு, உங்கள் உடல்நிலை ஆகியவை உடனே அங்கே வரும்படி என்னைத் தூண்டுகின்றன. சொல்லப்போனால் அது தேவையுமாகும். நான் அங்கே வருவதற்கு உங்கள் அனுமதி குறித்தும், சம்மதம் குறித்தும் எனக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்கவில்லையென்றால், இந்நேரம் நான் அங்கேயிருப்பேன். என் அன்புத் தந்தையே, எனக்கு உண்மையிலேயே பதற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனக்குப் பிரியமான உங்களிடம் நான் வந்து சேரும் வரையில் என்னை அமைதிப்படுத்திக்கொள்ள முடியாது.

தந்தையே! எனது பிரியத்துக்குரிய அற்புதமான ஜென்னிக்கு என்னுடைய வாழ்த்துகளைத் தெரிவியுங்கள். அவளுடைய கடிதத்தை நான் ஏற்கெனவே பன்னிரண்டு முறை படித்துவிட்டேன். அதில் எப்பொழுதும் புதிய மகிழ்ச்சியையே அடைகிறேன்.

அதே ஆண்டில் தன் தந்தையின் பிறந்த நாளன்று, அவருக்குத் தன் அன்புப் பரிசாக, தானே இயற்றிய ஒரு கதைப் பாடல் தொகுதியை கார்ல் மார்க்ஸ் அனுப்பி வைத்தார்.

கார்ல் மார்க்ஸின் கடவுள் மறுப்பு - தத்துவார்த்தக் கண்ணோட்டத்தைக் குறித்தும், முடிமன்னராட்சிக்கு எதிரான அவருடைய அரசியல் உணர்வைக் குறித்தும் அறிந்த ஹென்ரிச் மார்க்ஸ் பெரிதும் கவலை கொண்டிருந்தார். பின்வருமாறு கடிதம் எழுதுகிறார்:

‘... நீ அறநெறிப்படி தொடர்ந்து நல்லவனாக இருப்பாய் என்பதை நான் உண்மையாகவே சந்தேகிக்கவில்லை. ஆனால் கடவுளிடம்

தூய்மையான நம்பிக்கை வைப்பது அறநெறிக்குப் பெரும் ஆதரவாக இருக்கும். என்னிடம் இந்த விஷயத்தில் வெறியுணர்ச்சி கிடையாது என்பது உனக்குத் தெரியும். ஆனால் இந்த நம்பிக்கை சீக்கிரமாகவோ அல்லது தாமதமாகவோ - மெய்யாகவே மனிதனுக்கு அவசியம்; நாத்திகன் கூட கடவுளை வணங்கும்படி இழுக்கப்படுகின்ற தருணங்களும் வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்றன.'

தன் மகனுடைய தீவிர இடதுசாரிக் கருத்தோட்டம் அவனுக்கு ஆபத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்று ஹென்ரிச் மார்க்ஸ் கவலை கொண்டிருந்ததையே அவருடைய இதர சில கடிதங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

பல மாதங்கள் படுத்த படுக்கையாக இருந்த ஹென்ரிச் மார்க்ஸ் 1839-ம் ஆண்டு மே மாதம் மரணமடைந்தார். தந்தையின் மரணம், கார்ல் மார்க்ஸைப் பெரிதும் பாதித்தது. தன் அன்புத் தந்தையின் நினைவாக, பழைய டாகர் முறையில் எடுக்கப்பட்ட சிறிய புகைப்படத்தை, தன் கோட்டுப் பையிலேயே கடைசிக் காலம்வரை கார்ல் மார்க்ஸ் வைத்திருந்தார்.

தந்தையின் மரணத்துக்குப் பிறகும், பெர்லினில் மார்க்ஸ் தன்னுடைய படிப்பைத் தொடர்ந்தார்.

1841-ம் ஆண்டில் கார்ல் மார்க்ஸின் படிப்பு முடிவுற்றது. டாக்டர் பட்டம் பெறுவதற்காக “இயற்கையின் தத்துவவியல் குறித்து டெமாக்ரிட்டஸுக்கும், எபிக்யூரஸுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடுகள்” என்ற தலைப்பில் தன் ஆய்வுரையை ஜெனா பல்கலைக் கழத்துக்குச் சமர்ப்பித்திருந்தார். அந்தப் பல்கலைக் கழகம் அவருடைய ஆய்வுரையை ஏற்று ஏப்ரல் 15-ம் தேதி அவருக்கு டாக்டர் பட்டம் வழங்கியது.

டாக்டர் பட்டம் பெற்றபிறகு பான் பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளராகச் சேர விரும்பி, ஜூலை மாதம் பெர்லினுக்கு கார்ல் மார்க்ஸ் வந்து சேர்ந்தார். அத்துடன் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து நடத்தவும், ஒரு நாத்திகப் பத்திரிகையைத் தொடங்கவும் விரும்பினார். ஆனால் பிரஷ்ய மன்னராட்சி, தனக்கு எதிர்ப்புக் கருத்துகள் வளர்ந்தோங்குவதைக் கண்டு பீதி அடைந்தது. முற்போக்காளர்கள் மீது அடக்குமுறையை ஏவிவிட்டது. தணிக்கை முறை கடுமையாக்கப்பட்டது. முற்போக்கான பத்திரிகைகள் தடை செய்யப்பட்டன. அது மட்டுமல்ல, பல்கலைக் கழகங்களில் இருந்து இளம் ஹெகலியவாதிகளும், எதிர்ப்புக் கருத்து கொண்ட

விரிவுரையாளர்களும் வெளியேற்றப்பட்டனர். முடியாட்சியைக் குறித்த விமரிசனமும், பிரஷ்ய அமைப்பைச் சீர்திருத்தம் செய்யும் பிரச்சனைகள் குறித்த விவாதமும் தடை செய்யப்பட்டன. பான் பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரை நிகழ்த்தக் கூடாது என்று ப்ரூனோ பாவருக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டது.

இவை அனைத்தையும் கண்டு வெறுப்படைந்த மார்க்ஸ், விரிவுரையாளராகவேண்டும் என்ற எண்ணத்தைக் கைவிட்டு டிரியர் நகருக்குத் திரும்பிச் சென்றார்.

5. ஃபாயர்பாக்

மார்க்ஸ் டாக்டர் பட்டம் பெறுவதற்காகத் தனது ஆய்வு உரையைப் பூர்த்தி செய்த சமயத்தில்தான் லுத்விக் ஃபாயர்பாக் எழுதிய 'கிறிஸ்தவ மதத்தின் சாராம்சம்' (Essence of Christianity) என்ற நூல் வெளிவந்தது. இந்த நூல் ஜெர்மன் தத்துவவியலாளர்கள் இடையே பெரும் சிந்தனைக் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

ஃபாயர்பாக் முதலில் ஹெகலின் தத்துவப் போக்குகளைப் பின்பற்றுபவராகவே இருந்தார். இளம் ஹெகலியர்களில் முக்கியமானவராகவே இருந்தார். ஆனால், விரைவிலேயே ஹெகலின் தத்துவப்போக்கு, கருத்து முதல்வாதத் தத்துவமே என்றும், மதத்தைக் காத்து நிற்கக்கூடிய தத்துவமே என்றும் தெளிவுபடக் கூறினார். பொருள் முதல்வாதமே உண்மையானது என்பதைத் தெளிவுபடுத்தினார்.

பொருள் முதல்வாதம் என்றால் என்ன? கருத்து முதல்வாதம் என்றால் என்ன?

விண்ணைத் தொடும் அளவுக்கு உயர்ந்தோங்கிய சிகரங்களைக் கொண்ட பனிமலைகள், மாகடல்கள், அகன்ற ஆறுகள், பரந்த சமவெளிகள், அடர்ந்த காடுகள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது பூமி என்ற புவிக்கோள். சூரியன் என்ற நட்சத்திரக் குடும்பத்தின் ஒரு பகுதிதான் இந்தப் பூமி. இந்தச் சூரியனைப் போன்ற கோடானு கோடி நட்சத்திரங்களைக் கொண்டிருப்பது பிரபஞ்சம் என்பதாகும். அது எல்லையற்றது, அளவிட முடியாதது. பூமியில் உயிரினங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பிருந்தே இந்த இயற்கை இருந்து வருகிறது. இந்த இயற்கையில் இருந்துதான், புழுபூச்சிகளும், மிருகங்களும் தோன்ற ஆரம்பித்தன. காலப்போக்கில் மனிதனும் தோன்றினான். ஆகவே இயற்கையை மனிதன் உருவாக்கவில்லை. இயற்கைதான் மனிதனை உருவாக்கியது. இந்த இயற்கையைப் பொருள் (matter) என்று அழைக்கிறோம்.

உயிர் வாழ வேண்டிக் கிடைத்ததை எல்லாம் உண்டு வாழ்ந்த மனிதன், காலப்போக்கில் இயற்கையைப் புரிந்துகொள்ள ஆரம்பித்தான். அதைத்

தன் உழைப்பின் மூலம் பயன்படுத்திக் கொள்ள ஆரம்பித்தான். உற்பத்திக் கருவிகளை உருவாக்க ஆரம்பித்தான். விவசாயத்தில் ஈடுபட்டான். வீட்டு மிருகங்களை வளர்க்க ஆரம்பித்தான். கனி வளங்களைத் தோண்டி எடுக்க ஆரம்பித்தான். இயற்கையைக் குறித்து, பொருள்களைக் குறித்து புரிந்துகொள்ள ஆரம்பித்தான். சிந்தனையை வளர்த்தான். கருத்துகளை உருவாக்கிக்கொள்ள ஆரம்பித்தான். எனவே கருத்துகள் என்பவை பொருள்களைக் குறித்தும், வாழ்க்கை நிலைமைகளைக் குறித்தும் மனித மூளையின் பிரதிபலிப்புகளே ஆகும்.

ஆக, பொருள்தான் - வாழ்க்கை என்பதுதான் முதன்மையானது, பிரதானமானது. கருத்துகள் இரண்டாம் பட்சமானது என்று கூறுபவர்கள் பொருள் முதல்வாதிகள். இவர்களுக்கு நேர்எதிரானவர்கள் கருத்து முதல்வாதிகள்.

கருத்து முதல்வாதிகள் கருத்துப்படி இயற்கையோ, பொருள்களோ முதன்மையானவை அல்ல. இவை அனைத்தும் 'எல்லாம் வல்ல' கடவுள் ஒன்றினால் அல்லது 'பரம்பொருள்' ஒன்றினால் உருவாக்கப்பட்டவை. இயற்கை, பொருள் என்று மனித சிந்தனைக்கு வெளியே, யதார்த்தத்தில் எதுவும் கிடையாது. எல்லாமே மனிதனின் உணர்வில்தான், அகநிலையில்தான் இருக்கிறது என்று கூறுபவர்கள் கருத்து முதல்வாதிகள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

ஹெகல் தன்னுடைய கருத்துக்கு 'உலக ஆன்மா' அல்லது 'முழுமுதல் கருத்து' என்று பெயர் சூட்டினார். இயற்கை என்பது 'முழுமுதல் கருத்தின் மறுவடிவம்' என்று அவர் கூறினார். இயற்கை என்பது உணர்வற்ற சிந்தனை என்றும், மனிதன் என்பவன் உயிருள்ள சிந்தனை என்றும் ஹெகல் கூறினார்.

ஹெகலின் தத்துவ இயலை ஃபாயர்பாக் உடைத்தெறிந்தார். ஹெகலின் தத்துவமானது கருத்து முதல்வாதமே என்பதையும், மதத்தைக் காத்து நிற்கக்கூடிய தத்துவமே என்பதையும் ஃபாயர்பாக் விளக்கிக் கூறினார்.

பொருளாயத உலகம் என்பதுதான் விஞ்ஞானத்துக்கான ஒரே ஆதாரமாகும். இயற்கையின் பகுதிதான் மனிதன் என்பதே தத்துவத்தின் பிரதான உள்ளடக்கமாக இருக்கவேண்டும் என்று ஃபாயர்பாக் கருதினார். தத்துவம் என்பது மனிதனைக் குறித்து ஆராயவேண்டும். ஆனால், உடலும் உயிரும் தனித்தனியான சுதந்தரமான பாகங்கள் என்று கூறும் கருத்து முதல்வாதிகளைப் போல ஆராயக் கூடாது என்றும் அவர் கூறினார். மனிதன் என்பவன் பொருளாயத மற்றும் உணர்வுக் கோட்பாடுகளின் ஒன்றிணைப்பே என்றும் (unity of material

and spiritual principles) அந்த ஒன்றிணைப்பில் உடலும், மூளையின் செயல்பாடும் சேர்ந்து உணர்வு தோன்ற வழிவகுக்கிறது என்றும் ஃபாயர்பாக் கருதினார்.

மனிதனைக் கடவுள் படைக்கவில்லை என்றும், கடவுளைத்தான் தன்னைப் போன்ற ஓர் உருவத்தில் மனிதன் படைத்தான் என்றும் ஃபாயர்பாக் கூறினார். இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும் அப்பாற்பட்டு எதுவும் கிடையாதென்றும் அவர் கூறினார். கடவுள்களை மனிதர்கள் உருவாக்கியபொழுது வன்முறை, அன்பு, நன்றியறிதல் போன்று தாங்கள் பெற்றிருக்கும் உணர்வுகளையே அதற்கும் சித்திரித்தார்கள் என்று ஃபாயர்பாக் 'கிறிஸ்துவ மதத்தின் சாராம்சம்' என்ற தன் நூலில் கூறினார். 'பரமக் கருத்து' என்பதுதான் இயற்கையும், மனித சமுதாயமும் வளர்வதற்கு அடிப்படையாக உள்ளது என்று ஹெகல் கூறிய கருத்துகளை ஃபாயர்பாக் நிராகரித்தார். வாழ்நிலை என்பதை ஆன்மாவோ, கருத்தோ, சிந்தனையோ படைக்கவில்லை; மாறாக, வாழ்க்கை என்பதுதான் சிந்தனையைப் படைக்கிறது என்று ஃபாயர்பாக் தெளிவுபடுத்தினார்.

ஃபாயர்பாக்கின் நாத்திகக் கொள்கையானது முக்கியத்துவமுடையதாகும். கருத்து முதல்வாதம், மதம் ஆகியவற்றுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் ஃபாயர்பாக்கின் இந்த நிர்ணயிப்பு ஒரு சக்திவாய்ந்த ஆயுதமாக விளங்கியது.

ஃபாயர்பாக்கின் பொருள் முதல்வாதத் தத்துவப்பிரகடனம் மார்க்சையும், அவருடைய நண்பர்களையும் ஈர்த்தது. அவர்கள், உடனே ஃபாயர்பாக்கின் ஆதரவாளர்களாக மாறி பொருள் முதல்வாதிகளானார்கள்.

பொருள் முதல்வாதக் கருத்தை ஃபாயர்பாக் முதலில் நிலைநிறுத்தினார் என்ற பொழுதிலும், அவருடைய கண்ணோட்டத்தில் பல குறைபாடுகள் இருந்தன.

ஹெகல் கொண்டிருந்த 'பரம ஆன்மா' கருத்தை ஃபாயர்பாக் நிராகரித்தபொழுதே, இயங்கியல் என்ற ஹெகலின் சிறப்பான போதனையையும் ஃபாயர்பாக் நிராகரித்துவிட்டார். மேலும், ஃபாயர்பாக், மனிதனை வெறும் உயிரியல் ஜீவனாக, உயிரோடு அலைந்து திரியும் நபர் என்று மட்டுமே பார்த்தார்.

மனிதன் என்பவன் சமுதாயத்தில் வாழ்பவன், அவனுக்கென்று திட்டவட்டமான சமூக உறவுகள் உள்ளன என்பதைப் பார்க்காமல்,

மனிதனை வெறும் நுணுக்கமான பொருளாகவே ஃபாயர்பாக் கருதினார். மனிதன் என்பவன் எவ்வித மாற்றமும் இல்லாதவன் என்றும் அவர் கருதினார். மனிதனின் சமுதாய, வரலாற்றுப்பூர்வ சூழ்நிலை குறித்து ஃபாயர்பாக்கின் கோட்பாடு எதுவும் கூறவில்லை.

ஃபாயர்பாக்கின் இத்தகைய குறைபாடுகளைக் களைந்து, இயங்கியல் பொருள்முதல்வாதம் என்பதை மார்க்ஸும், அவருடைய உயிர்த்தோழர் பிரெடரிக் எங்கெல்ஸும் எவ்வாறு உருவாக்கினார்கள் என்பதைப் பின்னர் காண்போம்.

6. பத்திரிகையாளர் மார்க்ஸ்

வி ரைவுரையாளராக வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைக் கைவிட்டு, டிரியர் நகருக்குத் திரும்பிச் சென்ற மார்க்ஸ், 1842 ஜனவரி முதல் மார்க்ஸ் வரை தனது வருங்கால மனைவி ஜென்னியின் குடும்பத்தினரோடு தங்கியிருந்தார்.

இந்த நேரத்தில் ரைன் மாநிலத்தில் இருந்த முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் (பூர்ஷ்வாக்கள்) பிரஷ்ய முடியாட்சி அரசாங்கத்துக்கு எதிராக ஒரு பத்திரிகையைத் தொடங்க விரும்பினர். இவர்கள் 'இளம் ஹெகலிய' ஆதரவாளர்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். பத்திரிகையை நடத்துவதில் பங்கேற்கும்படி 'இளம் ஹெகலிய' ஆதரவாளர்களைக் கேட்டுக் கொண்டனர். இந்தப் பத்திரிகைக்குப் பிரதானமாக எழுதுபவர்களாக ப்ரூனோ பாயரும், கார்ல் மார்க்ஸும் அழைக்கப்பட்டார்கள்.

“ரெய்னிஷ் ஜைடுங்” (ரைன்லாந்து கெஜட்) என்ற பெயர் கொண்ட பத்திரிகை, கொலோன் நகரில் இருந்து 1842 ஜனவரி 1-ம் தேதி முதல் வெளிவர ஆரம்பித்தது. மார்க்ஸ், மே மாதத்தில் இருந்து இந்தப் பத்திரிகைக்கு எழுத ஆரம்பித்தார். ரைன் மாநில சட்டமன்றத்தைக் குறித்து அவர் தொடர் கட்டுரையொன்றை எழுதினார். வெகு விரைவிலேயே அவருடைய எழுத்துகள் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றன. வெகுவிரைவில் அந்தப் பத்திரிகையின் ஆசிரியரானார் கார்ல் மார்க்ஸ்.

அன்று முதல் அந்த பத்திரிகையின் உள்ளடக்கத்தில் ஒரு பெரும் மாறுதல் ஏற்பட்டது. புரட்சிகர ஜனநாயக அம்சங்களின் தன்மை அதில் மேன்மேலும் பிரதிபலிக்கலாயிற்று. வெகுவிரைவிலேயே அது ரைன் மாநிலத்தைத் தாண்டி பிரஷ்யா முழுவதிலும், பிறகு பிரஷ்யாவுக்கு அப்பாலும் செல்லத் தொடங்கியது.

ரைன் மாநில சட்டமன்றம் குறித்து மார்க்ஸ் எழுதிய கட்டுரை வெளியான உடனேயே பிரஷ்ய அரசாங்கம் அதிர்ச்சியடைந்தது. எனவே இந்தப் பத்திரிகையின் மீது கடுமையான தணிக்கை முறையை

ஏற்படுத்தியது. முதல் கட்டுரையின் தொடர்ச்சியாக மார்க்ஸ் எழுதிய “சர்ச்சுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையேயான உறவு” என்ற இரண்டாம் கட்டுரையை வெளியிட முடியாமல் தடை செய்துவிட்டது.

முதலில் இந்தப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்த மார்க்ஸ், பின்னர் இப்பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியராகவும் பணியாற்றினார். அப்பொழுது அவருக்கு வயது 24. பிரஷ்ய அரசாங்கத்தின் கொடுங்கோன்மையை, அதிகார வர்க்கத்தின் அட்டுழியங்களை, பிரபுக்களின் கொடூரப்போக்குகளை வன்மையாகக் கண்டித்து எழுதினார். மிதவாத முதலாளிகளின் அடிபணியும் போக்கைச் சாடினார். பிரஷ்ய அரசாங்கத்தின் செயல்களை நியாயப்படுத்திய பிற்போக்கான தத்துவங்களை அம்பலப்படுத்தினார். அரசியல் மற்றும் சமூக உரிமைகள் இல்லாதிருந்த ஏழைகளின், உழைக்கும் மக்களின் உறுதியான ஆதரவாளனாகவும், புரட்சிகர ஜனநாயகவாதியாகவும் விளங்கினார். இந்தப் பத்திரிகையில் ரைன்லாந்து விவசாயிகளின் துன்ப துயரங்களை விளக்கும் பல கட்டுரைகள் வெளியாயின.

1842-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்தில் ரைன் மாநில சட்டமன்றத்தில், மரங்களைத் திருடுபவர்களுக்குத் தண்டனை அளிப்பதற்கான சட்ட மசோதா கொண்டுவரப்பட்டது.

அந்தச் சமயத்தில் ரைன் மாநிலத்தில் இருந்த காடுகள் தனிப்பட்ட நிலப்பிரபுக்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்தன. அந்தக் காடுகளை ஒட்டிய பகுதிகளில் இருந்த ஏழை மக்கள் அந்தக் காடுகளில் வீழ்ந்து கிடக்கும் மரங்கள், சுள்ளிகள் ஆகியவற்றை, அடுப்பு எரிப்பதற்காகவும் விற்பதற்காகவும் எடுத்துச் செல்வது தொன்றுதொட்டு வழக்கமாக இருந்து வந்தது. இது, அவர்களுடைய பாரம்பரிய உரிமையாக இருந்து வந்தது. இந்த உரிமையைப் பறிப்பதற்காக இந்தப் புதிய மசோதா கொண்டுவரப்பட்டது.

அத்துடன், அந்தக் காடுகளில் கிடைக்கும் பில்பெர்ரி, கிரான்பெர்ரி போன்ற பழங்களை ஏழைக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் சேகரிப்பது வழக்கமாக இருந்தது. இந்தப் பழங்களை விற்பதன் மூலம் கிடைக்கும் சிறிய தொகையைக் குடும்பச் செலவுக்காகத் தாய் தந்தையரிடம் கொடுப்பதும் வழக்கமாக இருந்தது.

இந்தப் புதிய மசோதாபடி இவ்வாறு பழங்களை எடுத்துச் செல்வதும் குற்றமாகும். அதற்கும் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்படும். சட்டமன்றத்தில் இந்த மசோதா குறித்து விவாதம் நடந்தபொழுது ஓர் உறுப்பினர் இது சம்பந்தமான விதியைக் (ஷரத்தை) கண்டித்தார்.

சிறுவர்கள், பழங்களைச் சேகரிப்பது அவர்களுடைய வழக்கமான உரிமை. அதைத் தடை செய்வது தவறு என்று அவர் கூறினார். இந்தக் கூற்றை ஒரு நிலப்பிரபுத்துவப் பிரதிநிதி எதிர்த்தார். “எங்களுடைய பகுதியில் பெர்ரி பழங்களை வர்த்தகமாக்கிவிட்டோம். பெரிய பீப்பாய்களில் போட்டு அதனை ஹாலந்து நாட்டுக்கு அனுப்புகிறோம். எனவே, யாரும் எடுத்துச்செல்ல அனுமதிக்க முடியாது” என்று கூறினார். இறுதியில் இந்த மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டது.

ரெய்னீஷ் ஜைடுங் பத்திரிகையின் அக்டோபர் 25-ம் தேதிய இதழில் இந்த மசோதாவை வன்மையாகக் கண்டித்து எழுதினார் மார்க்ஸ். சுள்ளிகளைப் பொறுக்குவதற்கும், பழங்களைப் பொறுக்குவதற்கும் சிறைத் தண்டனை அளிக்கும் பிரஷ்ய நிலப்பிரபுக்களின் நீதிமன்றங்களுக்கு எதிராகப் பத்திரிகையில் பின்வருமாறு எழுதினார்: “சுதந்தரத்தை அனுபவித்துள்ள எவரும், அதற்காகப் போராடும்படியே அறிவுறுத்துவர். ஈட்டிகளை மட்டும் வைத்தல்ல, கோடாரிகளைக் கொண்டும் போராடும்படி அறிவுறுத்துவர்” என்று அந்தக் கட்டுரையில் எழுதினார்.

அதேபோல், மோசெல் பிராந்தியத்தில் திராட்சை பயிரிடும் விவசாயிகளை பிரஷ்ய அரசாங்கம் ஈவிரக்கமின்றி அடக்கி ஒடுக்குவதையும், அவர்களைச் சுரண்டிக் கொள்ளையடித்து வருவதையும் அம்பலப்படுத்தி கட்டுரை எழுதினார்.

1830-ம் ஆண்டுகளின் மத்தியில் மோசெல் பிராந்தியத்தில் இருந்த திராட்சை பயிரிடும் ஏழை எளிய விவசாயிகள் பெருந்துன்பத்துக்கு ஆளாயினர். அதற்கு முந்தைய வருடங்களில் திராட்சை பயிரிடப்பட்ட நிலப்பரப்பைவிட, இந்த வருடத்தில் திராட்சை பயிரிடும் நிலப்பரப்பு அதிகமானது. சாதாரண ஏழை எளிய விவசாயிகள், துண்டு நிலங்களை வாங்கி திராட்சை பயிரிடுவதன் மூலம் தங்கள் குடும்ப வாழ்க்கையைச் சிரமமின்றி நடத்தலாம் என்று நினைத்து கந்து வட்டிக்காரர்களிடம் கடன் வாங்கினர். இரவு பகலாகப் பாடுபட்டு தாங்கள் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கிய துண்டு நிலங்களைச் சீர்ப்படுத்தி திராட்சையைப் பயிரிட்டனர். திராட்சை உற்பத்தி பெருகியதைத் தொடர்ந்து அதன் விலையில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட இயற்கையின் இடர்பாடுகளாலும் சில வருடங்களில் சிறிய விவசாயிகள் பெரும் பாதிப்புக்கு உள்ளாயினர்.

ஆனால், பெரிய பழத்தோட்ட உரிமையாளர்கள் இதுபோன்ற பாதிப்புகளுக்கு உள்ளாகவில்லை. திராட்சையை விற்கமுடியாத

நிலையில் இருந்த சாதாரண விவசாயிகள் பெரிதும் வேதனைக்குள்ளாயினர். இந்த விவசாயிகளை, திராட்சை பயிரிடுவதை நிறுத்திவிட்டு கிழங்கு வகைகளைப் பயிரிடும்படியும், பட்டுப்பூச்சியை வளர்க்கும்படியும் அரசாங்கம் கூறியது. ஆனால் பாதிக்கப்பட்டு வறுமையில் கிடந்த விவசாயிகள் எவ்வாறு இத்தகைய பரிசோதனைகளை நடத்திக் கொண்டிருக்கமுடியும்?

அத்துடன், வெந்த புண்ணில் வேலைப் பாய்ச்சுவதுபோல், பிரஷ்ய அரசாங்கம், விவசாயிகளின் மீது கடுமையான வரிச்சுமையைப் புகுத்தியது.

ரெய்னீஷ் ஜைடுங் பத்திரிகையில், விவசாயிகளின் அவல நிலைமையை விளக்கி அரசாங்கத்தின் போக்கைக் கடுமையாக விமரிசித்து எழுதினார் மார்க்ஸ்.

மோசெல் விவசாயிகளின் நிலைமை பற்றித் தெரிந்துகொள்ள பிரஷ்ய இளவரசர் அனுப்பப்பட்டார். இளவரசர் வருவதை அறிந்த டிரியர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த விவசாயிகள், அவரிடம் மனு ஒன்றை அளிக்க விரும்பினார்கள். அதைத் தயார் செய்து கொடுக்கும்படி தங்களுடைய சட்டமன்றப் பிரதிநிதியிடம் முறையிட்டனர். அவ்வாறே அவரும் ஒரு மனுவைத் தயாரித்தார். அதில் 160 விவசாயிகள் கையெழுத்திட்டிருந்தனர்.

அந்த மனுவில் வரி உயர்வு அதிகமாக இருக்கிறது என்றும், உபரி ஒயின் (மது), ஆடு, மாடுகள் போன்றவற்றை விற்க முடியாததால் வரியைச் செலுத்துவது சிரமமாக இருக்கிறது என்றும் அவர்கள் முறையிட்டிருந்தனர். அந்த வரியைக் குறைக்கும்படி கோரினர். மனுவில் தங்களுடைய கடன் தொல்லைகள், வேதனைகளைக் குறிப்பிட்டிருந்தனர்.

இந்த மனுவை பிரஷ்ய அரசாங்கம் பரிசீலிக்கவில்லை. ஆனால், இந்த மனுவைச் சமர்ப்பித்ததற்காக அந்த சட்டமன்ற உறுப்பினர் மீது வழக்கு தொடர்ந்தது. மாநிலத்தின் சட்டங்களுக்கு எதிராக அகந்தையுடனும் அவமரியாதையுடனும் நடந்து கொண்டார் என்று அந்த உறுப்பினர் மீது குற்றம் சாட்டி ஆறு மாத சிறைத் தண்டனையையும், வழக்கை நடத்துவதில் ஏற்பட்ட செலவையும் அபராதமாக விதித்தது. மேல்முறையீட்டில் அவருடைய சிறைத் தண்டனை ரத்து செய்யப்பட்டது. ஆனால் அபராதம் ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டது.

இந்தச் சம்பவமானது, பிரஷ்யாவில் இருந்த விவசாயிகளிடையே பெரும்

ஆத்திரத்தைக் கிளப்பியது. இந்தத் தண்டனையை மார்க்ஸ் வன்மையாகக் கண்டித்தார். இது குறித்து மிகச் சிறந்த கட்டுரையொன்றை எழுதினார்.

பத்திரிகையின் பொறுப்பை மார்க்ஸ் ஏற்றுக்கொண்டதில் இருந்து, அதன் விறுவிறுப்பு அதிகரித்தது. விற்பனை பெருகியது, செல்வாக்கு உயர்ந்தது. இதைக் கண்டு பிரஷ்ய ஆட்சியாளர்கள் ஆத்திரமடைந்தனர். பத்திரிகை மீது தணிக்கை முறையைப் புகுத்தினர். பத்திரிகை தனது போக்கை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று கோரினர். ஆனால், மார்க்ஸ் தணிக்கை முறையைக் கடுமையாகச் சாடினார். தொடர்ந்து நிலப்பிரபுத்துவ அதிகாரவர்க்க அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளைக் கடுமையாகக் கண்டித்து கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். இதைக் கண்ட பிரஷ்ய அரசாங்கம் 1843 மார்ச் 31-ம் தேதியில் இருந்து பத்திரிகையைத் தடை செய்வதென்று முடிவுசெய்தது.

அரசாங்கத்தின் மிரட்டலைக் கண்ட ரெய்னீஷ் ஜைடுங்கின் பங்குதாரர்கள், அரசுக்குப் பணிந்துபோவது என்றும், அரசின் அனுமதியைப் பெற்று பத்திரிகையைத் தொடர்ந்து நடத்துவதென்றும் முடிவு செய்தனர். ஆனால், புரட்சிகர ஜனநாயகக் கருத்துகளைப் பிரசாரம் செய்வதைக் கைவிட்டுவிட்டு, பிரஷ்ய அரசாங்கத்துக்குத் துதிபாடும் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருக்க மார்க்ஸ் விரும்பவில்லை. பிரதம ஆசிரியர் பொறுப்பில் இருந்து மார்ச் 17-ம் தேதி ராஜிநாமா செய்துவிட்டார்.

ரெய்னீஷ் ஜைடுங் பத்திரிகையில் பணியாற்றிய அனுபவம் மார்க்ஸின் உலகக் கண்ணோட்டத்தை விரிவுபடுத்த உதவியது. சமுதாய வாழ்வில் பொருளாயத நலன்கள் ஆற்றும் பங்கை அவரால் உணர முடிந்தது. மார்க்ஸ், நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பைப் புரிந்து கொண்டார். மக்களின் போராடும் உணர்வைக் கண்டு இந்த வளர்ந்து வரும் முதலாளித்துவ வர்க்கம் பயப்படுவதைப் பார்த்தார். இந்த பயத்தின் காரணமாக, நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்புக்கு எதிராக சமரசமற்ற போராட்டம் நடத்த முதலாளித்துவ வர்க்கம் தயங்குவதையும் மார்க்ஸ் கண்டார்.

அத்துடன், இந்தப் பத்திரிகையில் பணியாற்றியதானது பொருளாதார, சமூகப் பிரச்சனைகளை ஆராய்வதில் மார்க்ஸை மேலும் ஈடுபடும்படிச் செய்தது. உழைக்கும் மக்களின், ஏழை எளிய மக்களின் நிராதரவற்ற நிலையும், அதற்கான காரணங்களும், மார்க்ஸின் கருத்துகளை உருவாக்குவதில் பெரும் முக்கியத்துவமுடையதாக இருந்தன.

ரெய்னீஷ் ஜைடுங் பத்திரிகையை நடத்தியதில் தனக்குக் கிடைத்த

அனுபவம் குறித்து பின்னாள்களில் மார்க்ஸ் பின்வருமாறு எழுதினார்:

“நான் நீதி இயலைப் படித்த பொழுதிலும், தத்துவ ஞானத்துக்கும், வரலாற்றுக்கும் உள்பட்ட பாடமாகவே அதைப் படித்தேன். 1842-43-ம் வருடங்களில் ரெய்னீஷ் ஜைடுங் என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியர் என்ற முறையில் பொருளாயத நலன்கள் என்று வர்ணிக்கப்படுகின்றவற்றை விவாதிக்கவேண்டிய இக்கட்டான நிலை, முதல் தடவையாக எனக்கு ஏற்பட்டது. காட்டில் இருந்து விறகுகள் திருட்டுத்தனமாக எடுத்துச் செல்லப்படுவதையும், நிலச் சொத்துடைமை துண்டு துண்டாகப் பிரிக்கப்படுவதையும் பற்றி ரைன்லாந்து சட்டமன்றத்தில் நடைபெற்ற விவாதங்கள்; மோசெல் பள்ளத்தாக்கில் உள்ள விவசாயிகளின் நிலையைப் பற்றி ரெய்னீஷ் ஜைடுங் எழுதியவற்றுக்கு எதிராக ரைன் மாநிலத்தின் ஓபர்பிரசிடெண்ட் ஹெர் வான் ஷாப்பர் எழுதிய அதிகாரப்பூர்வமான வாதங்கள்; கடைசியாக வர்த்தகச் சுதந்தரம், வர்த்தகக் காப்புவரி பற்றி நடைபெற்ற சொற்போர்கள் என்னை முதலில் பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளில் கவனத்தைச் செலுத்துமாறு செய்தன.” (அரசியல் பொருளாதார விமரிசனத்துக்கு ஒரு கருத்துரை என்ற நூலின் முகவுரையில் இருந்து)

மோசெல் விவசாயிகளின் நிலைமை குறித்த ஆய்வும், மரங்கள் திருட்டைத் தடுப்பது குறித்த சட்டமும் தான் தன்னை வெறும் அரசியலைப் படிப்பது என்பதில் இருந்து பொருளாதார உறவுகள் குறித்தும், அதன் மூலம் சோசலிஸம் குறித்தும் படிப்பதற்காகத் திருப்பிவிட்டது என்று மார்க்ஸ் தம்மிடம் பலமுறை கூறியதாக, மார்க்ஸின் உயிர்த் தோழர் பிரெடரிக் எங்கெல்ஸ் பின்னாள்களில் கூறினார்.

7. திருமணமும் பாரிஸ் பயணமும்

பத்திரிகைப் பணியில் இருந்து விடுபட்டபிறகு, பாரிஸ் நகருக்குச் சென்று புரட்சிகர நடவடிக்கையைத் தொடர மார்க்ஸ் விரும்பினார். தந்தையின் மறைவுக்குப் பிறகு குடும்பச் சூழ்நிலை பெரிதும் மாறிவிட்டது. ஆசிரியர் பணிக்கோ அல்லது வேறு எந்தப் பணிக்கோ போகாமல் மகன் வீணாகிப்போவதாக மார்க்ஸின் தாயார் கடுங்கோபம் கொண்டார். மார்க்ஸின் மன இயல்பை, அறிவு தாகத்தைப் புரிந்துகொள்ளும் நிலையில் அவர் இல்லை. எனவே, மார்க்ஸுக்குக் கொடுத்து வந்த உதவித்தொகையை நிறுத்திவிட்டார். தந்தையின் சொத்தில் இருந்தும் பங்கு கிடைக்காமல் செய்துவிட்டார். டிரெஸ்டன் நகரில் இருந்த ஆர்னால்ட் ரூகே என்ற நண்பருக்கு 1843 ஜனவரி 25-ம் தேதி எழுதிய பின்வரும் கடிதத்தில் மார்க்ஸ் இதை எழுதியுள்ளார்:

அன்புமிக்க ரூகே,

ரெய்ன்ஷ் ஜைடுங் தடை செய்யப்பட்டு, பத்திரிகை நிறுத்தப்பட்டு இருப்பதையும், அதற்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருப்பதையும் நீங்கள் அறிவீர்கள். மார்ச் மாத இறுதியோடு அது வெளிவருவது நின்றுவிடும். அதற்கு இடைப்பட்ட காலத்துக்கு அது இரட்டைத் தணிக்கைக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

நான் உங்களுக்கு ஏற்கெனவே எழுதியதுபோல் என் குடும்பத்தில் இருந்து பிரிந்துவிட்டேன். என் தாயார் உயிருடன் இருக்கும்வரை எனக்குச் சொத்தில் உரிமை கிடையாது. மேலும், எனக்கு திருமணம் வேறு நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது. என்னுடைய வருங்கால மனைவியை அழைத்துச் செல்லாமல் நான் ஜெர்மனியில் இருந்து போகக் கூடாது, போக மாட்டேன். எனவே, வாய்ப்பு கிடைக்குமானால் ஜூரிக் நகரில் இருந்து வெளிவரும் Deutscher Bote பத்திரிகையை ஹெர்வேயுடன் (Herwegh) சேர்ந்து நடத்த முடியும். அதையே விரும்புகிறேன்.

ஜெர்மனியில் இனியும் என்னால் எதுவும் செய்வதற்கில்லை.
இங்கே ஒவ்வொருவரும் தங்களைப் போலியாக மாற்றிக்
கொண்டிருக்கிறார்கள்...

1842 ஜூலை 9-ம் தேதி ஆர்னால்ட் ரூகேக்கு எழுதிய கடிதத்தில் மார்க்ஸ்
கூறுகிறார்:

...என் குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட மற்றொரு மரணம் காரணமாக, டிரியர்
நகரில் நான் ஆறு வாரங்கள் இருக்க வேண்டியிருந்தது. என்
குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட மிகவும் மகிழ்ச்சியற்ற குழப்பங்களால் மீதி
நேரம் பாழ்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. குடும்பத்துக்குச் செல்வம்
இருந்தபொழுதிலும், என்னை என்னுடைய பாதையில்
செல்லவிடாமல் தடைக்கற்களைப் போடுகிறது. தற்சமயம் என்னை
மிகவும் கடுமையான சிரமத்தில் வைத்துள்ளது...

1843-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் கிரிஸ்டியுக் நாக்கில் இருந்து,
ஆர்னால்ட் ரூகேக்கு எழுதிய கடிதத்தில் மார்க்ஸ் பின்வருமாறு
குறிப்பிடுகின்றார்.

அன்புள்ள ரூகே,

கடந்த காலத்தையே கவனிப்பதை விட்டுவிட்டு ஒரு புதிய முயற்சி
குறித்து உங்கள் சிந்தனையோட்டத்தைத் திருப்பியிருப்பதைக்
காண நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அதுவும், தத்துவத்தின் பழைய
பல்கலைக் கழகமும், புதிய உலகத்தின் புதிய தலைநகரமுமான
பாரிஸ் நகரத்தில்.

...இந்த முயற்சி வெற்றி பெற்றாலும் சரி அல்லது
இல்லையென்றாலும் சரி, எவ்விதமாயினும் இம்மாத
இறுதிவாக்கில் நான் பாரிஸ் நகரில் இருப்பேன்; ஏனென்றால்
இங்குள்ள சூழ்நிலையானது ஒருவனை அடிமையைப் போல்
ஆக்குகிறது என்பதுடன் ஜெர்மனியில் சுதந்தரமான
நடவடிக்கைக்கு எவ்வித வாய்ப்பையும் என்னால் காண
முடியவில்லை.

...ஜெர்மனியில் ஒவ்வொன்றும் பலவந்தமாக ஒடுக்கப்படுகின்றது.
அராஜகச் சிந்தனையோட்டம் நிலவுகிறது. முட்டாள்தனம் ஆட்சி
புரிகிறது... எனவே உண்மையான சிந்திப்புக்கும், சுயேச்சையான
மனங்களுக்கும் ஒரு சந்திப்பு மையத்தை உருவாக்க
வேண்டியுள்ளது. நமது திட்டமானது ஓர் உண்மையான
தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும்; சொல்லப்போனால் அனைத்துத்

தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்வது யதார்த்தத்தில் சாத்தியமானதே...

அதே ஆண்டு மார்ச் 13-ம் தேதியிட்ட கடிதத்தில் மார்க்ஸ் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

அன்புள்ள ரூகே,

நாம் ஒப்பந்தம் செய்து முடித்தவுடன், நான் கிரிஸ்யுக் நாக்குக்குச் சென்று என் திருமணத்தை முடித்து ஒரு மாத காலம் என் மனைவியின் தாயார் வீட்டில் இருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாம் பத்திரிகையை ஆரம்பிக்கும் முன்பு பல கட்டுரைகளைத் தயார் செய்து வைத்துக் கொள்ள முடியும்.

1843 ஜூன் 19-ம் தேதியன்று டாக்டர் கார்ல் மார்க்ஸுக்கும் ஜோஹானா பெர்த்தா ஜூலி ஜென்னி வான் வெஸ்ட்ஃபாலனுக்கும் கிரிஸ்யுக் நாக்கில் பதிவுத் திருமணம் நடைபெற்றது. மார்க்ஸ்-ஜென்னியின் நீண்டகாலக் காதல், உறவாக மாறியது. அவ்விருவரின் நீண்ட நாள் விருப்பம் நிறைவேறியது. திருமணம் முடிந்து சில மாதங்கள்வரை ஜென்னி வீட்டிலேயே மார்க்ஸ் தங்கியிருந்தார். இந்தச் சமயத்தில்தான் “ஹெகலின் உரிமைகள் பற்றிய தத்துவ இயல் மீதான விமரிசனத்துக்குச் சில பங்களிப்புகள்” (A Contribution to the Critique of Hegel's Philosophy of Right) என்ற நூலை மார்க்ஸ் எழுதினார்.

இந்த நூலை எழுதும்பொழுது மார்க்ஸ் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். பொருளாதார மற்றும் பொருளாயத உறவுகள் என்பவைதாம் சமூக வளர்ச்சியின் அடித்தளமாக அமைந்துள்ளன. எனவேதான் வர்க்கப் போராட்டங்களும் புரட்சிகளும் உருவாகின்றன என்று அவர் கருதினார்.

8. பாரிஸ் நகரம்

1843 -ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்தில் கார்ல் மார்க்ஸும் ஜென்னியும் பாரிஸ் நகருக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

அந்நாளில் பாரிஸ் நகரம் ஐரோப்பாவின் அரசியல் மையமாக, கலாசார மையமாக விளங்கி வந்தது என்றால் மிகையாகாது. 18-ம் நூற்றாண்டிலும் 19-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நடைபெற்ற பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சி குறித்தே எங்கும் பேசப்பட்டு வந்தது. புதிய சமூகப் போராட்டங்கள் வெடித்துக் கிளம்புவதற்கான அறிகுறிகள் தென்பட ஆரம்பித்தன. முதலாளித்துவ உற்பத்தி வளர்ச்சியடைந்து வந்தது. அதன் விளைவாக, தொழிலாளர் வர்க்கமும் வளர்ந்து வந்தது.

லியான்ஸ் நகரமும், பாரிஸ் நகரமும் ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் இருபெரும் தொழில் மையங்களாக விளங்கி வந்தன. இவ்விரு நகரங்களிலும் தொழிலாளர்கள் கூலி உயர்வு கோரியும் இதர பல கோரிக்கைகளுக்காகவும் போராடிக் கொண்டிருந்தனர்.

“பாரிஸ் நகரமானது ஐரோப்பிய நாகரிகத்தின் மிகச் சிறந்த பரிணாமம். அங்கே ஐரோப்பிய வரலாற்றின் அனைத்து நரம்புகளும் ஒன்று சேர்கின்றன. அங்கே உலகம் முழுவதையும் நடுங்கச் செய்யக்கூடிய மின்சார அதிர்ச்சிகள் குறிப்பிட்ட இடைக்காலங்களில் வெளிவருகின்றன” என்று எங்கெல்ஸ் ஒருமுறை குறிப்பிட்டார்.

லியான்ஸ் நகரத்து நெசவுத் தொழிலாளர்கள் 1833-ம் ஆண்டில் நடத்திய மகத்தான போராட்டமானது ஃபிரான்ஸ் நாட்டையே உலுக்கிவிட்டிருந்தது. “வேலை செய்து வாழ்வோம் அல்லது போராடி மடிவோம்” என்ற முழக்கத்துடன் முப்பதாயிரம் நெசவுத் தொழிலாளர்கள் போராடினர். இறுதியில் இந்தப் போராட்டம் ராணுவத்தின் மூலம் ரத்த வெள்ளத்தில் மூழ்கடிக்கப்பட்டது என்றாலும், அந்தப் போராட்டத்தின் வீச்சு ஐரோப்பா கண்டத்தையே உலுக்கிவிட்டது எனலாம்.

அதேபோன்று லியான்ஸ் நகரத்துத் தொழிலாளர்களும், முதலாளித்துவ

குடியரசுவாதிகளும் சேர்ந்து 1834-ம் ஆண்டு நடத்திய போராட்டமும் அரசாங்கத்தால் கொடுரமாக ஒடுக்கப்பட்டது. இவை அனைத்தும் சேர்ந்து ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் பெரும் அரசியல் அலையைத் தோற்றுவித்திருந்தது.

பாரிஸ் நகரில் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையையும் அவர்களின் போர்க்குணமிக்க, உறுதியான புரட்சிகர வேட்கையையும் அறிவுத் தாகத்தையும் மார்க்ஸ் நேரடியாகக் கண்டார். அவர் எந்த அளவுக்குக் கவரப்பட்டார் என்பதை, லுத்விக் ஃபாயர்பாக்குக்கு அவர் எழுதிய கடிதம் விவரிக்கிறது.

பாரிஸ்

ஆகஸ்ட் 11, 1844

அன்புமிக்க ஃபாயர்பாக்,

...கிறிஸ்தவ மதத்தின் சாராம்சம் என்ற உங்களுடைய நூல் ஆங்கிலத்திலும், பிரெஞ்சிலும் கிட்டத்தட்ட அச்சிடுவதற்குத் தயாராகிவிட்டது. தற்சமயம், உங்கள் புத்தகத்தை உடனே வாங்குவதற்காக இரண்டு தரப்பினரும் - பாதிரியார்களும் அதைப் போன்றே வால்டேரைப் பின்பற்றுபவர்களும், பொருள் முதல்வாதிகளும் - காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; இவ்விரு பகுதிகளுமே வெளியில் இருந்து உதவியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். 18-வது நூற்றாண்டில் இருந்ததற்கு மாறுபட்ட முறையில் மதத்தன்மையைப் பின்பற்றுவது என்பது தற்பொழுது நடுத்தர மற்றும் மேல்தட்டு வர்க்கங்களிடம் போய் விட்டது. அதேநேரத்தில் மதத்தன்மை இல்லாமல் இருப்பது என்பது பிரெஞ்சு தொழிலாளர் வர்க்கத்திடம் வந்துவிட்டது. அந்த பிரெஞ்சு தொழிலாளர்களிடம் உள்ள பரிசுத்தமான புதுமையை, உழைப்பினால் உருக்குலைந்து போன இந்த மனிதர்களிடம் இருந்து பீறிட்டுக் கிளம்புகிற மேன்மையை நீங்கள் அறிந்துகொள்வதற்கு அவர்களுடைய கூட்டம் ஒன்றில் நீங்கள் கலந்து கொள்ள வேண்டும். ஆங்கிலேயப் பாட்டாளிகூட மாபெரும் காலடிகளை முன்னால் எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் பிரெஞ்சு தொழிலாளர்களுடைய கலாசாரப் பின்னணி அவரிடம் இல்லை.

மற்றொரு இடத்தில் மார்க்ஸ் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

ஐரோப்பிய பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பொருளாதாரவாதியாக ஆங்கிலேயப் பாட்டாளி இருப்பது போல், அதன் அரசியல்வாதியாக பிரெஞ்சு பாட்டாளி வர்க்கம் இருப்பது போல், அதனுடைய தத்துவார்த்தவாதியாக ஜெர்மன் பாட்டாளி வர்க்கம் இருக்கிறது என்பதை ஒப்புக்கொண்டேயாக வேண்டும்...

அச்சமயத்தில் பாரிஸ் நகரில் ஏராளமான ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் வசித்து வந்தனர். அவர்களில் பெரும்பகுதியினர் வேலை தேடி அந்நகருக்கு வந்தவர்கள். ஒரு கணிசமான எண்ணிக்கையினர் ஜெர்மன் அரசாங்கத்தின் அரசியல் அடக்குமுறையில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக பாரிஸ் நகரில் அடைக்கலம் புகுந்தவர்கள். இவர்கள் 1834-ம் ஆண்டில் “நாடு கடத்தப்பட்டவர்கள் கழகம்” என்ற ஓர் அமைப்பை பாரிஸ் நகரில் உருவாக்கினர். இந்த உறுப்பினர்களில் புரட்சிகர மனப்பான்மை கொண்டவர்கள் சேர்ந்து 1936-ல் “நீதியாளர் கழகம்” (League of the Just) என்ற பெயரில் ஓர் அமைப்பை உருவாக்கியிருந்தனர். இதில் பல நாடுகளைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் உறுப்பினராக இருந்தனர்.

நீதியாளர் கழகம் ஒரு ரகசிய அமைப்பாகும். இந்தக் கழகத்தின் உறுப்பினர்களில் பிரதானமாக இருந்தவர்கள் கற்பனாவாத சோசலிஸ்ட் கருத்தின் ஆதரவாளர்களாக இருந்த கைவினைஞர்களே ஆவர். இந்த நீதியாளர் கழகத்துடன் மார்க்ஸ் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார்.

பாரிஸில் தொழிலாளர்களின் எழுச்சிமிகு கிளர்ச்சிகளையும் போராட்டங்களையும் நேரில் கண்ட மார்க்ஸ், சில நிர்ணயிப்புகளுக்கு வந்தார். பல பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ தத்துவவியலாளர்களும், வரலாற்று ஆசிரியர்களும் வர்க்கங்கள் மற்றும் அவற்றின் போராட்டங்களின் வரலாற்றுப்பூர்வ முக்கியத்துவத்தை ஏற்கெனவே அங்கீகரித்துள்ளனர், விவரித்துள்ளனர் என்பதை மார்க்ஸ் கண்டார். இந்தக் கண்டுபிடிப்புகள் அவருடைய சொந்த நிர்ணயிப்புகளை ஊர்ஜிதம் செய்தன. ஆனால், அவருக்கு முன்பிருந்த சில கேள்விகளுக்கு அவருக்கு விடை கிடைக்கவில்லை. வர்க்கங்களின் தோற்றத்துக்கான அம்சங்கள் யாவை? அவை தோன்றுவதைத் தீர்மானிக்கக்கூடிய காரணங்கள் யாவை? அவற்றின் வளர்ச்சியை மேம்படுத்தக்கூடிய அல்லது இடையூறு விளைவிக்கக்கூடிய அம்சங்கள் யாவை? அந்த வர்க்கங்கள் இறுதியில் ஒழிக்கப்படுவதற்கான காரணங்கள் யாவை? வர்க்கப் போராட்டத்துக்குத் தாக்கம் ஏற்படுத்தக்கூடிய சக்திகள் யாவை? எந்த லட்சியங்களை நோக்கி அவை செல்கின்றன போன்ற கேள்விகள் மார்க்ஸின் சிந்தனையில் தோன்றின.

இதற்கு விடை காண்பதற்காக அவர், ஆங்கிலேய முதலாளித்துவ பொருளாதாரவாதிகளில் மிக முக்கியமானவர்களான ஆடம் ஸ்மித், டேவிட் ரிக்கார்டோ ஆகிய இருவரின் நூல்களையும், இதர பொருளாதார நூல்களையும் முழுமூச்சுடன் படிக்கத் தொடங்கினார்.

பாரிஸில், 1844-ம் ஆண்டில் மார்க்ஸும் ரூகேயும் சேர்ந்து வெளியிட்ட “ஜெர்மன்-பிரெஞ்ச் வருடாந்திரப் புத்தகங்கள்” என்ற இதழ் வெளிவந்தது. அது மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றது. லீப்சிக், பெர்லின், வியன்னா போன்ற இடங்களில் இருந்து ஏராளமானோர் சந்தா அனுப்பினார்கள். இந்தப் பத்திரிகையைக் குறித்துக் கேள்விப்பட்ட பிரஷ்ய அரசாங்கம், இந்தப் பத்திரிகை தன் நாட்டுக்குள் வரக்கூடாதென்று தடைவிதித்தது. அத்துடன் மார்க்ஸ், ரூகே, கவிஞர் ஹெய்ன் ஆகியோர் தன் நாட்டுக்குள் வந்தால், அவர்களை உடனே கைதுசெய்ய வேண்டும் என்று உத்தரவு பிறப்பித்தது. தன் நாட்டுக்குள் வந்த இந்தப் பத்திரிகையை எல்லையிலேயே கைப்பற்றியது.

இந்த இதழுக்கு மார்க்ஸ் எழுதிய பல கட்டுரைகள் மிகுந்த முக்கியத்துவம் உடையவையாகும். தொழிலாளர் வர்க்கப் புரட்சி என்பது அவசியமான தேவை என்று மார்க்ஸ் விளக்கிக் கூறினார். புரட்சிகர கோட்பாட்டைத் தொழிலாளர் வர்க்கம் பின்பற்றுமேயானால், உலகம் முழுவதையும் சுரண்டல் முறையில் இருந்து விடுவிக்கக்கூடிய வர்க்கமாக அது விளங்கும் என்று மார்க்ஸ் தெளிவாக்கினார். முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு எதிராக தொழிலாளர் வர்க்கம் ஆயுதம் ஏந்திப் போராட வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டை மார்க்ஸ் உருவாக்கினார்.

இந்த இதழுக்கு, லண்டனில் இருந்து ஓர் இளம் எழுத்தாளர் கட்டுரை ஒன்றை எழுதி அனுப்பியிருந்தார். அவர் பெயர் ஃபிரெடரிக் எங்கெல்ஸ் என்பதாகும். “அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய விமரிசனத்தின் வரையறைகள்” என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதியிருந்த கட்டுரை, மார்க்ஸின் கவனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. “உற்பத்திக் கருவிகளும், உற்பத்திச் சாதனங்களும் தனியார் உடைமையாக இருக்கின்றன. முதலாளித்துவ பொருளாதார அமைப்பின் அனைத்துப் பிரதான இயல்புகளும் இந்தத் தனியுடைமை என்பதில் இருந்துதான் தோன்றுகின்றன. எனவே, அத்தகைய தனியுடைமை என்பது இல்லாத சமுதாயம் மட்டுமே வறுமையற்ற சமூகமாக இருக்க முடியும்” என்று எங்கெல்ஸ் அந்தக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருந்தது மார்க்ஸைப் பெரிதும் கவர்ந்தது.

கார்ல் மார்க்ஸ் தத்துவ இயலைக் கற்றறிந்து, அதை விமரிசனபூர்வமாக ஆராய்ந்தபிறகு ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தார். முதலாளித்துவ அமைப்பை அகற்றுவதன் மூலமே சுரண்டலை ஒழிக்க முடியும், உழைப்பாளி மக்கள் மகிழ்ச்சியாக வாழ முடியும் என்ற முடிவுக்கு மார்க்ஸ் வந்தார்.

அனைத்துவித சமூக, அரசியல் ஒடுக்குமுறையில் இருந்து மனிதகுலம் விடுதலை பெற வேண்டுமானால் சோசலிஸ புரட்சி மூலமே சாத்தியம் என்ற நிர்ணயிப்புக்கு மார்க்ஸ் வந்திருந்தார்.

“ஹெகலின் உரிமைகள் பற்றிய தத்துவ இயல் மீதான விமரிசனத்துக்குச் சில பங்களிப்புகள்” என்ற தலைப்பில், இதே மலரில் மார்க்ஸ் கட்டுரையொன்றை எழுதியிருந்தார். அதில் அவர், நடப்பில் உள்ள சமுதாய அமைப்பை எதிர்த்துப் போர்ப் பிரகடனம் செய்ததுடன், பாட்டாளி வர்க்கம் என்பதுதான் சோசலிஸப் புரட்சியை நடத்தக்கூடிய திறன் பெற்ற சமூக சக்தி என்ற முடிவுக்கு வந்திருந்தார்.

எங்கெல்ஸ் என்ற இளம் எழுத்தாளரும் அதே போன்ற முடிவுக்கு இப்பொழுது வந்திருக்கிறார். அவர் முதலாளித்துவ அரசியல் பொருளாதாரத்தையும், தத்துவ இயலையும் அலசி ஆராய்ந்து அதன்பின் இந்த முடிவுக்கு வந்துள்ளார்.

மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் ஒருவரையொருவர் நன்கு அறியாத நிலைமையில் ஒருமித்த கருத்துக்கு, ஒன்றிணைந்த லட்சியப் பிடிப்புக்கு அவர்கள் எவ்வாறு வர முடிந்தது என்பதைக் காண வேண்டுமானால் எங்கெல்ஸின் வாழ்க்கை வரலாறையும் சுருக்கமாக ஆராயவேண்டியது அவசியமாகிறது.

9. ஃபிரெடரிக் எங்கெல்ஸ்

மார்க்ஸ் பிறந்த ரைன் மாநிலத்தில் உள்ளது பார்மென் நகரம். இது ஒரு முக்கியமான தொழில் நகரமாகும். அங்குள்ள ஒரு பஞ்சாலை முதலாளியின் குடும்பத்தில் 1820-ம் ஆண்டு நவம்பர் 28-ம் தேதி ஃபிரெடரிக் எங்கெல்ஸ் பிறந்தார். எங்கெல்ஸின் தந்தையார் ஆழ்ந்த மத நம்பிக்கை கொண்டவர். பழைமைவாத அரசியல் கண்ணோட்டம் உடையவர்.

எங்கெல்ஸ், இளம் வயதில் எல்பெர்ஸ் பெல்ட் என்ற நகரில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்தார். இந்த நகரமானது, ரைன் நதியின் துணை ஆறான உப்பர் ஆற்றின் கரையில் அமைந்துள்ளது. இது ஒரு பெரிய நகரமாகும். இந்த ஆற்றின் கரையில் ஏராளமான சாயப்பட்டறைகள் இருந்தன. உப்பர் ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கில் இருந்த சிறுவர்களில் சரிபாதிப் பேர் பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் சென்றதில்லை. சாயப்பட்டறைகளிலும் ஆலைகளிலும் வேலை செய்தனர். குறைந்த கூலிக்கு, கடினமான வேலை நிலைமைகளின் கீழ், அவர்கள் வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. இதையெல்லாம் கண்டு இளம் எங்கெல்ஸ் மனம் உருகினார்.

உயர்நிலைப் பள்ளியில் எங்கெல்ஸ் கல்வி ஆர்வமிக்க மாணவனாக விளங்கினார். பல மொழிகளைக் கற்றார். வரலாறு, கணிதம், இலக்கியம் ஆகியவற்றையும் கற்றார். வாள்போர் முதலிய வீர விளையாட்டுகளிலும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார்.

ஆனால் எங்கெல்ஸ் தொடர்ந்து படிக்கவில்லை. இறுதி வகுப்பை முடிக்கும் முன்னரே அவருடைய படிப்பைத் தந்தையார் நிறுத்திவிட்டார். தன் மகன் வியாபார விஷயங்களை, வியாபார நுட்பங்களைப் புரிந்துகொள்வதுதான் முக்கியமானதென்று அவர் கருதினார். அதன் காரணமாக பிரெமன் நகரில் இருந்த ஒரு வியாபார நிறுவனத்தில் சேர்த்துவிட்டார். ஆனால், எங்கெல்ஸுக்கு வியாபாரத்தில் நாட்டம் செல்லவில்லை. மார்க்ஸைப் போலவே தனியாத அறிவுத்தாகம் கொண்டிருந்த அவர், ஏராளமான புத்தகங்களைப் படித்தார். சமூக

அமைப்பில் இருந்த ஏழை, பணக்காரன் என்ற ஏற்றத்தாழ்வு, சமூக அநீதி, தொழிலாளர்களின் மோசமான வாழ்க்கை நிலைமை, நோய்களினால் அவர்கள் துயரப்படுவது ஆகிய அனைத்தும் அவருடைய சிந்தனையைக் கிளறிவிட்டன. மதம், மத கோஷ்டிகள் அனைத்தையும் வெறுத்தார். பிரஷ்ய மன்னரின் முடியாட்சியையும், அரசாங்க அதிகாரிகளின் ஆணவப் போக்கையும் அவர் வெறுத்தார். முதலாளிகளின் கொடுமைகளைக் கண்டு அவர் வெகுண்டெழுந்தார்.

அதேபோல், மதபோதகர்களின் போலித்தனமான போக்குகளும் ஏமாற்று வேலைகளும் அவர்களைக் குறித்து இளம் எங்கெல்ஸுக்கு வெறுப்பை ஏற்படுத்தின. தன் மகன் நாத்திக வழியில் போய்விடக்கூடாதென்று கருதிய தந்தையார், பிரெமன் நகரில் உள்ள ஒரு பாதிரியார் வீட்டில் தன் மகனைத் தங்கச் செய்தார். அது எங்கெல்ஸின் மதத்துக்கு எதிரான கருத்தை மேலும் கூர்மையாக்கியது.

1830-ம் ஆண்டுகளில் ஜெர்மனியில் உள்ள ஹாம்பர்க் நகரில் “இளம் ஜெர்மனி இலக்கியக் குழு” என்ற அமைப்பு உருவாகியிருந்தது. இது பத்திரிகைச் சுதந்தரம், கருத்துச் சுதந்தரம், பெண் விடுதலை, அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஆகியவை வேண்டும் என்று கோரிய சிறு முதலாளித்துவ வர்க்கம் மற்றும் அறிவு ஜீவிகளின் உணர்வைப் பிரதிபலித்தது. இந்தக் குழுவானது “ஜெர்மன் தந்தி” என்ற பத்திரிகையையும் நடத்தி வந்தது.

இந்தப் பத்திரிகையில் 1839-ம் ஆண்டில் “உப்பர்த்தாலில் இருந்து கடிதங்கள்” என்ற தலைப்பில் எங்கெல்ஸ் பல கட்டுரைகள் எழுதினார். இவற்றில், தொழிலாளர்கள், கைவினைஞர்களின் அவல வாழ்க்கை நிலைமையை விளக்கியிருந்தார். அத்துடன் இந்த இளம் ஜெர்மனி இலக்கியக் குழுவுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார்.

1839-ம் ஆண்டில் எங்கெல்ஸ் படித்த “ஏசுவின் வாழ்க்கை” என்னும் நூல், அவர் மீது பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. டேவிட் ஸ்ட்ராஸ் எழுதிய இந்த நூல், பைபிளில் சொல்லப்பட்டிருப்பதெல்லாம் பண்டைய கிறிஸ்தவ சமுதாயக் காலகட்டத்தில் உருவாக்கப்பட்ட கட்டுக்கதைகளே என்று விவரித்தது.

1841-ம் ஆண்டு எங்கெல்ஸ், கட்டாய ராணுவ சேவை செய்யும் பொருட்டு பெர்லின் நகருக்குப் போனார். அங்கே காலாட்படை-பீரங்கிப்படைப் பிரிவில் சிறிது காலம் ராணுவப் பணியாற்றினார். பெர்லினில் தங்கியிருக்கும் இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தனது கல்வி அறிவைப் பெருக்கிக் கொண்டார். மார்க்ஸைப் போலவே

தத்துவ இயல், வரலாறு ஆகியவற்றைப் படிப்பதில் மிகுந்த அக்கறை காட்டினார். வெளியில் இருந்து படிக்கும் மாணவராகத் தன்னை பெர்லின் பல்கலைக் கழகத்தில் பதிவு செய்து கொண்டார். ஹெகலின் தத்துவ இயலில் ஆர்வம் காட்டினார். இது, அவரை ஏற்கெனவே அங்கே உருவாகியிருந்த 'இளம் ஹெகலியர்கள்' குழுவில் இணைத்தது. அவர்களுடைய விவாதங்களில் பங்கெடுத்தார். ஃபாயர்பாக்கின் 'கிறிஸ்தவ மதத்தின் சாராம்சம்' என்ற நூல், மார்க்ஸ் மீது ஏற்படுத்திய தாக்கத்தையே எங்கெல்ஸ் மீதும் ஏற்படுத்தியது.

அந்த நேரத்தில் மார்க்ஸைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு எங்கெல்ஸுக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஏனென்றால், பல்கலைக் கழகத்தில் எங்கெல்ஸ் பதிவு செய்து கொள்ளும் முன்பே, மார்க்ஸ் டாக்டர் பட்டத்தைப் பெற்று பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்து சென்றுவிட்டார். ஆனால், மார்க்ஸைக் குறித்து இளம் ஹெகலியர்களிடம் இருந்து அறிந்துகொண்டார்.

1842-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 12-ம் தேதியிட்ட ரெய்னீஷ் ஜைடுங் இதழில், “வடக்கு மற்றும் தெற்கு ஜெர்மன் மிதவாதம் என்ற தலைப்பில் எங்கெல்ஸ் ஒரு கட்டுரையை எழுதியிருந்தார். இந்தப் பத்திரிகைக்கு அவர் எழுதிய முதல் கட்டுரை இதுதான். இந்தக் கட்டுரை வெளிவந்து ஒரு மாதம் கழித்துத்தான் “பத்திரிகைச் சுதந்தரம் குறித்த விவாதம்” என்ற தலைப்பில் மார்க்ஸின் முதல் கட்டுரை அந்தப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது.

பெர்லினுக்குச் செல்லும் முன்பே, எங்கெல்ஸுக்கு 'இளம் ஜெர்மனி இலக்கியக் குழு' வுடன் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட ஆரம்பித்தது. அவர் இளம் ஹெகலியர்களுடன் தொடர்பு கொள்ள ஆரம்பித்ததில் இருந்து இது அதிகரித்தது. இந்த இலக்கியக் குழுவினரின் அரைகுறை அரசியல்போக்கும் தீவிரமான தத்துவ நிலைப்பாடுகளுக்கு அவர்கள் விரோதமாக இருந்ததும் சேர்ந்து எங்கெல்ஸை படிப்படியாக அவர்களுடன் இருந்த தொடர்பை முறித்துக்கொள்ளும்படிச் செய்தது. முற்போக்குக் கருத்துகளின் பிரதிநிதியாக இனியும் இளம் ஜெர்மனி இலக்கியக் குழு இருக்கமுடியாது என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியது.

1842-ம் ஆண்டு கட்டாய ராணுவ சேவையை முடித்து வீடு திரும்பிய எங்கெல்ஸை, அவருடைய தந்தையார் இங்கிலாந்து நாட்டில் உள்ள மான்செஸ்டர் நகருக்கு அனுப்பி வைத்தார். அந்நகரில் இருந்த 'எர்மென் அண்ட் எங்கெல்ஸ்' என்ற நிறுவனத்தில் எங்கெல்ஸின் தந்தையார் பங்குதாரராக இருந்தார். அங்கே வேலை செய்யும் பொருட்டு மகனை அனுப்பிவைத்தார்.

மான்செஸ்டருக்குப் புறப்பட்ட எங்கெல்ஸ், போகும் வழியில் கொலோன் நகருக்கு வந்தார். ரெய்னீஷ் ஜைடுங் பத்திரிகை அலுவலகத்துக்கு வந்து, பத்திரிகையின் ஆசிரியரான கார்ல் மார்க்ஸை முதன் முறையாகச் சந்தித்து உரையாடினார். ஆனால் அது ஒரு சாதாரண சந்திப்பாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. அதன்பிறகு, மான்செஸ்டர் நகருக்குச் சென்று எர்மென் அண்ட் எங்கெல்ஸ் நிறுவனத்தில் எங்கெல்ஸ் பணியாற்றத் தொடங்கினார்.

ஏராளமான ஆலைகளையும் தொழிற்கூடங்களையும் கொண்டிருந்த மான்செஸ்டர் நகரமானது, அன்று இங்கிலாந்திலேயே மிகவும் வளர்ச்சியடைந்த நகரமாக விளங்கியது. ஒருபுறத்தில் ஏராளமான துணிகளை உற்பத்தி செய்து முதலாளிகள் செல்வத்தைக் குவித்துக் கொண்டிருந்தனர். மறுபுறத்தில், முதலாளித்துவச் சுரண்டல் காரணமாக, குறைந்த சம்பளத்தில் தொழிலாளர்கள் வறுமையில் உழன்று கொண்டிருந்தனர். இயந்திரங்கள் நவீனமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து உற்பத்தி பெருகியது, அதனால் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது.

எங்கெல்ஸ் பணியாற்றிக்கொண்டே, முதலாளித்துவ பொருளாதார அமைப்பு, சமுதாய அமைப்பு, அரசியல் பொருளாதாரம் ஆகியவற்றைப் படித்தார். பிரெஞ்சு நாட்டின் கற்பனாவாத சோசலிஸ்ட்டுகளின் நூல்களைப் படித்தார். தொழிலாளர்கள் வசிக்கும் சுகாதார வசதியற்ற, பாழடைந்த குடியிருப்புப் பகுதிகளுக்குச் சென்று அவர்களுடன் உரையாடினார். முதலாளித்துவ சுரண்டல் முறை தொழிலாளர்களையும் அவர்களது குடும்பங்களையும் எவ்வாறு நிரகதியான நிலையில் நிறுத்தியுள்ளது என்பதை நேரில் பார்த்துத் தெரிந்துகொண்டார். முதலாளித்துவ அமைப்பு செயல்படும் விதம், முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்கும் இடையே ஏற்படும் மோதல்கள், முரண்பாடுகள், இவ்விரு வர்க்கங்களுக்கும் இடையே வர்க்கப் போராட்டம் என்பது எவ்வாறு உருவாகிறது, வளர்ச்சியடைகிறது என்பதையும் எங்கெல்ஸ் கண்டறிந்தார். நிலைமைகள் குறித்துச் செய்தித் தாள்களிலும், பல ஆய்வுகளிலும் வெளியாகியிருந்த தகவல்கள், புள்ளி விவரங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் சேர்த்தார். அரசாங்க ஆவணங்களைப் பரிசீலித்து விவரங்களைச் சேர்த்தார்.

அந்நேரத்தில், இங்கிலாந்தில் முதலாளித்துவச் சுரண்டலுக்கு எதிராகவும், தொழிலாளர்களின் அரசியல் உரிமைகள் பறிக்கப்படுவதற்கு எதிராகவும் ஓர் இயக்கம் நடைபெற்று வந்தது. இந்த

இயக்கத்தின் பெயர் “சாசன இயக்கம்” (Chartist Movement) என்பதாகும். தொழிலாளர்களைப் பாதிக்கும் நடவடிக்கைகளை எடுக்கக் கூடாது என்று கோரும் கோரிக்கைகள் அடங்கிய சாசனத்தை அரசாங்கத்துக்கு இந்த இயக்கம் சமர்ப்பிப்பதுண்டு.

இந்த இயக்கத்தின் தலைவர்களோடு எங்கெல்ஸ் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். அன்றைய காலகட்டத்தில் சாசன இயக்கம் என்பது புரட்சிகரமான இயக்கமாகும். இந்த சாசன இயக்கத்தினர் ‘நார்த்தர்ன் ஸ்டார்’ (வடக்கு நட்சத்திரம்) என்ற பெயரில் ஒரு பத்திரிகையை நடத்தி வந்தனர். இந்தப் பத்திரிகைக்கு எங்கெல்ஸ் தொடர்ந்து கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். முதலாளித்துவத்தைத் தூக்கியெறியாமல் தொழிலாளர் வர்க்கம் நலமாக வாழ முடியாது என்ற முடிவுக்கு அவர் தன்னுடைய ஆராய்ச்சி அனுபவம் மூலம் வந்தடைந்தார். அத்துடன், பாரிஸ் நகரில் இருந்து மார்க்ஸ் நடத்தி வந்த பத்திரிகைக்கும் கட்டுரை எழுதினார். அவருடன் கடிதப் போக்குவரத்து நடத்தி வந்தார்.

இங்கிலாந்து நாடானது அந்த நேரத்தில் ஐரோப்பாவிலேயே மிகவும் தொழில் வளர்ச்சியடைந்த நாடாகவும், உலக முதலாளித்துவத்தின் தளமாகவும் இருந்தது. இந்த நாட்டில் எங்கெல்ஸுக்குக் கிடைத்த அனுபவமானது, அவருடைய பொருள் முதல்வாதக் கருத்தை வளர்ப்பதில் ஒரு பெரும் பங்கை வகித்தது. சோசலிச, கம்யூனிச இயக்கங்கள் குறித்து எங்கெல்ஸ் ஆழ்ந்து பரிசீலித்தார். இறுதியில் கம்யூனிஸத்தால்தான் சமூகப் பிரச்னையைத் தீர்க்க முடியும் என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

இதுகுறித்து, கார்ல் மார்க்ஸ் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

பிரெடரிக் எங்கெல்ஸ், பொருளாதார இனங்களைப் பற்றிய விமரிசனம் குறித்த மிகச் சிறந்த கட்டுரையை வெளியிட்டது முதல் (“ஜெர்மன்-ஃபிரெஞ்ச் வருடாந்திர இதழில்” அச்சிடப்பட்டது) நான் அவருடன் கடிதங்களின் மூலமாகத் தொடர்ந்து கருத்துகளைப் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தேன். என்னைப் போலவே அவரும் இதே முடிவுக்கு வேறு வழியின் மூலமாக வந்தார். “இங்கிலாந்தில் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் நிலை” என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதியிருப்பதை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும். (‘அரசியல்பொருளாதாரம் பற்றிய விமரிசனம்’ என்று நூலின் முன்னுரையில் கார்ல் மார்க்ஸ் எழுதியது).

கடிதப் போக்குவரத்து மூலம் மார்க்ஸுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த எங்கெல்ஸ், அவரைச் சந்தித்துப் பேசுவதற்கான வாய்ப்பை எதிர்நோக்கியிருந்தார். விரைவிலேயே அது நடைபெற்றது.

1844-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதப் பின்பகுதியில் எங்கெல்ஸ், தன்னுடைய குடும்பத்தினரைக் காண்பதற்காக ஜெர்மனிக்குப் பயணமானார். செல்லும் வழியில் பாரிஸ் மாநகரில் சில நாட்கள் தங்கினார். அச்சமயத்தில்தான் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க அந்தச் சந்திப்பு நடைபெற்றது. மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் முதன் முறையாக விரிவாக சந்தித்துப் பேசினார்கள். ஏற்கெனவே ஒருமுறை கொலோன் நகரில் ரெய்னீஷ் ஜைடுங் அலுவலகத்தில் இருவரும் சந்தித்துள்ளார்கள் என்ற பொழுதிலும், அது ஒரு குறுகிய சந்திப்புதான். ஒருவருடைய சிந்தனையோட்டத்தை மற்றவர் அறிந்திராத நேரம் அது. ஆனால் இம்முறையோ, சந்திப்பு மாறிய சூழ்நிலையில் நடைபெற்றது. பாரிஸ் மாநகரில் மார்க்ஸ் குடியிருந்த சிறிய வாடகை வீட்டில் இந்தச் சந்திப்பு நடைபெற்றது. அச்சமயத்தில் மார்க்ஸின் மனைவி ஜென்னி, தன் தாய் வீட்டுக்குப் போயிருந்தார்.

மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் ஐரோப்பாவின் தத்துவார்த்த அரசியல், பொருளாதார நிலைமைகள் குறித்துக் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்து கொண்டனர். ஒரு புதிய புரட்சிகர பாட்டாளி வர்க்க உலகக் கண்ணோட்டத்துக்கான விஞ்ஞான அடிப்படையை உருவாக்கவேண்டும் என்பதே இருவரின் பொது நோக்கமாக இருந்தது. ஹெகலுடைய தத்துவம் குறித்து விவாதித்தார்கள். அவருடைய தத்துவத்தின் முரண்பாடான தன்மைகளை ஆராய்ந்தனர். வெறும் மனிதாபிமான அடிப்படையில், சமூகத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்ற கற்பனாவாத சோசலிஸ்டுகளின் பலவீனமான தன்மையைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டனர். முதலாளித்துவ பொருளாதார வல்லுநர்களின் குறுகிய சிந்தனையோட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டனர். அதே நேரத்தில் இவை அனைத்தின் சிறந்த அம்சங்களையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டனர். இவர்கள் இருவரும் ஃபாயர்பாக்கின் பொருள் முதல்வாதக் கண்ணோட்டத்தினால் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டிருந்தனர் என்ற பொழுதிலும் சமுதாய வாழ்வை விளக்குவதிலும், அதை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்பதிலும் ஏற்கெனவே ஒரு படி முன்னே போய்விட்டனர்.

10. பெல்ஜியம் - இங்கிலாந்து - ஜெர்மன் தத்துவம்

ஜெர்மன்-பிரெஞ்ச் மலர் முதல் இதழ் வெளிவந்த உடனேயே மார்க்ஸுக்குப் பல இடையூறுகள் ஏற்பட்டன. ஜெர்மனியில் அந்தப் பத்திரிகை தடைசெய்யப்பட்டதால் அதனுடைய விற்பனை பாதிக்கப்பட்டது.

மேலும், அந்தச் சமயத்தில் தீவிர முதலாளித்துவ மனப்பான்மையைக் கொண்டிருந்த இளம் ஹெகலியரான ரூகேக்கும், கம்யூனிஸ்ட் கருத்தோட்டங்களைக் கொண்டிருந்த மார்க்ஸுக்கும் இடையில் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டது. தொழிலாளர் வர்க்கம் என்பது விமரிசன ரீதியாகப் பார்க்கத் தெரியாத ஒரு ஜனக்கூட்டம் என்றே ரூகே கருதினார். எனவே மார்க்ஸ், அவருடன் உறவை முறித்துக்கொண்டு வெளியேற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. பத்திரிகையும் நிறுத்தப்பட்டது.

தன்னுடைய கருத்துகளை வெளியிடுவதற்காக, பத்திரிகைகளை தேடிக் கொண்டிருந்த மார்க்ஸுக்கு, 'வோர்வாட்ஸ்' (Vorwärts) என்னும் பத்திரிகையில் எழுதும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. வாரம் இருமுறை வெளிவந்து கொண்டிருந்த இந்தப் பத்திரிகையில் ரூகேயும் எழுதி வந்தார். மார்க்ஸ், தன்னுடைய நண்பர் எங்கெல்லையும் இந்தப் பத்திரிகையில் எழுத வைத்தார்.

இந்த ஆண்டில்தான் (1844) பிரஷ்யா மாநிலத்தில் உள்ள சைலேஷியா என்ற நகரில் ஒருபுறத்தில் நெசவாளர்களுக்கும் மறுபுறத்தில் முதலாளிகள் - நில உரிமையாளர்களுக்கும் இடையே கடும் மோதல் ஏற்பட்டது. நெசவாளர்கள் இரண்டுவிதச் சுரண்டலுக்கு ஆளாகியிருந்தனர். துணிகளை உற்பத்தி செய்வதற்கான உரிமைக்காக முதலாளிகளுக்கு அவர்கள் கட்டணம் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. அதன்பின், நில உரிமையாளர்களுக்கு இலவச உழைப்பைத் தருவதற்குப் பதிலாக பணத்தைத் தரவேண்டி இருந்தது. நிலவாடகையைப் பணமாகத் தரவேண்டி இருந்தது. அவர்கள் வேட்டையாடச் செல்வதில்லை என்ற பொழுதிலும்

‘வேட்டையாடுவதற்கான கட்டணத்தை’ செலுத்த வேண்டியிருந்தது. இவை அனைத்தும் சேர்ந்து தொழிலாளர்களிடையே ஆத்திரத்தைக் கிளப்பிவிட்டது. ஒரு தொழிலாளர் அடிக்கப்பட்ட சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து இரண்டு கிராமங்களில் எழுச்சி ஏற்பட்டது. முதலாளிகளின் வீட்டுக்குள் புகுந்து தொழிலாளர்கள் பொருள்களை நாசம் செய்தனர்; தீக்கிரையாக்கினர். சில தொழிற்சாலைகளில் இயந்திரங்களை உடைத்தெறிந்தனர். இந்த எழுச்சியை ஒடுக்க, பிரஷ்ய அரசாங்கம் ராணுவம், குதிரைப்படை, பீரங்கிப் படை முதலியவற்றை அனுப்பியது. தொழிலாளர்கள் ரத்த வெள்ளத்தில் மூழ்கடிக்கப்பட்டனர். 11 பேர் உயிரிழந்தனர். ஏராளமானோர் காயமடைந்தனர்.

இந்த நிகழ்ச்சியானது ஜெர்மனியை உலுக்கிவிட்டது. இந்த எழுச்சியை ஆதரித்து வோர்வாட்ஸ் பத்திரிகையில் மார்க்ஸ் எழுதினார். இதனால் அவரை ஃபிரான்ஸில் இருந்து வெளியேற்றும்படி பிரஷ்ய அரசாங்கம் கோரியது. பிரெஞ்சு அரசாங்கம் அதை ஏற்று, மார்க்ஸ் 24 மணி நேரத்துக்குள் ஃபிரான்ஸை விட்டு வெளியேறவேண்டும் என்று 1845-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 2-ம் தேதி உத்தரவிட்டது. எனவே, மார்க்ஸ் உடனே பெல்ஜியம் நாட்டுக்குச் சென்றார். வீட்டைக் காலி செய்வதற்காக ஜென்னிக்கு மேலும் சிறிது அவகாசம் அளிக்கப்பட்டது. பயணச் செலவுக்குக்கூட பணம் இல்லாத நிலையில் வீட்டில் இருந்த பாத்திரங்கள், மேஜை, நாற்காலி, துணிமணிகளை விற்று, தன் மூத்த மகளை அழைத்துக் கொண்டு மார்க்ஸ் தங்கியிருந்த பெல்ஜியம் நாட்டின் தலைநகரான பிரஸ்ஸல்ஸ் நகருக்கு ஜென்னி சென்றார்.

பெல்ஜியம் அரசாங்கமும் மார்க்ஸுக்குப் பல தடைகளை விதித்தது. அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை விமரிசித்து எழுதக் கூடாதென்று கட்டளை பிறப்பித்தது. இது, மார்க்ஸின் எழுத்துத் தொழிலை, பத்திரிகைகளுக்குக் கட்டுரைகள் எழுதுவதைப் பாதித்தது. ‘புனிதக் குடும்பம்’ நூலுக்காகப் பதிப்பகத்தார் கொடுத்த ராயல்டி தொகை, நண்பர்கள் அளித்த உதவி ஆகியவற்றைக் கொண்டு சிரமமான நிலையில் வாழ வேண்டியிருந்தது. ஆனால் பெல்ஜியம் நாட்டின் சமூக, அரசியல் நிலைமை மார்க்ஸின் தத்துவ, பொருளாதார ஆராய்ச்சியை மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்ல உதவியது.

முதலாளித்துவ வளர்ச்சி வேகமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பெல்ஜியம் நாட்டில் சிறு இயந்திரப் பட்டறைகள், குடிசைத் தொழில்கள், கைவினைத் தொழில்கள் அனைத்தும் அழிந்து பெரும் இயந்திரத் தொழில்கள் உருவாகி வந்த நேரம் அது. பஞ்சாலைத் தொழிலும் சுரங்கத் தொழிலும் வளர்ந்து வந்தன. வளர்ந்து வந்த முதலாளித்துவத்தின்

கொடூரத் தாக்கம் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் மீது விழுந்தது. தொழிலாளர்கள் தினமும் 14 மணி நேரத்துக்கு மேல் வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. கூலியோ மிகக் குறைவு, பெண்களும் சிறுவர், சிறுமியரும் மிகக் குறைந்த கூலியில் சுரங்க வேலையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். பஞ்சம், பட்டினி, வேலையின்மை ஆகியவை நாடெங்கும் நிரம்பியிருந்தன.

பெல்ஜியம் நாட்டின் ஆட்சி அமைப்போ மன்னராட்சி அமைப்பாக இருந்தது. சொத்து இருப்பவர்களுக்குத்தான் ஓட்டுரிமை என்ற நிலை இருந்தது. இதனால் மக்கள் தொகையில் பெருவாரியாக இருந்த ஏழை, எளிய, பாடுபடும் பாட்டாளி மக்கள் எவ்வித உரிமையும் இல்லாதவர்களாக இருந்தனர். ஜெர்மனி, ஃபிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளில் இருந்து அரசியல் காரணங்களுக்காக வெளியேற்றப்பட்டவர்களுக்கு பெல்ஜியம் ஒரு புகலிடமாக இருந்தது. இதன் காரணமாக கற்பனாவாத சோசலிஸக் கருத்துகள், உழைப்பாளி மக்களிடையில் பரப்பப்பட்டிருந்தன.

இந்தப் பின்னணியில்தான் பெல்ஜியம் நாட்டுக்குள் கார்ல் மார்க்ஸ் வந்தார். மன்னராட்சியின் ரகசியக் காவல் துறை மார்க்ஸைக் கண்காணித்து வந்தது. பிரஸ்ஸல்ஸுக்கு மார்க்ஸ் வந்த உடனேயே, பல நாடுகளைச் சேர்ந்த புரட்சிகர மனப்பான்மை கொண்ட நபர்களும் பெல்ஜியம் நாட்டில் ஜனநாயக அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று கோரிவந்த அறிவுஜீவிகளும் அவரைச் சந்தித்து உரையாடினர். மார்க்ஸுடைய பழைய நண்பர்கள் அவருடன் தவறாது கடிதப் போக்குவரத்து நடத்தி வந்தனர்.

தன் குடும்பத்தினரைக் காண்பதற்காக ஜெர்மனிக்குச் சென்றிருந்த எங்கெல்ஸ் சில மாதங்கள் கழித்து, மார்க்ஸை காணும் பொருட்டும் அவருடன் சேர்ந்து பணியாற்றும் பொருட்டும் 1845-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தில் பிரஸ்ஸல்ஸ் நகருக்கு வந்து சேர்ந்தார். மார்க்ஸைப் போலவே தன்னையும் முழுமையாக தத்துவார்த்தப் பணியிலும், புரட்சிகரப் பிரசாரத்திலும் ஈடுபடுத்திக்கொள்வது என்று அவர் முடிவு செய்தார். எங்கெல்ஸ் வருகை மார்க்ஸுக்கும், அவருடைய குடும்பத்துக்கும் மகிழ்ச்சி அளித்துது. மார்க்ஸ்-எங்கெல்ஸின் கூட்டு ஆராய்ச்சியும், புரட்சிகரப் பணியும் வேகமடைந்தன.

சில மாதங்கள் கழித்து, மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றார்கள். இங்கிலாந்தில் இருந்த சமூகப் பொருளாதார நிலைமைகள் குறித்தும், வர்க்கப் போராட்டம் குறித்தும் மார்க்ஸ்

ஆராய்ச்சிகள் செய்தார். இங்கிலாந்தில் அப்பொழுது பலமான அரசியல் இயக்கமாக இருந்த சாசன இயக்கத்தின் செயல்பாடுகளையும் அவர்கள் இருவரும் கவனித்தனர். இங்கிலாந்தின் தொன்மையான அரசியல் பொருளாதாரத்தை இருவரும் கூட்டாக ஆராய்ந்தனர். பின்னர் பிரஸ்ஸல்ஸ் திரும்பினர்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் மார்க்ஸின் வாழ்க்கையில் ஒரு முக்கியமான சம்பவம் நடைபெற்றது. அவரது நடவடிக்கைகளை ரகசியமாகக் கண்காணித்து வந்த பிரஷ்ய அரசாங்கம், மார்க்ஸை அங்கிருந்தும் விரட்டவேண்டுமெனத் திட்டமிட்டது. அவர் மீது நடவடிக்கை எடுக்கும்படி பெல்ஜியம் அரசாங்கத்தை நிர்ப்பந்தித்து வந்தது.

இதைக் கண்ட மார்க்ஸ் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். பிரஷ்ய நாட்டின் குடிமகனாக இருக்கும்வரை, தான் எந்த நாட்டுக்குச் சென்றாலும் இத்தகைய நிர்ப்பந்தம் வந்தே தீரும் என்று உணர்ந்த அவர் 'பிரஷ்ய நாட்டின் குடிமகன்' என்ற குடியுரிமையைத் துறந்தார். இறுதிக்காலம்வரை எந்த நாட்டின் குடிமகனாகவும் ஆகவில்லை.

'உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்று சேருங்கள்' என்ற முழக்கத்தைக் கொடுத்து அவர்கள் அனைவரையும் ஒன்றிணைக்க முயற்சி செய்த அந்த மகத்தான மனிதருக்கு, அவர் பிறந்த நாட்டிலேயே குடியுரிமை இல்லாதது பெருத்த வேதனைக்குரிய ஒன்றாக இருந்தது என்ற பொழுதிலும் அந்த நிகழ்ச்சி ஒரு புதிய அம்சத்தைப் பிரகடனப்படுத்திவிட்டது.

உலகம் முழுவதையும் மாற்றியமைக்கும் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பணியைத் தொடக்கி வைத்த மேதையான மார்க்ஸ், உலகத்தின் குடிமகன், உலகம் முழுவதற்கும் உரியவர், எந்த தனியொரு நாட்டுக்கு மட்டும் சொந்தமானவரல்ல என்ற பிரகடனத்தைச் செய்துவிட்டது.

மார்க்ஸ் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் சர்வதேசியவாதியாக இருந்தார். இனம், மொழி, தேசம் போன்ற வரம்புகளைக் கடந்த மாமனிதனாக, உலக மனிதனாக நின்றார்.

இப்பொழுது மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும், தங்களுடைய தத்துவார்த்தக் கண்ணோட்டத்தை முறைப்படுத்தி ஒரு நூலை எழுதும் பணியில் இறங்கினர். ஜெர்மனியிலும் இதர நாடுகளிலும் தங்களுடைய பிரசாரத்தைத் தொடக்குவதற்கான தயாரிப்பு வேலைக்காகவும் இக்காரியத்தை அவர்கள் செய்ய வேண்டியிருந்தது. ஆறு மாத காலத்தில் இவ்விரு நண்பர்களும் அந்த நூலை எழுதி முடித்தனர்.

அதற்கு அவர்கள் 'ஜெர்மன் தத்துவம்' (German Ideology) என்று பெயரிட்டனர்.

ஜெர்மனியில் அப்பொழுது ஆதிக்கத்தில் இருந்த பல்வேறு வகைப்பட்ட தத்துவார்த்த கருத்து முதல்வாதத்துடனும், ஃபாயர்பாக் உருவாக்கியிருந்த பொருள் முதல்வாதக் கண்ணோட்டத்தில் இருந்த பலவீனங்களுடனும் தங்களுக்கு இருந்த 'கணக்கை' இந்த நூலை எழுதியதன் மூலம் இவ்விரு நண்பர்களும் தீர்த்துக்கொண்டனர்.

ஜெர்மன் தத்துவம் என்ற இந்த நூலின் சிறப்புத்தன்மை யாது?

தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் உலகக் கண்ணோட்டம் என்றழைக்கப்படுகிற இயங்கியல் மற்றும் வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதத்தின் அடிப்படைகளை முதன்முறையாக விரிவாகவும் முறையாகவும் மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் இந்நூலில் விளக்கியிருந்தனர்.

மனிதகுலத்தின் மகத்தான சிந்தனையாளர்கள் சேமித்து வைத்திருந்த அறிவுச் செல்வத்தை, அதிலும் குறிப்பாக ஐரோப்பாவின் மகத்தான சிந்தனையாளர்கள் அதுவரை உருவாக்கியிருந்த முற்போக்குச் சிந்தனையோட்டத்தின் மகத்தான சாதனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த நூலை மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் எழுதினர். அதாவது ஜெர்மனியின் தொன்மைத் தத்துவம், ஆங்கிலேய அரசியல் பொருளாதாரம், பிரெஞ்சு கற்பனா சோசலிஸம் மற்றும் வர்க்கப் போராட்டம் என்ற பிரெஞ்சு புரட்சிகரக் கோட்பாடு ஆகிய மகத்தான சாதனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த நூலை எழுதினர்.

ஹெகலும், இளம் ஹெகலியர்களும் கூறிவந்ததற்கு நேர்மாறானதை மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் கூறினர். இயற்கை, மனிதன், சமூக உறவுகள் போன்றவற்றின் வளர்ச்சி அமைப்பு, வளர்ச்சி குறித்த பொது விதிகள் ஆகியவற்றின் விஞ்ஞானத்தை மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் இந்த நூலில் உருவாக்கினார்கள். இதுதான் 'இயங்கியல் பொருள் முதல்வாதம்' (Dialectical Materialism) என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது முற்றிலும் புதிய தன்மைகளைக் கொண்ட தத்துவார்த்தச் சிந்தனையோட்டமாகும்.

ஆணும் பெண்ணும் அரசியல், விஞ்ஞானம், கலை, ஓவியம், மதம் போன்றவை குறித்து ஆராயும் முன்னர் அவர்களுக்கு உண்ண உணவும், குடிக்க நீரும், உடுத்த உடையும், வசிக்க வீடும் வேண்டியுள்ளன; அதாவது உயிர் வாழ்வதற்குத் தேவையான பொருள்கள் உற்பத்தி என்பதும் அதன்மூலம் மக்களின் பொருளாதார வளர்ச்சிக் கட்டம் என்பதும் தான் சமூக அடித்தளமாக உள்ளன என்று மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் கூறினர்.

தத்துவம், வரலாறு இன்னபிற கருத்துகள் அதைப் போன்றே நீதி இயல், அரசியல் உறவுகள் அல்லது அரசாங்க வடிவங்கள் போன்றவற்றின் அடிப்படைகளை அதனைக் கொண்டே விளக்க முடியாது; அதனை இறுதியாக, மனிதர்களின் பொருளாதார உறவுகளிலும் அதைப் போன்றே மனித சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த வளர்ச்சிகளிலும் காணவேண்டும் என்று மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் கூறினர்.

“உணர்வு என்பது வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கவில்லை, ஆனால் வாழ்க்கை என்பதுதான் உணர்வைத் தீர்மானிக்கிறது” என்று மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் பிரகடனம் செய்தனர். அனைத்து வரலாற்று மாற்றங்களும் சமுதாய மாற்றங்களும் சமுதாயத்தின் பொருளாயத வாழ்வு நிலைமைகளில் இருந்தே தோன்றுகின்றன. பொருளாயத சக்திகளின் வளர்ச்சியில் இருந்தே தோன்றுகின்றன என்று மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் அறுதியிட்டுக் கூறினர்.

“ஜெர்மன் தத்துவம்” என்ற இந்த நூல், அவர்கள் காலத்தில் வெளிவரவில்லை. இதைப் பிரசுரிப்பதற்கும் யாரும் தயாராக இல்லை. அது 1932-ம் ஆண்டில்தான் சோவியத் நாட்டில் வெளியானது.

இந்த நூலை எழுதியதானது, மார்க்ஸுக்கும் எங்கெல்ஸுக்கும் புதியதொரு உலகப் பார்வையைக் கிடைக்கச் செய்தது. தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்கென்று ஒரு புதிய தத்துவார்த்தக் கண்ணோட்டத்தை உருவாக்க வழி வகுத்தது. எனவே, மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் இந்தப் புத்தகம் வெளிவராது போனது குறித்துக் கவலைப்படவில்லை. இதுபற்றி எங்கெல்ஸ் நகைச்சுவையாகக் கூறுகிறார்:

சுய விளக்கம் பெறுவது என்ற பிரதான நோக்கத்தை நாங்கள் அடைந்துவிட்டதால் இந்த நூலின் கையெழுத்துப் பிரதியை எலிகள் கொறிக்கட்டும் என்று விட்டுவிட்டோம்...

11. தத்துவத்தின் வறுமை

தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்கு என்று ஒரு புரட்சிகரமான தத்துவார்த்தக் கோட்பாட்டை உருவாக்கி அதைப் பல நாடுகளைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களிடையே பரப்புவதற்கு அரும்பாடுபட்ட மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் பல பிரச்சனைகளைச் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. ஜெர்மன் தொழிலாளரான வில்லியம் வீட்லிங் போன்ற வறட்டுத்தனமான நபர்களின் பிரசாரத்தையும் ‘உலக அன்பு’ மூலம் முதலாளித்துவச் சமூகத்தின் முரண்பாடுகளைப் போக்கிவிடமுடியும் என்ற சீர்திருத்தவாதிகளின் பிரசாரத்தையும், முதலாளித்துவ அமைப்பின் “கெட்ட தன்மையைப் போக்கிவிட்டால் அது நல்ல தன்மை உடையதாகிவிடும்” என்று கூறிவந்த பியரி ஜோசப் பிரெளதான் போன்ற சிறு முதலாளித்துவ சோசலிஸ்ட்டுகளின் பிரசாரத்தையும் மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் உடைத்தெறிய வேண்டியிருந்தது.

ஜோசப் பிரெளதான், “பொருளாதார முரண்பாடுகளின் முறை அல்லது வறுமையின் தத்துவம்” என்ற பெயரில் ஒரு நூலை வெளியிட்டார். ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிப்போக்கிலும் “நல்ல அம்சங்களும் கெட்ட அம்சங்களும் உள்ளன. நல்ல அம்சங்களை எடுத்துக்கொண்டு கெட்டவற்றை விட்டு விடலாம்” என்றும் பிரெளதான் கூறியிருந்தார். அத்துடன், சமுதாயத்தின் வரலாறு எனப்படுவது கருத்துகளின் போராட்டமே என்றும் அவர் கூறினார். பெரும் முதலாளித்துவ சொத்துடைமை என்பது ‘திருட்டு’ என்று கூறிய பிரெளதான், சிறு சொத்துடைமையாளர்களுக்கு ஆதரவாக வாதாடினார். முதலாளித்துவத்தின் கீழ் உள்ள அமைப்பானது தனித்தனியான பொருள் உற்பத்தியாளர்கள் “வெறும் பரிவர்த்தனை செய்யும் இடமே” என்ற பிற்போக்கான கருத்தோட்டத்தை பிரெளதான் கூறினார்.

முதலாளித்துவ அமைப்பின் பொருளாதார அடிப்படையை மாற்றக் கூடாது என்று வாதிட்ட பிரெளதான், கூலி உழைப்பு என்பதைத் தொடர்ந்து வைத்திருக்கலாம் என்றார்.

பிரெளதானின் சிறு முதலாளித்துவ (குட்டி பூர்ஷ்வா) வர்க்கக்

கண்ணோட்டமானது வறுமையிலும் ஏழைமையிலும் உழன்று வந்த மக்களைப் புரட்சிகரப் போராட்டப் பாதையில் செல்லாதபடி தடுத்து, போலித்தனமான நம்பிக்கைகளில் திசை திருப்பும் முயற்சியாக இருந்தது. எனவே, அவருடைய கண்ணோட்டத்துக்குப் பலத்த தத்துவார்த்த அடி கொடுத்து அதைச் சிதறடிக்க வேண்டிய வேலையை மார்க்ஸ் செய்ய வேண்டியிருந்தது. பிரெளதானின் “வறுமையின் தத்துவத்துக்கு” பதிலடி கொடுத்து மார்க்ஸ் ஓர் அற்புதமான நூலை எழுதினார். அதுதான் “தத்துவத்தின் வறுமை” என்ற பிரசித்தி பெற்ற நூல். பிரெளதானின் ஒவ்வொரு கூற்றையும் மார்க்ஸ் உடைத்தெறிந்தார். அந்த நூல், பிரெளதான் குறித்த மார்க்ஸின் கேலியான முகவுரையுடன் பின்வருமாறு தொடங்குகிறது:

“திரு பிரெளதான், ஐரோப்பாவில் விநோதமான வகையிலே தப்பாகப் புரிந்து கொள்ளப்படக்கூடிய துரதிர்ஷ்டம் பெற்றிருக்கிறார். ஃபிரான்ஸில், ஒரு நல்ல ஜெர்மன் மெய்யறிஞராக அவர் பெயர் பெற்றிருப்பதால் ஒரு மோசமான பொருளாதாரவாதியாக இருக்க அவருக்கு உரிமையுண்டு. ஜெர்மனியில் பிரெஞ்சு பொருளாதாரவாதிகளில் திறமை மிக்கவர்களில் ஒருவராக அவர் பெயர் பெற்றிருப்பதால் ஒரு மோசமான மெய்யறிஞராக இருக்க அவருக்கு உரிமையுண்டு. நான் ஒரே நேரத்தில் ஜெர்மானியனாகவும் பொருளாதாரவாதியாகவும் ஒருங்கே இருப்பதால் இந்த இரட்டைப் பிழையைக் கண்டிக்க விரும்புகிறேன்...” (தமிழாக்கம்: ஆர்.கே. கண்ணன்)

இந்த முன்னுரையுடன் தொடங்கும் நூலானது, பிரெளதானின் தவறான கருத்துகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் பலத்த அடி கொடுத்தது. பிரெளதானுடைய “விஞ்ஞானபூர்வக் கண்டுபிடிப்பு” என்பது பிரே போன்ற கற்பனாவாதிகளின் திட்டத்தைப் போன்றதேயாகும் என்று மார்க்ஸ் கூறினார். உண்மையான பொருளாதார விஞ்ஞானம் என்பது சமுதாயத்தின் பொருளாயத வாழ்வின் யதார்த்தமான வளர்ச்சிப் போக்குகள், பொருள் உற்பத்தி நிலைமைகள் ஆகியவை குறித்த அறிவின் அடிப்படையில் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்று மார்க்ஸ் சுட்டிக் காட்டினார்.

மார்க்ஸ் ஓர் அற்புதமான நிர்ணயிப்பை இந்த நூலில் கூறினார்: “சமூக உறவுகள் உற்பத்திச் சக்திகளுடன் மிக நெருக்கமாகப் பிணைந்துள்ளது. மனிதர்கள் புதிய உற்பத்திச் சக்திகளைப் பெறும்பொழுது தங்களுடைய உற்பத்தி முறையை மாற்றுகிறார்கள்; தங்களுடைய உற்பத்தி முறையை மாற்றும்பொழுது, தங்களுடைய வாழ்வுக்காக, சமூக உறவுகள்

அனைத்தையும் அவர்கள் மாற்றுகிறார்கள். கையால் இயக்கப்படும் ஆலையானது பிரபுத்துவ எஜமானனைக் கொண்ட சமூகத்தை உங்களுக்குக் கொடுத்தது; நீராவி ஆலையானது தொழில் முதலாளியைக் கொண்ட சமூகத்தைக் கொடுத்துள்ளது...”

உற்பத்திச் சக்திகள் என்பவை உற்பத்தி செய்யப் பயன்படுத்தும் கருவிகளை மட்டுமல்ல; தொழிலாளர்களையும் உள்ளடக்கியது என்று மார்க்ஸ் விவரித்தார். புரட்சிகர வர்க்கம் என்பதே மகத்தான உற்பத்தி சக்தி என்றும் அவர் கூறினார்.

இந்த நூலில் பிரெளதானை விமரிசிப்பதோடு மட்டும் மார்க்ஸ் நின்றுவிடவில்லை. தொன்மைப் பொருளாதாரவாதிகள் உள்ளிட்ட அனைத்து முதலாளித்துவவாதிகளின் அடிப்படையான தவறுகளையும் அவர் சுட்டிக் காட்டினார். முதலாளித்துவ உற்பத்தி விதிகள் என்பவை இயற்கையான விதிகள் என்றும், அவை சமூக உற்பத்தியை என்றென்றைக்கும் நிர்வகிக்கும் என்றும் கூறப்பட்டதை மார்க்ஸ் விமரிசித்தார். உற்பத்தியின் ஒவ்வொரு கட்டத்துக்கும் ஓர் ஆரம்பம் உண்டு, அதைப்போல் ஒரு முடிவும் உண்டு. பிரபுத்துவ அமைப்புகள் செயற்கையானது என்றும், முதலாளித்துவ அமைப்புகள் இயற்கையானது என்றும் கருதுவது தவறானது என்றும் மார்க்ஸ் சுட்டிக் காட்டினார். ஏனென்றால், முதலாளித்துவ அமைப்பு இந்தக் காலகட்டத்துக்கு இயற்கையாக இருப்பதைப்போல், பிரபுத்துவ அமைப்புகள் அந்தக் காலகட்டத்துக்கு இயற்கையாக இருந்தன என்று மார்க்ஸ் விவரித்துக் கூறினார். ஆனால், முதலாளித்துவ உற்பத்தி உறவுகள் என்பதோடு சேர்த்து, முதலாளித்துவ உற்பத்தி விதிகள் தவிர்க்க இயலாதபடி காலாவதியாகும் காலம் வந்தே தீரும் என்பதையும் பூமியின் மீது இவை மறைந்தே தீரும் என்பதையும் மார்க்ஸ் உறுதியாகக் கூறினார்.

அரசியல் பொருளாதாரத்தின் பல்வேறு வகையினங்கள் குறித்து ஆய்வதிலும் மார்க்ஸ் ஒரு புதிய வழிமுறையைக் கையாண்டார்; ஒரு புதிய அணுகுமுறையைக் கையாண்டார். குறிப்பாக, மதிப்பு என்பதன் அடிப்படையான வகையினத்தைப் பற்றிய இந்தப் புதிய முறையைக் கையாண்டார். மதிப்பு (Value) என்பது வெறும் சிந்தனைக் கோட்பாடுதான் என்று பிரெளதான் கூறியதை மார்க்ஸ் மறுத்தார். மதிப்பு என்பது சரக்கில் பொதிந்துள்ள மனித உழைப்புதான் என்று அவர் கூறினார். மதிப்பு என்பது, அந்தச் சரக்கை உற்பத்தி செய்வதற்கு சமூக ரீதியில் தேவைப்படும் உழைப்பு நேரத்தின் அளவைக் கொண்டு தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்று ஆடம் ஸ்மித்தும் டேவிட் ரிக்கார்டோவும்

கூறினர்.

ஆனால் மார்க்ஸ் மற்றொரு அம்சத்தையும் கூறினார். அதாவது, உற்பத்தி என்பது சமூகத் தன்மை வாய்ந்ததாகவும், அதே சமயத்தில் உழைப்பு என்பது நேரிடையாக சமூகத் தன்மை வாய்ந்ததாக இல்லாத நேரத்தில், திட்டவட்டமான சமூக நிலைமைகளில் மட்டுமே மனித உழைப்பினால் உருவாக்கப்படும் பொருள்கள்தான் சரக்குகள் ஆகின்றன என்பதுடன், மதிப்பு என்ற வடிவத்தையும் பெறுகின்றன என்று மார்க்ஸ் தெளிவுபடுத்தினார். மதிப்பு என்பது தனித்தனியான சரக்கு உற்பத்தியாளர்களுக்கிடையே உள்ள சமூகத் தொடர்பை வெளிப்படுத்துகிறது என்றும் அவர் கூறினார்.

இதர வகையினங்களைப் போலவே மதிப்பு என்பதற்கும் நல்லது, கெட்டது என்ற இரண்டு பக்கங்கள் உள்ளன என்று பிரெளதான் கூறினார். பரிவர்த்தனை மதிப்பு என்பது கெட்டது, அதை அகற்ற வேண்டும். உபயோக மதிப்பு என்பது நல்லது, அதை வைத்துக் கொண்டு மேலும் வளர்க்க வேண்டும் என்று பிரெளதான் கூறினார். மதிப்பின் இரட்டைத் தன்மை என்ற இந்த முரண்பாட்டை, பணம் என்பதை உபயோகிக்காமல், சரக்குகளைப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்வதன் மூலம் தீர்த்து விடலாம் என்று பிரெளதான் கூறினார். மார்க்ஸ் இதற்குச் சரியான பதிலைக் கூறினார். முதலாளித்துவ அமைப்பில், பணம் என்பது முரண்பாடுகளை உருவாக்கவில்லை. முதலாளித்துவ அமைப்பு என்பதே அடிப்படையில் முரண்பாடாக உள்ளது. மதிப்பு, பணம் போன்றவை இருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை முதலாளித்துவ அமைப்புதான் தேவையாக்கி உள்ளது.

மார்க்ஸ் பின்வருமாறு சுருக்கமாகக் கூறினார்: “பணம் என்பது ஒரு பொருள் அல்ல, அது ஒரு சமூக உறவு.” முதலாளித்துவத்தின் சிக்கலான உள் முரண்பாடுகளை, பணத்தை அகற்றுவதன் மூலமாக ஒழித்துவிட முடியாது. ஏனென்றால், இந்த முரண்பாடுகள் உற்பத்தி வடிவத்தில் இருந்து தோன்றியுள்ளன என்பதுடன், இவை முதலாளித்துவ தனிச் சொத்துரிமையின் விளைபொருளாகும் என்றும் மார்க்ஸ் சுட்டிக் காட்டினார்.

தொழிலாளர்களுக்கு வேலைநிறுத்தப் போராட்டங்கள் தேவையில்லை என்றும், அவர்கள் தொழிற்சங்கங்களில் சேரக் கூடாது என்றும் பிரெளதான் கூறியதை மார்க்ஸ் விமரிசித்தார். தொழிற்சங்கங்கள் என்பவை சுரண்டும் முதலாளித்துவ முறையின் மீது தொழிலாளர் வர்க்கம் ஒரு புரட்சிகரத் தாக்குதலைத் தொடுக்கத் தயார் செய்யும்

வர்க்கப் போராட்டப் பள்ளிகள் என்று மார்க்ஸ் நிரூபித்தார். இந்த முதலாளித்துவ அமைப்பின் கீழ்தான் உழைக்கும் மக்கள் பகுதிகள் வறுமைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுள்ளன; முதலாளிகளால் அடிமைப்படுத்தப்பட்டு போட்டியால் பிளவுண்டு கிடக்கின்றன என்று மார்க்ஸ் கூறினார். தங்களுடைய பொதுவான நலன்களின் தாக்கத்துக்கு ஆட்பட்டு, இந்த மக்கள் பகுதிகள் படிப்படியாக ஒன்றுபட்டு, அமைப்பு ரீதியாக அணி திரட்டப்பட்ட எதிர்ப்பை முதலாளிகளுக்குத் தெரிவிப்பார்கள் என்று மார்க்ஸ் தெளிவாகக் கூறினார்.

பாட்டாளி வர்க்கத்தின் விடுதலை இயக்கம் முன்னேற முன்னேற, அது தன்னுடைய சொந்த நலன்களுக்கும் நடப்பில் உள்ள அமைப்புக்கும் இடையிலான அடிப்படை முரண்பாடுகளைக் குறித்து அதிகமான அளவில் அறியும் என்பதுடன் அந்த அமைப்பில் ஓர் அடிப்படையான புரட்சிகர மாறுதலைக் கொண்டுவர அதனுடைய அனைத்து சக்திகளையும் அணிதிரட்ட வேண்டிய தேவையையும் அது அதிகமான அளவில் அறியும் என்று மார்க்ஸ் தெளிவுபடுத்தினார்.

தொழிலாளர்களின் பொருளாதாரப் போராட்டங்கள், அரசியல் புரட்சிகர நடவடிக்கையாக வளர்ந்தே தீரும் என்று மார்க்ஸ் அறுதியிட்டுக் கூறினார். ஏனென்றால் மற்றொரு வர்க்கத்துக்கெதிராக ஒரு வர்க்கம் நடத்தும் எந்தவொரு போராட்டமும் ஓர் அரசியல் போராட்டமே ஆகும் என்றும் அவர் தெளிவுபடுத்தினார்.

1847-ம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் “நீதியாளர் கழகத்தின்” தலைமை, மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் தங்கள் அமைப்பில் சேரும்படி கேட்டுக் கொண்டது. இந்த வேண்டுகோளை மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் ஆகிய இருவரிடமும் தெரிவிப்பதற்காக தனது பிரதிநிதியான மோல் என்பவரை அந்தக் கழகத்தின் தலைமை அனுப்பி வைத்தது. மோல், கடிகாரம் சரிசெய்யும் தொழிலாளர் ஆவார். மோல் தெரிவித்த வேண்டுகோளை நல்ல வாய்ப்பாகக் கருதி மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் ஏற்றுக் கொண்டனர். மார்க்ஸியக் கருத்தை தொழிலாளர் வர்க்க இயக்கத்துடன் இணைக்கவும், விஞ்ஞான கம்யூனிஸக் கோட்பாடுகளைக் கொண்ட ஒரு தொழிலாளர் வர்க்க அமைப்பை உருவாக்குவதற்கும் கிடைத்த அரியதொரு வாய்ப்பாகக் கருதி இந்த அமைப்பில் சேர்ந்தனர்.

1847-ம் ஆண்டின் கோடைக் காலத்தில் “நீதியாளர் கழகத்தின்” மாநாடு லண்டனில் நடைபெற்றது. இந்த மாநாட்டில் எங்கெல்ஸ் மட்டும் கலந்துகொண்டார். மார்க்ஸ், பண நெருக்கடி காரணமாக லண்டனுக்குப்

போகவில்லை. ரகசியமாகச் செயல்பட்டு வந்த நீதியாளர் கழகமானது, சதிவேலை செய்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. “அனைத்து மனிதர்களும் சகோதரர்களே” என்பதுதான் அதன் முழக்கமாக இருந்தது. தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், முதலாளிகள், நிலப்பிரபுக்கள் ஆகிய அனைவரும் ஒன்று என்பதே இதன் பொருளாகும்.

லண்டன் மாநாடு இதை மாற்றியது. “நீதியாளர் கழகம்” என்ற பெயர் “கம்யூனிஸ்ட் லீக்” (Communist League) என்று மாற்றப்பட்டது. விஞ்ஞான கம்யூனிஸத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை அடித்தளமாகக் கொண்டது இந்த அமைப்பு. “அனைத்து மனிதர்களும் சகோதரர்களே” என்றிருந்த முழக்கம் கைவிடப்பட்டு “உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்று சேருங்கள்” என்ற முழக்கம், இந்தப் புதிய அமைப்பின் போராட்ட முழக்கமாகியது. மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸின் தீவிர ஒத்துழைப்போடு இந்தப் புதிய அமைப்பின் சட்ட திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

இந்தப் புதிய அமைப்பின் லட்சியம் “முதலாளித்துவ வர்க்கத்தைத் தூக்கி எறிவது; தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் ஆட்சியை அமைப்பது; பழைய முதலாளித்துவ சமூகத்தை இல்லாததாக்குவது” என்பதாகும். இதன் பொருள் என்னவென்றால் சுரண்டல் இல்லாத, மனிதனை மனிதன் அடிமைப்படுத்தாத, தனிச் சொத்துரிமை இல்லாத ஒரு புதிய சமூகத்தை உருவாக்குவது என்பதாகும்.

இவ்வாறு, கற்பனாவாத சோசலிஸ்டுகளைக் கொண்ட ஓர் அமைப்பானது, தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் ஓர் அமைப்பாக மாற்றி அமைக்கப்பட்டது.

கம்யூனிஸ்ட் லீக்கின் இரண்டாவது காங்கிரஸ் (மாநாடு) அதே ஆண்டு இலையுதிர் காலத்தில் லண்டனில் நடைபெற்றது. இம்மாநாட்டில் மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் கலந்து கொண்டனர். கம்யூனிஸ்ட் லீக்குக்கென்று ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கும் பணியை மாநாடு முதலில் எடுத்துக்கொண்டது. இந்தத் திட்டத்தை உருவாக்குவதில் மார்க்ஸ் முக்கியப் பங்கு வகித்தார். இந்த காங்கிரஸ், இந்தத் திட்டம் குறித்து பத்து நாட்கள் விவாதித்து அதன்பிறகு ஒரு முடிவை எடுத்தது. கம்யூனிஸ்ட் லீக்குக்கென்று ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கும் பணியை மார்க்ஸ் - எங்கெல்ஸிடம் ஒப்படைப்பது என்றும், அந்தத் திட்டத்தை கம்யூனிஸ்ட் லீக்கினுடைய கொள்கை அறிக்கையாக (Manifesto) பிரசுரிப்பதென்றும் இந்த காங்கிரஸ் முடிவு செய்தது. “இந்த மாநாட்டில் மார்க்ஸ் சுருக்கமாகப் பேசினார். அவருடைய ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒரு

புதிய கருத்தைக் கொடுத்தது. அந்த ஒவ்வொரு கருத்தும் ஓர் அவசியமான தொடர்ச்சியாக இருந்தது” என்று இந்த மாநாட்டில் கலந்துகொண்ட லெஸ்னர் என்ற இளம் தையல் தொழிலாளர் பின்னாள்களில் கூறினார்.

கம்யூனிஸ்ட் லீக்கின் முடிவுப்படி 1847-ம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் ஓர் அறிக்கையை எழுதி முடித்தனர். “உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்று சேருங்கள். நீங்கள் இழக்கப்போவது அடிமைச் சங்கிலி. வெல்லப்போவது ஒரு புது உலகம்” என்ற சங்கநாதத்துடன், வரலாற்றுப் பிரசித்தி பெற்ற கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை (Manifesto of the Communist Party) 1848-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதத்தில் வெளிவந்தது.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை

“ஐரோப்பாவை ஆட்டுகிறது ஒரு பூதம் - கம்யூனிஸம் என்ற பூதம்” என்ற பிரகடனத்துடன் தொடங்கும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கையானது, வரலாறு குறித்த பொருள்முதல்வாத நிர்ணயிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். புரட்சிகர இயக்கத்தின் மீது தன்னுடைய வலிமை வாய்ந்த தாக்கத்தைச் செலுத்தும் ஆவணமாகும் இது. அதனுடைய நிர்ணயிப்புகள் அனைத்தும் விஞ்ஞானபூர்வமாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. பாட்டாளி வர்க்கம் தோன்றியதும், அதனுடைய போராட்டங்களும் தற்செயலானது அல்ல. அது வரலாற்று வளர்ச்சிப் போக்கில் தோன்றிய அம்சங்களாகும் என்று அறிக்கை கூறியது.

அதேபோல் முதலாளித்துவத்தின் கூலி அடிமை முறை என்பது என்றென்றும் இருக்கக் கூடியதல்ல என்பதையும் அது சுட்டிக் காட்டியது. இதுவரையிலான வர்க்க சமுதாயங்களின் வரலாறு என்பது வர்க்கப் போராட்டங்களின் வரலாறே என்பதையும், வர்க்கப் போராட்டம் என்பது சமுதாயம் முழுவதையும், புரட்சிகரமாக மாற்றியமைப்பதிலேயே போய் முடியும் என்பதையும் இந்த அறிக்கை அறுதியிட்டுக் கூறியது. எந்த ஆயுதங்களைக் கொண்டு, பிரபுத்துவ வர்க்கத்தை முதலாளித்துவ வர்க்கம் வீழ்த்தியதோ, அதே ஆயுதங்கள் இப்பொழுது முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு எதிராகத் திருப்பப்படுகின்றன. முதலாளித்துவ வர்க்கம் தன்னை அழித்து, ஒழிக்கப்போகும் ஆயுதங்களை உருவாக்கியதோடு அல்லாமல், அந்த ஆயுதங்களைப் பிரயோகிப்பதற்கு உரிய ஆள்களையும்- பாட்டாளிகளாகிய நவீனத் தொழிலாளர் வர்க்கம்- தோன்றியெழச் செய்திருக்கிறது என்று மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் இந்த அறிக்கையில்

பிரகடனம் செய்தனர்.

“பாட்டாளிகளும் கம்யூனிஸ்டுகளும்” என்ற தலைப்பிலான அந்த அறிக்கையின் இரண்டாவது பகுதி பின்வரும் பிரகடனத்தைச் செய்தது: “கம்யூனிஸ்டுகளுடைய உடனடி நோக்கம் ஏனைய அனைத்துப் பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சிகளது உடனடி நோக்கம் என்னவோ அதுவேதான். பாட்டாளிகளை ஒரு வர்க்கமாக உருப்பெறச் செய்வதும், முதலாளித்துவ மேலாதிக்கத்தை வீழ்த்துவதும், பாட்டாளி வர்க்கம் அரசியல் ஆட்சியதிகாரத்தை வென்றெடுப்பதும் தான்.”

தொழிலாளர் வர்க்கத்தினால் தலைமை தாங்கப்படும் அரசாங்கமானது, உற்பத்திச் சக்திகளைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டு உயர்ந்த நிலைக்கு கொண்டு செல்லும் என்று அந்த அறிக்கை கூறியது. எதிர்காலத்தில் தோன்றப்போகும் கம்யூனிஸ சமுதாயம் குறித்து அந்த அறிக்கையானது பின்வருமாறு கூறியது: “வர்க்கங்களையும் வர்க்கப் பகைமைகளையும் கொண்டிருந்த பழைய முதலாளித்துவ சமுதாயத்துக்குப் பதிலாக, ஒவ்வொருவரும் தங்கு தடையின்றி சுதந்தரமாக வளர்வதையே நிபந்தனையாகக் கொண்ட மக்கள் கூட்டு ஒன்று எழுந்துவிடும்.”

அந்த அறிக்கையானது பின்வரும் பிரகடனத்துடன் முடிகிறது: பாட்டாளிகள், தமது அடிமைச் சங்கிலியைத் தவிர இழப்பதற்கு ஏதும் இல்லாதவர்கள். அவர்கள் வென்று பெறுவதற்கு அனைத்து உலகும் இருக்கிறது. உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்று சேருங்கள்.”

12. பிப்ரவரி பாரிஸ் எழுச்சி

1840 -ம் ஆண்டுகளின் பிற்பகுதியில், ஐரோப்பா கண்டம் உள்ளிட்ட பல முதலாளித்துவ நாடுகளில் பொருளாதார நெருக்கடி முற்றி வந்தது. அத்துடன் உருளைக்கிழங்குப் பயிருக்கு நோய் ஏற்பட்டதால் பல நாடுகளில் நிலைமை மேலும் மோசமடைந்தது. குறிப்பாக அயர்லாந்திலும் ஃபிரான்ஸிலும் விளைச்சல் மிக மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டது.

ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் நிலைமையோ படு மோசமாக இருந்தது. தொழிலாளர்களின் சம்பளத்தில் 50 முதல் 60 சதவிகிதம் வரை குறைந்தது. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் முன் எப்பொழுதையும்விட தீவிரமாக இருந்தது. பெரும் முதலாளிகளும் நிலப்பிரபுக்களும் பணத்தைப் பதுக்கி வைத்தனர். பாரிஸ் மாநகரில் கடைகள் ஒவ்வொன்றாக மூடப்பட்டு வந்தன. பெரிய நிறுவனங்கள் திவாலாக ஆரம்பித்தன. சொத்துகள் ஜப்தி செய்யப்பட்டு வந்தன.

அரசியல் நிலைமை எவ்வாறு இருந்தது?

முதலாளித்துவ வளர்ச்சியும், பெருந்தொழில் வளர்ச்சியும் சேர்ந்து தொழில்துறை முதலாளிகளுக்கு செல்வத்தைப் பெருக்கி வந்தது. ஆனால் அரசியல் அதிகாரம் என்பதோ, அரசனுக்குத் துதிபாடி வந்த வங்கி முதலாளிகள், ரயில் போக்குவரத்து உரிமையாளர்கள், சுரங்க உரிமையாளர்கள் வசம் இருந்து வந்தது. தொழில் முதலாளிகளும், பொருள் தயாரிப்பு நிறுவனங்களின் உரிமையாளர்களும் குடியரசாட்சி வேண்டும் என்று கோரினர்; வாக்குரிமைச் சட்டம் தங்களுக்கு ஆதரவாகத் திருத்தப்பட வேண்டும் என்று கோரினர். அச்சமயத்தில் வருடத்துக்கு 200 பிராங்க் பணத்தை நேரடி வரியாகச் செலுத்துபவர்களுக்கு மட்டுமே ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் வாக்குரிமை இருந்து வந்தது.

வேதனையில் உழன்றுவந்த தொழிலாளர்களும் குடியரசு வேண்டும் என்று கோரினர். ஆனால், அது தங்களுடைய அடிப்படையான

பிரச்சனையைத் தீர்க்கக் கூடியதாக, துயரங்களைப் போக்கக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும் என்று கோரினர்.

இவ்வாறு மன்னராட்சி ஒழிக்கப்பட்டு குடியரசு வேண்டும் என்று கோரிய தொழிலாளர்களுக்கும், தொழில் துறை முதலாளிகளுக்கும் இடையே அடிப்படையிலேயே வித்தியாசம் இருந்தது.

பாரிஸ் மாநகரில் பல கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன. இவற்றில் முதலாளித்துவ அரசியல்வாதிகள் பேசினர். சீர்திருத்தம் வேண்டும் என்று கோரினர்.

1848 பிப்ரவரி 22-ம் தேதி ஒரு பெரும் பொதுக் கூட்டத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. கூட்டத்துக்குச் செல்லும் வழியும் அறிவிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் கடைசி நேரத்தில் மன்னராட்சி அந்தக் கூட்டம் நடைபெறக் கூடாது என்று தடை விதித்தது. முதலாளித்துவவாதிகள் அந்தத் தடையை ஏற்றுக் கொண்டனர். ஆனால் உழைக்கும் மக்களோ, இந்தத் தடை உத்தரவைக் கண்டு கிளர்ந்தெழுந்தனர். கூட்டம் நடைபெறும் இடத்தில் தொழிலாளர்கள், கைவினைஞர்கள், மாணவர்கள் ஆகியோர் ஏற்கெனவே குழுமியிருந்தனர். தலைமறைவாக இருந்த பல்வேறு புரட்சிகர சங்கங்களின் பிரதிநிதிகளும், குடியரசு மற்றும் சோசலிச சங்கங்களின் பிரதிநிதிகளும், அந்த மக்கள் திரளில் முழங்கினர். ஓர் எழுச்சியைத் தொடங்கும்படியும் அறைகூவல் விடுத்தனர். கொந்தளித்துப் போயிருந்த மக்கள் கொதித்தெழுந்து, தெருக்களில் இறங்கினர். நான்காயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மரங்களை வெட்டி சாலைத் தடுப்புகளை அமைத்தனர்; நடைபாதைக் கற்களை உடைத்தெறிந்தனர்.

போராடும் மக்கள் மீது தேசியக் காவல் படையை அரசாங்கம் ஏவிவிட்டது. ஆனால் பெரும்பாலான காவல்படையினர். தொழிலாளர்களுடன் நெருக்கமாக இருந்தனர். பிப்ரவரி 23-ம் தேதி இரவு, தொழிலாளர்கள் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தப்பட்டது. 24-ம் தேதி காலை ராணுவ முகாம்களையும் ஆயுதக் கிடங்குகளையும் புரட்சிக்காரர்கள் கைப்பற்றினர். மன்னர் லூயி பிலிப், உயிர் தப்ப வேண்டி பாரிஸை விட்டு ஓடினார். மன்னருக்கு உறுதுணையாக இருந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், மன்னனுடைய பேரனை ஆட்சியில் அமர்த்தத் திட்டமிட்டனர். ஆனால் ஆயுதம் ஏந்திய தொழிலாளர்களும் தேசியக் காவல் படையினரும் அதைத் தடுத்துவிட்டனர். மன்னராட்சி என்பது ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டது. மன்னனுடைய சிம்மாசனத்தை மக்கள் நடுத்தெருவில் வைத்து எரித்தனர்.

இவ்வாறு பிப்ரவரி மாதத்தில் மன்னராட்சியை வீராவேசமிக்க தொழிலாளர்கள் ஒழித்துக் கட்டினர். ஆனால், அரசியல் அதிகாரம் என்பது தொழிலாளர்களிடம் வரவில்லை. அது முதலாளித்துவவாதிகளின் கைகளுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தது. ஏனென்றால், தொழிலாளர்களைவிட முதலாளித்துவவாதிகள் நன்றாக அணிதிரட்டப்பட்டிருந்தனர். தேசியக் காவல் படையின் ஆதரவும் அவர்களுக்கு இருந்தது. முதலாளித்துவவாதிகளின் தலைவர்கள் ஓர் அரசியல் அமைப்புச் சபையைக் கூட்டப் போவதாகவும், அதற்கு இடைப்பட்ட காலத்துக்காக ஓர் இடைக்கால அரசாங்கத்தை அமைப்பதாகவும் கூறினர். மக்கள் கோரியதற்கு இணங்க அந்த இடைக்கால அரசாங்கத்தில் ஒரு தொழிற்சாலை ஊழியரையும் ஒரு பத்திரிகையாளரையும் சேர்த்துக்கொள்ள முதலாளித்துவவாதிகள் சம்மதித்தனர்.

பிப்ரவரி 25-ம் தேதி பாரிஸில், தொழிலாளர்களின் ஒரு பெரும் ஆர்ப்பாட்டம் நடைபெற்றது. ஃபிரான்ஸ் நாடு முழுவதையும் ஒரே குடியரசாக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் முழங்கினர். பிரெஞ்சு தொழிலாளர்களின் செங்குருதியில் ஃபிரான்ஸ் நாடு, குடியரசாக மலர்ந்தது.

பெல்ஜியத்தில் இருந்து வெளியேற்றம்

ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிப் போக்குகள், அதன் பிரதிபலிப்பை பெல்ஜியம் நாட்டிலும் ஏற்படுத்தின. மன்னராட்சி ஒழிய வேண்டும், குடியரசு வேண்டுமென்ற கோரிக்கை அங்கேயும் வலுத்தது. கம்யூனிஸ்ட் லீக் அமைப்புகள், ஜெர்மன் தொழிலாளர் அமைப்புகள், பிரஸ்ஸல்ஸ் ஜனநாயகக் கழகம் ஆகிய அமைப்புகளுக்கு மார்க்ஸ் உதவி செய்தார். மன்னராட்சிக்கு எதிராக தொழிலாளர்கள், கைவினைஞர்கள் ஆகியோரைத் திரட்டி ஆயுதபாணியாக்குவது என்று ஜனநாயகக் கழகம் முடிவு செய்தது. இதற்கு இரண்டு வாரத்துக்கு முன்புதான் மார்க்ஸ் குடும்பத்தில் பாகப்பிரிவினை நடந்து மார்க்ஸுக்குரிய பங்குத் தொகை வந்திருந்தது. மார்க்ஸ், அந்தப் பணத்தில் இருந்து ஒரு பெரும் பகுதியை ஆயுதங்கள் வாங்குவதற்காகக் கொடுத்தார்.

மார்க்ஸின் தலைமையின் கீழ் இருந்த ஜனநாயகக் கழகம், பிப்ரவரி 28-ம் தேதி ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் தாற்காலிக அரசாங்கத்துக்கு வாழ்த்துச் செய்தி அனுப்பியது. முடியாட்சிக்கு எதிரான போராட்டத்தில் பல்வேறு நாடுகளில் இருந்த தொழிலாளர் வர்க்கப் புரட்சிக்காரர்களுக்கும்,

ஐனநாயகவாதிகளுக்கும் இடையில் செயல்பட்டதன் காரணமாக, ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் ஐனநாயகவாதிகளுக்கு அவர் மீது பெரும் மதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

மார்ச் மாதம் 1-ம் தேதியன்று ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் தாற்காலிக அரசாங்கத்தின் அமைச்சரான பெர்டினண்ட் பிளாகோன் என்பவர் பின்வரும் கடிதத்தை மார்க்ஸுக்கு அனுப்பினார்.

பிரெஞ்சுக் குடியரசின் இடைக்கால அரசாங்கம்

சுதந்தரம்

சமத்துவம்

சகோதரத்துவம்

பிரெஞ்சு மக்களின் பெயரால்

பாரிஸ்,

மார்ச் 1, 1848

நல்லவரும், நேர்மையானவருமான மார்க்ஸ் அவர்களே,

பிரெஞ்சு குடியரசின் மண்ணானது அகதிகளுக்கான இடமாகும். அத்துடன் சுதந்தரம் கோரும் அனைத்து நண்பர்களுக்கான புகலிடமும் ஆகும்.

கொடுங்கோன்மை உங்களை வெளியேற்றியது, தற்பொழுது சுதந்தர ஃபிரான்ஸ் நாடானது உங்களுக்கும் இந்தப் புனிதமான லட்சியத்துக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் அனைவருக்கும் தன்னுடைய கதவைத் திறந்துவிட்டிருக்கிறது.

பிரெஞ்சு அரசாங்கத்தின் ஒவ்வொரு பிரதிநிதியும் அவருடைய பணியை இந்தக் கண்ணோட்டத்திலேயே புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

சகோதர வாழ்த்துகள்

பெர்டினண்ட் பிளாகோன்

இடைக்கால அரசாங்கத்தின் உறுப்பினர்

இந்தக் கடிதம் கிடைத்ததும் மார்க்ஸ், பாரீஸுக்குப் புறப்படத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தார். இந்தப் புரட்சிகரமான காலகட்டத்தில், கம்யூனிஸ்ட் லீகின் உண்மையான தலைவரான கார்ல் மார்க்ஸ்தான்

நேரடியாகப் பொறுப்பு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று தலைவர்கள் கருதினார்கள்.

மார்ச் 3-ம் தேதி மாலையில் பெல்ஜியம் அரசாங்கம் ஓர் அவசர உத்தரவைப் பிறப்பித்தது. கார்ல் மார்க்ஸ் 24 மணி நேரத்தில் பெல்ஜியம் நாட்டை விட்டு வெளியேற வேண்டும் என்று அந்த உத்தரவு கூறியது. அதே சமயத்தில் அந்த அரசாங்கம் இதர தலைவர்களைக் கைது செய்தது. மார்க்ஸ், உடனே புதிதாக அமைக்கப்பட்ட பிரஸ்ஸல்ஸ் மத்திய கமிட்டி கூட்டத்தைக் கூட்டினார். அதில் மத்திய கமிட்டியின் செயலகத்தை பாரிஸுக்கு மாற்றுவது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அங்கே ஒரு புதிய மத்திய கமிட்டியை அமைப்பதற்கு மார்க்ஸுக்கு அதிகாரமளிக்கப்பட்டது. பிரஸ்ஸல்ஸ் மத்திய கமிட்டி கலைக்கப்பட்டது.

இந்தக் கூட்டம் நடைபெற்று முடிந்ததும் பிரஸ்ஸல்ஸ் போலீஸ், மார்க்ஸ் இல்லத்துக்குள் புகுந்து மார்க்ஸைக் கைது செய்தது. பொய்யான குற்றச்சாட்டுகளின் கீழ் அவரைச் சிறையில் அடைத்தது என்பதுடன், படுமோசமாகவும் நடத்தியது.

மார்க்ஸ் கைது செய்யப்பட்டதைக் கண்ட ஜென்னி மார்க்ஸும், பெல்ஜிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவருமாகிய பிலிப் ஜிகாட்டும் காவல் நிலையத்துக்குச் சென்று விசாரித்தனர். இவ்விருவரிடமும் பாஸ்போர்ட் இல்லையென்ற காரணம் கூறப்பட்டு இவர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர்; நாடோடிகள் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டார்கள்.

மார்க்ஸும் ஜென்னியும் கைது செய்யப்பட்டது, பலத்த கண்டனத்துக்கு ஆளானது. இதையடுத்து ஜென்னியும், ஜிகாட்டும் மறுநாள் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். மார்க்ஸும் விடுவிக்கப்பட்டு உடனே நாட்டை விட்டு வெளியேறும்படி பணிக்கப்பட்டார். அவர்கள் உடனே கிளம்ப வேண்டியிருந்ததால் வீட்டு உபயோகப் பொருள்களைக்கூட எடுத்துக் கொள்ள முடியாமல் வெளியேற வேண்டியிருந்தது.

பெல்ஜியத்தில் இருந்து மார்க்ஸை வெளியேற்றுவதற்காக முதலாம் லியோபால்ட் மன்னன் பிறப்பித்த உத்தரவு...

02.03.1848

இங்கே குறிப்பிட்டுள்ள மார்க்ஸ், தத்துவத்தில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர். 28 வயது நிரம்பியவர். பிரஷ்யாவில் பிறந்தவர். இவர் பெல்ஜியம் மன்னருடைய ராஜ்யத்தில் இருந்து 24 மணி

நேரத்துக்குள் வெளியேற வேண்டும் என்று உத்தரவிடப்படுகின்றார். எதிர்காலத்தில் மீண்டும் உள்ளே வரக்கூடாதென்று தடுக்கப்படுகிறார்.

பாரிஸில் வழிகாட்டுதல்

பெல்ஜியத்தில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட மார்க்ஸ், மார்ச் 5-ம் தேதியன்று பாரிஸ் நகருக்கு வந்து சேர்ந்தார். கலைக்கப்பட்ட பிரஸ்ஸல்ஸ் மத்திய கமிட்டி கொடுத்த அதிகாரத்தை வைத்து கம்யூனிஸ்ட் லீக்குக்கு ஒரு புதிய மத்திய கமிட்டியை அவர் நியமித்தார். விரைவில் எங்கெல்ஸும் பாரிஸுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

புரட்சிகர உத்வேகம், பாரிஸில் முழு மூச்சுடன் பரவி வருவதைக் கண்டு மார்க்ஸ் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தார். அதே சமயத்தில் குடியரசு வந்துவிட்டது. சுதந்தரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் நிலவப்போகிறது என்று வெற்றிப் போதையில் மக்கள் மிதந்ததைக் கண்டு அவர் கவலையும் கொண்டார். பாரிஸ் மக்களின் இந்த வெற்றிக் களிப்பு, அந்த நகரத்தில் தங்கியிருந்த ஜெர்மன் அகதிகளையும் பீடித்தது. ஒரு புரட்சிகர ராணுவத்தை உருவாக்கி ஜெர்மன் நாடு மீது படையெடுப்பு நடத்தி குடியரசை அங்கே உருவாக்கலாம் என்று ஹெர்வே போன்ற குட்டி முதலாளித்துவ ஜனநாயகவாதிகள் கூறி வந்தனர். இது ஜெர்மன் அகதிகள் பலரையும் கவர்ந்து இழுத்தது.

மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் இது தவறான கொள்கை என்பதைச் சுட்டிக் காட்டினர். புரட்சியை ஏற்றுமதி செய்ய இயலாது என்பதை வலியுறுத்தினர். ஜெர்மனி மீது படையெடுப்பு நடத்துவது என்பது ஜெர்மனியில் உள்ள பிற்போக்கு அரசாங்கத்துக்குத்தான் சாதகமாக முடியும், அங்குள்ள புரட்சிகரச் சக்திகளுக்கு தீங்கு விளைவிப்பதாகத்தான் முடியும் என்பதை மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் வலியுறுத்திக் கூறினர். ஜெர்மன் அகதிகளின் புரட்சி ராணுவம், ஜெர்மன் நாட்டு எல்லைக்குள் நுழைவதற்குள்ளாகவே தாக்குதலுக்கு ஆளாகும் அபாயம் உள்ளதை அவர்கள் சுட்டிக் காட்டினர்.

ஆனால் ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் இந்த அறிவுரைகளைக் கேட்கத் தயாராக இல்லை. ஹெர்வே தலைமையில் சென்ற ஜெர்மன் தொழிலாளர் படை, எல்லையிலேயே முறியடிக்கப்பட்டது. ஏராளமான ஜெர்மன் தொழிலாளர்களும் கைவினைஞர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர். ஹெர்வே எப்படியோ தப்பி ஃபிரான்ஸுக்குள் ஓடி வந்தார்.

மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் லண்டனில் இருந்து வந்து சேர்ந்த
கம்யூனிஸ்ட் கழகத்தின் தலைவர்களைச் சந்தித்துப் பேசினர்.
தொழிலாளர்களின் ஆர்ப்பாட்டங்களில் பங்கேற்றனர். கம்யூனிஸ்ட்
கழகத்தின் புதிய மத்திய கமிட்டி ஜெர்மனி நாட்டில் நிலவும் அரசியல்
நிலைமை குறித்தும், புரட்சிகர நிலைமை குறித்தும் தினந்தோறும்
விவாதித்து வந்தது.

13. ஜெர்மனியில் கொந்தளிப்பு

1845 -46-ம் வருடங்களில் ஜெர்மனி நாட்டில் பெரும் விவசாய பாதிப்பு ஏற்பட்டது. நோயால் உருளைக்கிழங்குப் பயிர் பாதிக்கப்பட்டது. எனவே, விவசாய உற்பத்திப் பொருள்களின் விலை பெருமளவு அதிகரித்தது. உருளைக்கிழங்குப் பற்றாக்குறையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, வியாபாரிகள் விலையை அதிகரித்துக் கொள்ளையடித்தனர். இதைக் கண்டு வெகுண்ட மக்கள், உருளைக்கிழங்கு வியாபாரிகளைத் தாக்கினர். ரொட்டிக் கடைகளுக்குள் புகுந்து ரொட்டிகளை எடுத்துச் சென்றனர்.

1847-ம் ஆண்டில் ஜெர்மனியில் பெரும் தொழில் நெருக்கடி ஏற்பட்டது. தொழிற்கூடங்கள் இழுத்து மூடப்பட்டன. கிராமப்புறங்களில் நிலங்கள் முழுவதும் பிரபுக்கள் வசமேயிருந்தன. அத்துடன், ஜெர்மனி என்பது 38 நாடுகளாகப் பிரிந்து கிடந்தது, ஜெர்மனியின் முன்னேற்றத்துக்கும் குறிப்பாக முதலாளித்துவம் வளர்ச்சி அடைவதற்கு இடையூறாக இருந்தது. சுருங்கச் சொன்னால், ஜெர்மனி முழுவதுமே ஒரு கொந்தளிப்பில் இருந்தது. ஒரு புரட்சிகரப் புயல் வீசக்கூடிய நிலைமை உருவாகி வந்தது.

1848-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் பெர்லின் நகரில் மக்கள் பெரும் ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்தினர். மக்கள் எங்கெல்லாம் திரண்டிருக்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்துமாறு பட்டத்து இளவரசர் வில்லியம் உத்தரவிட்டார். தொழிலாளர்கள் முன் வரிசையில் நிற்க, கிளர்ச்சிக்காரர்கள் களத்தில் இறங்கினார்கள். தெருக்களில் அரண்களை அமைத்தார்கள். மோதல் வெடித்துவிட்டது. தடை அரண்களை உடைத்து கிளர்ச்சியாளர்கள் மீது தாக்குதல் தொடுக்க 14 ஆயிரம் ராணுவத் துருப்புகளை மன்னர் ஏவிவிட்டார். 36 குறு பீரங்கிகளை அனுப்பி வைத்தார். ஆனால், நகர மக்கள் அனைவரின் ஆதரவையும் பெற்று தொழிலாளர்கள் பாதுகாத்த அரண்களை அரசாங்கத் துருப்புகளால் உடைக்க முடியவில்லை.

நிலைமை இவ்வாறு தனக்கு எதிராகப் போவதைக் கண்ட மன்னர்

நான்காம் வில்லியம் பிரெடரிக், ரத்தக் களரியை நிறுத்துமாறு பெர்லின் மக்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். ராணுவத்தினர் ஒரு சிலரின் கரங்களில் இருந்த துப்பாக்கிகள் தற்செயலாக வெடித்துவிட்டன என்று சால்ஜாப்பு கூறினார். பெர்லினில் இருந்து ராணுவத்தினரைப் பின்வாங்கும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்.

கிளர்ச்சியில் இறந்தவர்களது உடல்கள் அரண்மனை வழியாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டபொழுது மன்னனை வெளியே வரும்படி மக்கள் முழக்கமிட்டனர். நடுங்கிக்கொண்டே வெளியில் வந்த மன்னர், இறந்தவர்களுக்காகத் தலைகுனிந்து நின்றார்.

இவ்வாறு தொழிலாளர்கள் மற்றும் கைவினைஞர்களின் தீரமிக்க போராட்டம் வெற்றி பெற்றது. ஆனால் அவர்கள் ஓர் அமைப்பின் அடிப்படையில் அணி திரட்டப்படாததால், ஒரு மாதத்துக்கு முன்னர் ஃபிரான்ஸில் நடைபெற்றது போலவே இங்கும் நடைபெற்றது. ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் தொழிலாளர்களும் கைவினைஞர்களும் ஏழை மக்களும் நடத்திய போராட்டத்தின் முடிவில், முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் எவ்வாறு அதிகாரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டார்களோ அதேபோல், ஜெர்மனியிலும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் இந்த எழுச்சியின் பயனை தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

மன்னர் வில்லியம் ஃபிரெடரிக் ஓர் அமைச்சரவையை நியமித்தார். அதற்குப் பெரும் பொருள் தயாரிப்பாளர் ஒருவர் தலைமை தாங்கினார். தேசியச் சட்டசபைக்குத் தேர்தல்கள் அறிவிக்கப்பட்டன. ஜெர்மன் முதலாளித்துவ வர்க்கம், மன்னருக்கும் பிரபுக்களுக்கும் ஆதரவாக நின்றது.

அமைச்சரவையில், தொழிலாளர் அமைச்சகம் ஒன்று உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்றும், அதில் தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதிகள் இருக்க வேண்டும் என்றும், பெர்லின் தொழிலாளர்களின் கூட்டம் ஒன்று கோரியது. வயது வந்த அனைவருக்கும் வாக்குரிமை அளித்து நாடாளுமன்றத்துக்கு நேரடித் தேர்தல் நடத்த வேண்டும் என்றும் அவர்கள் கோரினார்கள். ஆனால், முதலாளித்துவ வர்க்கமோ, பெர்லினுக்கு மீண்டும் துருப்புகளை அனுப்பும்படி மன்னனிடம் கோரியது. துருப்புகள் மீண்டும் பெர்லினுக்குள் வந்தன. முதலாளித்துவ அரசியல்வாதிகள் மன்னருடன் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர். அதன்படி பிரஷ்ய தேசிய சபை 1848-ம் ஆண்டு மே மாதத்தில் பெர்லினில் கூட்டப்பட்டது. அதில் ஒரு தொழிலாளர், ஒரு கைவினைஞர்

மட்டும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். இதர அனைவரும் முதலாளித்துவ வர்க்கம் மற்றும் நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கங்களைச் சார்ந்தவர்கள்.

1848-ம் ஆண்டு வசந்தகாலத்தில் பிரஷ்யா முழுவதிலும் விவசாயிகளின் இயக்கம் பெரும் வீச்சைப் பெற்றது. நிலப்பிரபுக்களுக்குத் தாங்கள் செலுத்த வேண்டிய கடன்களை ரத்து செய்யும்படி விவசாயிகள் கோரினர். ஆனால் பிரஷ்ய தேசிய சபை மறுத்துவிட்டது. இதனால் அது விவசாயிகளின் ஆதரவை இழந்தது.

பெல்ஜியம் நாட்டில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டு பாரிஸ் நகருக்கு வந்த உடனேயே, ஜெர்மனியில் புரட்சிகர சூழ்நிலை உருவாகி வந்ததை மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் அறிந்திருந்தனர். மார்க்ஸ் நியமித்த புதிய கம்யூனிஸ்ட் கழகம், ஜெர்மனி நிலைமை குறித்து தொடர்ந்து விவாதித்து வந்தது. வரவிருக்கும் ஜெர்மன் புரட்சியில் கம்யூனிஸ்ட் கழகம் முன்வைக்க வேண்டிய அரசியல் வேலைத் திட்டத்தை மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் உருவாக்கினர்.

பிரிக்க முடியாத தனிக் குடியரசாகப் பிரகடனம் செய்தல், வயது வந்த ஆண்கள் அனைவருக்கும் வாக்குரிமை அளித்தல், அதன் மூலம் அரசியல் அமைப்பை ஜனநாயகப்படுத்துதல், மக்கள் அனைவருக்கும் ஆயுதங்கள் வழங்குதல், அரசாங்கத்தில் இருந்து மதத்தைப் பிரித்தல், அனைவருக்கும் இலவசப் பொதுக் கல்வி, சகல நிலப்பிரபுத்துவ அடிமைத்தனங்களும் ஒழிக்கப்படுதல், பெரும் நில உடைமைகள் அனைத்தும் நஷ்ட ஈடின்றிப் பறிமுதல் செய்யப்படுதல் போன்ற கோரிக்கைகளை கம்யூனிஸ்ட் கழகம் முன் வைத்தது. அத்துடன் சுரங்கங்கள், தனியார் வங்கிகள் மற்றும் சகல போக்குவரத்து வசதிகளையும், புரட்சிகர ஜனநாயக அரசு தன் கையில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும், தேசியத் தொழிற்சாலைகள் தொடங்கப்பட வேண்டும் போன்ற பலவற்றை இந்தக் கோரிக்கை வலியுறுத்தியது. இது மார்ச் மாதக் கடைசியில் பாரிஸில் பிரசுர வடிவத்தில் வெளிவந்தது.

இந்த நேரத்தில்தான் ஜெர்மனியில் தொழிலாளர்கள், கைவினைஞர்கள், மாணவர்கள், சிறு வர்த்தகர்கள் ஆகிய அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து மன்னராட்சிக்கு எதிராகப் போர்க் கொடி உயர்த்திய தகவல் மார்க்ஸுக்கும் எங்கெல்ஸுக்கும் கிடைத்தது. ஜெர்மனியில் நடைபெறும் புரட்சியில் பங்கெடுக்க மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் ஜெர்மனிக்குப் பயணமாயினர்.

மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் புறப்படும் முன்னரே, பாரிஸில் வசித்து வந்த ஜெர்மானியத் தொழிலாளர்கள் பலரைத் தனித்தனியாக, சிறு சிறு

குழுக்களாக அவர்கள் ஜெர்மனிக்குள் அனுப்பி வைத்தனர். இவர்கள் கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கை மற்றும் ஜெர்மன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கோரிக்கைகள் அடங்கிய துண்டுப் பிரசுரங்களைக் கொண்டு சென்றனர்.

ஏப்ரல் 5-ம் தேதி மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் ஜெர்மனியில் உள்ள மெயின்ஸ் நகருக்கு வந்து சேர்ந்தனர். அங்குள்ள தொழிலாளர் கல்விக் கழகத்தினரைச் சந்தித்துப் பேசிய பிறகு ஏப்ரல் 11-ம் தேதியன்று கொலோன் நகருக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

கொலோன் நகருக்கு வந்ததும், மார்க்ஸ் மீண்டும் தன்னை பிரஷ்ய நாட்டின் குடிமகனாகப் பதிவு செய்யக் கோரி நகர நீதிபதி முன் விண்ணப்பம் சமர்ப்பித்தார். தாற்காலிகமாகத் தங்குவதற்கு மட்டும் அவருக்கு அனுமதி கிடைத்தது. இதைத் தொடர்ந்து ஜென்னி மார்க்ஸும் மூன்று குழந்தைகளும் கொலோன் நகருக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

அந்நேரத்தில் பல்வேறு அமைப்புகளில் சிதறிக் கிடந்த தொழிலாளர்களை ஒன்றுதிரட்டி ஓர் அகில ஜெர்மன் தொழிலாளர் வர்க்கக் கட்சியை அமைக்க வேண்டும் என்பதுதான் மார்க்ஸ் முன்னிருந்த பிரதான கடமை. இந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, கம்யூனிஸ்ட் லீக்கின் உறுப்பினர்கள் பல்வேறு நகரங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். எங்கெல்ஸ் அவருடைய சொந்த ஊரான பார்மெனுக்கும், எல்பர்ஃபீல்டுக்கும் சென்றார்.

தொழிலாளர்களை ஒன்றுதிரட்டி, ஓர் ஒன்றுபட்ட அமைப்பை உருவாக்கி அவர்களைப் புரட்சிகரப் பணியில் இறக்கிவிட வேண்டுமென்றால், அதற்கு ஒரு பத்திரிகை அவசியம் தேவை என்று மார்க்ஸ் கருதினார். ஏற்கெனவே இழக்கப்பட்டிருந்த பத்திரிகைச் சுதந்தரம், மார்க்ஸ் மாதப் புரட்சியின் விளைவாக மீண்டும் பெறப்பட்டது. இதைப் பயன்படுத்தி மார்க்ஸ் “நியூ ரெய்னிஷ் ஜைடுங்” (புதிய ரைன்லாந்து கெஜட்) என்ற பத்திரிகையை ஆரம்பித்தார். பத்திரிகையைத் தொடங்குவதற்குத் தேவையான பணத்தைத் திரட்ட முடியாததால், மார்க்ஸ் தனக்கு கிடைத்த குடும்பச் சொத்தில் இருந்து கணிசமான பணத்தை இதற்கு அளித்தார்.

ஜூன் 1-ம் தேதியிட்ட ‘நியூ ரைன்லாந்து ஜைடுங்’ பத்திரிகை ஆசிரியர் குழு அறிக்கையுடன் மே 31-ம் தேதி மாலை வெளியானது.

14. நியூ ரெய்னிஷ் ஜைடுங்

ஒரு பாட்டாளி வர்க்கப் பத்திரிகையை வெளியிட வேண்டியது என்பது ஜெர்மன் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு என ஒரு வெகுஜனக் கட்சியை உருவாக்குவதற்கான வழியில் முக்கியமான நடவடிக்கை என்று மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் கருதினர். அது கம்யூனிஸ்ட் லீக் அடிப்படையில் நிறுவப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் கருதினர். ஆனால் அவர்கள் ஜெர்மனிக்கு வந்து பார்த்தபொழுது அத்தகையதொரு கட்சியை உருவாக்குவதற்கான நிலைமைகள் பக்குவப்படவில்லை என்பதை உணர்ந்தனர்.

ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் பிளவுபட்டு இருந்தனர். அவர்களுடைய பக்குவமின்மையும், அவர்களுக்கென்று ஸ்தாபனம் இல்லாததும் சேர்ந்து தங்கள் தொழில்வாரியாக மட்டுமே சிந்திக்கத் தெரிந்த ஒரு குறுகிய சிறு முதலாளித்துவ செல்வாக்குக்கு அவர்களை இட்டுச் சென்றிருந்தது. கம்யூனிஸ்ட் லீக்கோ மிகப் பலவீனமாகவும், சிறு எண்ணிக்கையிலான உறுப்பினர்களையும் கொண்டிருந்ததால் தொழிலாளர்களை ஒன்றுசேர்க்க முடியவில்லை. எனவே, இந்தச் சூழ்நிலையில் மக்களுக்கு தத்துவார்த்த, அரசியல் கல்வி அளித்து அவர்களை ஒருங்கிணைப்பது என்பதுதான் மார்க்ஸுக்கும் எங்கெல்ஸுக்கும் மிக முக்கியமானதாகத் தோன்றியது.

அத்துடன் கம்யூனிஸ்ட் லீக் உறுப்பினர்களின் நடவடிக்கைகளுக்கான அரசியல் வழிகாட்டல் அளிப்பதற்கு இந்தப் பத்திரிகையைப் பயன்படுத்தவும் முடியும். எனவே, கிடைக்கும் ஒவ்வொரு சட்டபூர்வ வாய்ப்பையும் பயன்படுத்திக் கொண்டு உருவாகி வரும் தொழிலாளர் கழகங்களிலும், ஜனநாயகக் கழகங்களிலும் சேர்ந்துகொள்ளும்படி கம்யூனிஸ்ட் லீக் உறுப்பினர்களுக்கு மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் அறிவுரை வழங்கினர்.

பழைய 'ரெய்னிஷ் ஜைடுங்' கின் ஜனநாயகப் பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியாக இந்தப் பத்திரிகை வெளிவருகிறது என்பதைக் குறிக்க, 'நியூ ரெய்னிஷ் ஜைடுங்' என்று மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் அந்தப்

பத்திரிகைக்குப் பெயரிட்டனர்.

ஜெர்மனியில் தொழிலாளர்களுக்கு என்று வெகுஜனக் கட்சி இல்லாததால், மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் அவர்களுடைய ஆதரவாளர்களும் இடதுசாரிகளாக அதாவது ஜனநாயக இயக்கத்தின் பாட்டாளி வர்க்கப் பிரிவாக நுழைந்தனர். நியூ ரெய்னீஷ் ஜைடுங் பத்திரிகையின் நிலைப்பாட்டை இதுதான் தீர்மானித்தது. 'ஜனநாயகத்தின் பத்திரிகை' என்ற உபதலைப்பின் கீழ் இந்தப் பத்திரிகை வெளிவந்தது.

சிறிது காலம் கழித்து 1848-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் முதல், திங்கள்கிழமை தவிர இதர தினங்களில் தின இதழாக இது வெளிவர ஆரம்பித்தது.

மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் புரட்சியின் முக்கியமான பிரச்சனைகள் குறித்து தலையங்கங்கள் எழுதினர். பொஹீமியா, இத்தாலி போன்ற நாடுகளின் தேசிய விடுதலை இயக்கங்கள் குறித்தும், ஹங்கேரியின் புரட்சிகர நிலைமைகள் குறித்தும், ஸ்விட்சர்லாந்தின் அரசியல் வாழ்க்கை குறித்தும் கட்டுரைகள் இதில் வெளிவந்தன.

ஜனநாயகவாதிகளின் பத்திரிகையாக நியூ ரெய்னீஷ் ஜைடுங் பத்திரிகையைக் கொண்டுவர ஒரு நிறுவனம் அமைக்கப்பட்டது. கம்பெனியின் மூலதனத் தேவை முப்பதாயிரம் தேலர்கள் (ஜெர்மன் நாணயம்) என்று கணக்கிடப்பட்டு ஒரு பங்கின் மதிப்பு 50 தேலர் என்ற விதத்தில் 600 பங்குகள் வெளியிடப்பட்டன.

சிறு முதலாளிகள், வர்த்தகர்கள் சிலரும் பங்குகளை வாங்கினர். ஆனால், பத்திரிகை வெளிவர ஆரம்பித்ததில் இருந்தே பங்குதாரர்களுக்கும், ஆசிரியர் குழுவுக்கும் இடையே கருத்து வேறுபாடுகள் எழுந்தன. இந்தச் சிறு முதலாளித்துவ வர்க்கப் பிரிவினர், பத்திரிகையின் புரட்சிகர நோக்கத்தைக் கண்டு வெறுப்படைந்தனர். அதிலும் குறிப்பாக 1848 ஜூன் மாதத்தில் பாரிஸ் நகரில் நடைபெற்ற பாட்டாளி வர்க்க எழுச்சியை ஆதரித்து எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் அவர்களை ஆத்திரத்துக்கு உள்ளாக்கியது. வாங்கிய பங்குகளுக்காகத் தாங்கள் தர வேண்டிய பாக்கிப் பணத்தை தர முடியாதென்று கூறினர். இதன் காரணமாக, மார்க்ஸ், ஜெர்மன் மற்றும் இதர நாடுகளின் ஜனநாயகவாதிகளிடம் இருந்து உதவியை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. அத்துடன் தனது குடும்பத்தின் பாகப்பிரிவினையில் தனக்குக் கிடைத்த பணத்தையும் செலவிட வேண்டி வந்தது.

காரல் மார்க்ஸ் இந்தப் பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியராக விளங்கினார்.

இப்பத்திரிகை, போர்க்குணமிக்க பாட்டாளிகளின் உண்மையான தலைமையகமாக இருந்தது. கம்யூனிஸ்ட் லீக்கின் வழிகாட்டும் மையமாக விளங்கியது. புரட்சிகரக் காலகட்டம் முழுவதிலும் ஜெர்மனியில் இருந்த அந்த கம்யூனிஸ்ட் லீக் உறுப்பினர்கள் அனைவரின் அரசியல் நடவடிக்கைக்கு வழிகாட்டும் மையமாகவும் திகழ்ந்தது. இப்பத்திரிகை நடத்திய புரட்சிகரப் பிரசாரம் எதிர்ப்புரட்சி சக்திகளையும், அதனுடைய அடிவருடிகளையும் அம்பலப்படுத்தியது. ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளுக்காகப் போராடியது. இவையனைத்தும் சேர்ந்து ஜெர்மனியின் ஜனநாயக வட்டாரங்களில் இதன் ஆசிரியர் குழுவுக்குப் பெரும் மதிப்பைத் தேடித் தந்தது.

அத்துடன், நீதிமன்றங்கள், போலீஸ் மற்றும் ராணுவத்தின் தான்தோன்றித்தனமான போக்கை இந்தப் பத்திரிகை வன்மையாகக் கண்டித்தது. புரட்சிகர இயக்கத்தில் பங்கெடுத்தவர்கள் மீது தொடுக்கப்பட்ட பழிவாங்கல் நடவடிக்கைகளை இது கடுமையாக விமரிசித்தது. அதே போன்று பத்திரிகைச் சுதந்தரத்தின் மீது தொடுக்கப்பட்ட தாக்கதல்களுக்கு எதிராகவும் இது குரல் கொடுத்தது.

நியூ ரெய்ன்ஷ் ஜைடுங், புரட்சிகரக் கருத்துகளை எழுதியதோடு மட்டும் நிற்கவில்லை. ரைன் பிராந்தியத்தில் தொழிலாளர்கள் அமைப்புகள் மற்றும் ஜனநாயக அமைப்புகள் உருவாக்கப்படுவதில் தீவிரப் பங்கேற்றது. கொலோன் தொழிலாளர்கள் கழகம், கொலோன் ஜனநாயகக் கழகம் போன்றவை இதற்கு உதாரணங்களாகும். சுருக்கமாகச் சொன்னால், இந்தப் பத்திரிகையானது ஜெர்மன் ஜனநாயகத்தின் புரட்சிகரப் பத்திரிகையாக மட்டுமல்ல, ஐரோப்பிய ஜனநாயகம் முழுவதற்குமான புரட்சிகரப் பத்திரிகையாகச் செயல்பட்டது.

புரட்சிகரப் போராட்டத்தில் விவசாய மக்கள் பெருந்திரளாக பங்கேற்க வேண்டுமென்பது, ஜனநாயக முன்னணி விரிவுபடுத்தப்படுவதற்கும் பலப்படுத்தப்படுவதற்கும் மிக முக்கியமான நிபந்தனையாகும் என்று மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் கருதினர். ஜெர்மனியில் தோன்றுகிற விவசாயிகளின் திடீர் எழுச்சிகள் நிறுவனரீதியாக அமைக்கப்பட்டு, லட்சியத்தைக் கொண்டதாக உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் கூறினர். விவசாயிகள் பிரச்சனை குறித்து இவ்விருவரும் எழுதிய கட்டுரைகள் நியூ ரெய்ன்ஷ் ஜைடுங்கின் விவசாயத் திட்டமாக அமைந்திருந்தது.

பிரபுத்துவ வர்க்கத்துக்கு, விவசாய மக்கள் செலுத்திவரும் பணத்தையும்

சேவையையும் எவ்வித நஷ்ட ஈடும் கொடுக்காமல் உடனடியாக ஒழித்துக் கட்டுவதற்கு விவசாய மக்கள் போராட வேண்டும் என்று நியூ ரெய்னீஷ் ஜைடுங் அறைகூவல் விடுத்தது. தங்களுடைய 'இயற்கையான கூட்டாளிகளான' விவசாய மக்களுக்குத் துரோகம் செய்யும் பிரஷ்ய மிதவாத முதலாளித்துவ வர்க்கத்தை இந்தப் பத்திரிகை வன்மையாகக் கண்டித்தது.

நியூ ரெய்னீஷ் ஜைடுங்கின் வீராவேசமிக்க எழுத்துகள் பிரஷ்ய ஆட்சிக்கு ஆத்திரத்தையும் பயத்தையும் ஏற்படுத்தின. மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், மற்றும் மொரு கூட்டாளி மீது நீதிமன்றத்தில் வழக்குகள் தொடரப்பட்டன.

நீதிமன்றத்தில் மார்க்ஸ்

'பத்திரிகை விசாரணை' என்ற பெயரில் பிரபலமடைந்த இந்த வழக்கானது, நியூ ரெய்னீஷ் ஜைடுங் பத்திரிகை மீதான தனது விசாரணையை 1849-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 7-ம் தேதி தொடங்கியது. அந்தப் பத்திரிகையின் பிரதான ஆசிரியரான கார்ல் மார்க்ஸ் தனது பத்திரிகை மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டை எதிர்த்து தன் சார்பாகவும் தனது தோழர்கள் சார்பாகவும் அற்புதமாக வாதாடினார்.

குற்றச்சாட்டுதான் என்ன? 1848-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் அந்தப் பத்திரிகையில் வெளியான ஒரு கட்டுரை அரசாங்க அதிகாரிகளை நிந்தித்து அவதூறு செய்துள்ளது என்பதாகும்.

மார்க்ஸ் தங்கள் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டை மறுத்ததோடு, அந்த நீதிமன்றத்தை ஒரு பொது மேடையாகப் பயன்படுத்தி பிரஷ்யாவிலும் ஜெர்மனி முழுவதிலும் பத்திரிகைச் சுதந்தரம் காக்கப்பட வேண்டும் என்ற பிரசாரத்தைச் செய்தார். அவர் கூறினார்: "பொதுவான நிலைமைகளுக்கு எதிராகவும் ஆளும் சக்திக்கு எதிராகவும், போராடுவது மட்டும் போதாது. பத்திரிகைத் துறையானது இந்தப் பிற்போக்கான அரசாங்கத்துக்கு எதிராகவும் இந்த குற்றம் சாட்டுவோருக்கு எதிராகவும், இந்த மாவட்டத் தலைவருக்கு எதிராகவும் போராடத் தன்னை தயார் செய்துகொள்ள வேண்டும்."

பத்திரிகையின் முதற்கடமை என்னவென்றால், இன்றுள்ள பிற்போக்கான அமைப்பின் அடித்தளங்களை நாசம் செய்வதுதான் என்று மார்க்ஸ் முடிக்கமிட்டார். நீதிமன்றத்தில் கூடியிருந்த மக்கள், மார்க்ஸின் உரையைப் பலத்த கைத்தட்டல் மூலம் வரவேற்றனர்.

வழக்கை விசாரித்த நடுவர்கள், மார்க்ஸ் குற்றவாளி அல்ல என்று கூறி அவரையும் அவரது தோழர்களையும் விடுதலை செய்தனர். அடுத்த நாள் மற்றொரு வழக்கு விசாரணைக்கு வந்தது. இதில் மார்க்ஸும் மற்ற இருவரும் குற்றம் சாட்டப்பட்டு இருந்தனர்.

என்ன குற்றம்? ரைன் ஜனநாயகவாதிகள் நடவடிக்கைக் குழுவின் உறுப்பினர்களான இந்த மூவரும், வரிகள் கொடுக்க வேண்டாம் என்று கூறி மக்களை அரசாங்கத்துக்கு எதிராகக் கலவரம் செய்யும்படித் தூண்டினார்கள் என்பதாகும்.

எள் போட இடமின்றி நீதிமன்றம் நிரம்பி வழிந்தது. கம்பீரமான குரலில் மார்க்ஸ் தனது உரையைத் தொடங்கினார். குற்றம் சாட்டப்பட வேண்டியது தாங்கள் அல்ல, மன்னராட்சி அரசாங்கமே என்று கூறித் தனது உரையைத் தொடங்கிய மார்க்ஸ், அந்த அரசாங்கம்தான் நாடாளுமன்றத்தையும் தேசிய சட்டசபையையும் அழித்துள்ளது என்று குற்றம் சாட்டினார். அது உழைக்கும் மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளைக் காலில் போட்டு மிதிக்கிறது, கட்டுக்கடங்காத ராணுவ சர்வாதிகாரத்தின் மூலம் சட்டப்பூர்வ உரிமைகளை நிராகரிக்கிறது என்றும் மார்க்ஸ் குற்றம் சாட்டினார். அரசாங்கம் தன் காலில் போட்டு மிதிக்கும் அதே சட்டங்களை மக்களுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்துகிறது என்றார் மார்க்ஸ்.

ஒரு பிற்போக்கான அரசாங்கத்துக்கு எதிராக வரி கொடுக்க மக்கள் மறுப்பது என்பது அவர்கள் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கான இயற்கையான நடவடிக்கை என்பதை மார்க்ஸ் மிக விரிவாக எடுத்துரைத்தார். மக்களுடைய இறையாண்மைக்கு ஆதரவாகவும், வரலாற்று வளர்ச்சிப்போக்கை தனக்கு ஆதரவாகத் திருப்பிக்கொள்ள அதற்குள்ள உரிமையையும், அதேபோல் தம்மீது செலுத்தப்படும் வன்முறைக்கு, பதில் வன்முறை மூலம் பதிலடி கொடுக்க மக்களுக்கு உள்ள உரிமைக்கு ஆதரவாகவும் மார்க்ஸ் உறுதியாக வாதாடினார்.

“மன்னன் எதிர்ப்புரட்சி செய்யும்பொழுது மக்கள் அதற்குப் புரட்சியின் மூலம் நியாயமாகவே பதிலடி கொடுப்பார்கள்” என்று மார்க்ஸ் முழங்கினார். பிரஷ்யாவின் அரசியல் அமைப்புச் சபைக்குக்கூட அதற்கென்று எவ்வித அதிகாரமும் கிடையாது. மக்கள் தங்கள் சொந்த உரிமையைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை அதற்கு மாற்றித் தந்துள்ளார்கள். மக்களுடைய கட்டளையை அது நிறைவேற்றவில்லை என்றால் அந்த அரசியல் அமைப்புச் சபை என்பதே இல்லாது போய்விடும். அதன் பின் மக்கள் தாங்களே அரசாங்கத்துக்கு வந்து

தங்களுடைய சட்டபூர்வ அதிகாரத்தின் அடிப்படையில் செயல்படுவார்கள் என்று மார்க்ஸ் முழக்கமிட்டார்.

அரசாங்கத் தரப்பு வழக்கறிஞரால் மார்க்ஸின் ஆணித்தரமான பேச்சை, வாதத்தை, மறுக்க முடியவில்லை. நீதிபதிகள் குழுவின் தலைவர், மார்க்ஸ் குற்றமற்றவர் என்று கூறி அவரையும் அவரது நண்பர்களையும் விடுதலை செய்தார். அத்துடன், பல அரிய விஷயங்களைக் கூறியமைக்காக மார்க்ஸுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டார்.

மீண்டும் வெளியேற்றம்

மார்க்ஸை எவ்வாறாவது வெளியேற்றியே தீருவது என்ற ஆத்திரத்தில் இருந்த பிரஷ்ய அரசாங்கம், இறுதியில் 1849-ம் ஆண்டு மே மாதத்தில் ஜெர்மனி முழுவதிலும், பிற்போக்கு எதிர்ப்புரட்சி தீவிரமடைந்தபொழுது, “மார்க்ஸ், பிரஷ்ய நாட்டு பிரஜை இல்லை” என்ற போலித்தனமான குற்றச்சாட்டைக் கூறி அவரை நாட்டை விட்டு வெளியேறும்படி உத்தரவிட்டது.

ராஜாங்க அரசாங்கம்

கொலோன்,

11 மே, 1849.

நியூ ரெய்ன்ஷ் ஜைடுங் பத்திரிகையின் போக்கானது இன்றுள்ள அரசாங்கத்துக்கு எதிராக அதனுடைய வாசகர்கள் மத்தியில் வெறுப்பை ஏற்படுத்துவதோடு, அதனுடைய சமீபத்திய கட்டுரைகள் மூலம், வன்முறைப் புரட்சிக்கு மக்களைத் தூண்டிவிட்டு ஒரு சமூகக் குடியரசை அவர்கள் உருவாக்க வேண்டும் என்று கூறி வருகிறது. விருந்தினர் உரிமை என்பது அவமானகரமான முறையில் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. எனவே, அந்த உரிமை, பத்திரிகையின் பிரதான ஆசிரியராகிய டாக்டர் கார்ல் மார்க்ஸுக்கு மறுக்கப்படுகிறது. அத்துடன் இந்த மாகாணங்களில் தொடர்ந்து வசிப்பதற்கு அவர் அனுமதி பெறாததால் அடுத்த 24 மணி நேரத்துக்குள் பிரஷ்யாவை விட்டு வெளியேறும்படி அவர் உத்தரவிடப்படுகிறார். அவராக வெளியேறவில்லை என்றால், பலவந்தமாகக் கொண்டு போகப்பட்டு நாட்டின் எல்லைக்கு அப்பால் விடப்படுவார்.

நியூ ரெய்ன்ஷ் ஜைடுங், அதனுடைய கடைசி இதழை (எண் 301) சிவப்பு

மையில் அச்சிட்டு வெளியிட்டது. தொழிலாளர்களிடம் இருந்து விடைபெறும் வகையில் பத்திரிகையின் ஆசிரியர்கள் பின்வருமாறு எழுதினர்:

பாட்டாளி வர்க்கத்தின் விடுதலை என்பதுதான் எங்கும், எப்பொழுதும் தங்களுடைய கடைசி வார்த்தையாக இருக்கும்.

அந்தக் கடைசி இதழ், ஒரு கவிதையையும் கொண்டிருந்தது. மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸின் சிறந்த நண்பரும், புரட்சியாளரும் கவிஞருமான பிரெய்லி கிராத் எழுதிய கவிதையே அது:

“ஒரு புரட்சிகர ஏட்டின்

பெருமைமிக்க பிரேதம்

நேரடியான சண்டையில்

நேரடியான தாக்குதலால் அல்ல,

அவர்கள் சூழ்ச்சியால்

என்னைக் கொன்று விட்டார்கள்

இரவில் பதுங்கி வந்த கயவர்கள்

ஜாரின் கைக்கூலிகள்

என்னைக் கொன்று விட்டார்கள்” (தமிழாக்கம் : நா. தர்மராஜன் -

“கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கை எவ்வாறு பிறந்தது”)

நியூ ரெய்னிஷ் ஜைடுங் மூடப்பட்டது. கார்ல் மார்க்ஸ் மே மாதம் 21-ம் தேதி காலை கொலோன் நகரில் இருந்து வெளியேறி ஜூன் 9-ம் தேதி பாரிஸுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

ஜென்னி மார்க்ஸும், மூன்று சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளும் ஜூலை மாதம் தொடக்கத்தில் பாரிஸுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். ஜெர்மனியில் இருந்து பாரிஸ் வருவதற்குப் போதுமான பணம் இல்லாததால், தனது வெள்ளிப் பாத்திரங்களை அடகு வைத்து அதில் இருந்து கிடைத்த பணத்தைக் கொண்டு கர்ப்பிணியான ஜென்னி சிரமத்துடன் பாரிஸுக்கு வந்தார். மார்க்ஸ் கையில் பணமின்றி சிரமத்துடன் தவித்துக் கொண்டிருந்த நேரம் அது.

15. பாரிஸில் குண்டுமழை

மார்க்ஸ், ஜெர்மனிக்குப் போய்த் திரும்புவதற்குள் ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் என்னென்ன மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன?

1848-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் நடைபெற்ற புரட்சியில் அதிகாரத்தைப் பிடித்த முதலாளித்துவ வர்க்கம், உழைப்பாளி மக்களுக்கும், ஏழை எளிய மக்களுக்கும் பல வாக்குறுதிகளை அளித்தது. அரசியல் அமைப்புச் சபையைக் கூட்டப்போவதாக அறிவித்தது. ஃபிரான்ஸ் நாடு குடியரசாகியது.

ஆனால் அந்தக் குடியரசு, தொழிலாளர்களுக்காக எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. இதனால் ஆத்திரமடைந்த தொழிலாளர்கள், தாற்காலிக அரசாங்கம் இருந்த கட்டடத்தின் முன் ஆயுதபாணியாகத் திரண்டனர். “வேலை செய்யும் உரிமையை” அரசாங்கம் அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்றும், இந்த உரிமை ஒவ்வொரு பிரஜைக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்றும் கோரினர்.

தங்களைச் சுற்றிப் பெரும் ஆபத்து சூழ்ந்திருப்பதைக் கண்ட தாற்காலிக அரசாங்கம், அதில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக அந்த உரிமையை அங்கீகரிக்கச் சம்மதித்தது. தொழிலாளர்களை ஏமாற்றுவதற்காக “தேசியத் தொழிற்கூடங்களை” ஏற்படுத்தும்படி பொதுப்பணித்துறை அமைச்சகத்துக்கு தாற்காலிக அரசாங்கம் உத்தரவிட்டது. இந்த தேசியத் தொழிற்கூடங்களில் பதிவு செய்து கொண்டவர்கள், மண்ணை வெட்டி எடுக்கும் வேலையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். தகுதி வாய்ந்த தொழிலாளர்களும், ஃபோர்மென்கள் போன்றவர்களும் இந்த வேலையைச் செய்யும்படி நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்பட்டனர். பொருளாதார நெருக்கடி ஆழமாகி, வேலையில்லா திண்டாட்டம் பெருகிய காரணத்தால், ஒரு லட்சம் பேருக்கு மேல் இதில் தங்கள் பெயரைப் பதிந்து கொண்டனர். இதற்கு ஏராளமான பணம் செலவானது.

ஆனால் இதே நேரத்திலேயே தாற்காலிக அரசாங்கமானது

முதலாளிகளிடம் இருந்து வாங்கிய கடன்களுக்கான வட்டியை முன்கூட்டியே கொடுத்தது. விவசாயிகள் மீது சுமத்தப்பட்ட நேரடி வரிகளை 45 சதவிகிதம் உயர்த்தியது. அது மட்டுமல்ல. பாரிஸில் உள்ள தொழிலாளர்கள் வேலை செய்ய மறுப்பதால், தேசியத் தொழிற்கூடங்களுக்குச் செலவிடப்படும் பணத்தையும் விவசாயிகளே தர வேண்டியுள்ளது என்று முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் பொய்ப் பிரசாரத்தைக் கட்டவிழ்த்து விட்டனர். அரசியல் அமைப்புச் சபைக்குத் தேர்தல் நடைபெற்ற சமயத்திலும் இந்தப் பொய் திரும்பத் திரும்பக் கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் விவசாயிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையில் முதலாளித்துவவாதிகள் விரோதத்தை உருவாக்கினார்கள் என்பதுடன், மக்கள் தொகையில் கணிசமாக இருக்கும் விவசாயிகளின் பெருந்த ஆதரவுடன் அரசியல் அமைப்புச் சபைத் தேர்தலிலும் முதலாளித்துவ வேட்பாளர்கள் வெற்றிபெற்றனர்.

தொழிலாளர்கள் மீது தாக்குதல் தொடுத்து அவர்களைச் சிதறடிக்க வேண்டும், இல்லையென்றால் தனக்கு ஆபத்து என்று கருதிய பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வர்க்கம், ஓர் ஆயுதப் படையை உருவாக்கியது. “அதிரடிப் படை” என்று பெயரிடப்பட்ட அந்தப் படையில் பாரிஸில் உள்ள ரவுடிகள், பொறுக்கிகள் மற்றும் தேசியப் படையினரும் இருந்தனர்.

ஜூன் 22-ம் தேதி, “தேசியத் தொழில்கூடங்களை” மூடும்படி முதலாளித்துவ அரசாங்கம் உத்தரவிட்டது. இதனால் ஒரு லட்சத்து 13 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலையின்றித் தெருவில் நிறுத்தப்பட்டனர். பாரிஸில் பெரும் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டது. 23-ம் தேதி மாலை, தேசியப் படைக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையில் பெரும் மோதல் தொடங்கியது. தெருக்களில் தடை அரண்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இந்த மோதலில் தேசியத் தொழிற்கூடங்களின் தொழிலாளர்கள் மட்டுமல்ல, பாரிஸ் நகரில் இருந்த இயந்திரப் பட்டறைத் தொழிலாளர்களும் ரயில்வே தொழிலாளர்களும் சேர்ந்து கொண்டனர்.

அரசியல் அமைப்புச் சபையானது, மிருகவெறி கொண்ட ஜெனரல் கேவின் என்பவருக்கு அளவுக்கதிகமான அதிகாரங்களைக் கொடுத்து அவரை ராணுவ சர்வாதிகாரி ஆக்கியது.

ஜூன் 24-ம் தேதி நகர மண்டபத்தை நோக்கி நான்கு முனைகளில் இருந்தும் தொழிலாளர்கள் நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தனர். ஆனால் 26-ம் தேதியன்று நிலைமை மாறியது. ஜெனரல் கேவினுடைய காலாட்படை, தொழிலாளர்கள் மீது குண்டுகளை மழையாகப் பொழிய

ஆரம்பித்தது. அத்துடன் 24 ஆயிரம் பேரைக் கொண்ட அதிரடிப் படையும் தொழிலாளர்கள் மீது ஏவிவிடப்பட்டது.

தொழிலாளர்களின் உதவிக்கு வர யாரும் இல்லை. விவசாயிகள் தங்கள் ஆதரவைத் தர மறுத்துவிட்டனர். சிறு முதலாளிகளும், தொழிலாளர்களுக்கு எதிராகத் திரும்பினர். கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டும் மையமோ அல்லது அவர்களுக்கென்று ஒரு புரட்சிகரக் கட்சியோ கிடையாது. 26-ம் தேதி மாலை தொழிலாளர்கள் சரணடைந்தனர். உடனே 500 தொழிலாளர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். அதன்பின் 11 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் சுடப்பட்டனர். 25 ஆயிரம் பேர் கைது செய்யப்பட்டனர். 3,500 பேருக்குக் கடும் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அவர்கள் தண்டனை அனுபவிக்கும் பொருட்டு ஃபிரான்ஸின் காலனி நாடுகளுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர்.

நியூ ரெய்னீஷ் ஜைடுங்கின் ஆசிரியர் குழு, பாரிஸில் இருந்து வந்த ஒவ்வொரு தகவலையும் ஆவலுடன் பார்த்தது. “ஜூன் புரட்சி” என்னும் தலைப்பில் மார்க்ஸ் அற்புதமான கட்டுரையொன்றை எழுதினார். அதில் அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்:

“...பாரிஸ் நகரத்து தொழிலாளர்கள் தங்களைக் காட்டிலும் மிக அதிகமான அளவிலான பலத்தினால் மூழ்கடிக்கப்பட்டார்கள். திணறடிக்கப்பட்டார்கள். ஆனால், அவர்கள் அடிபணியவில்லை, அடங்கிவிடவில்லை, அவர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய எதிரிகளும் முறியடிக்கப்பட்டார்கள், வென்றடக்கப்பட்டார்கள்.”

பாரிஸுக்கு வந்த உடனேயே மார்க்ஸ் அங்கிருந்த ஜனநாயக இயக்கத் தலைவர்கள், சோஷலிஸ்ட் இயக்கத்தின் தலைவர்களைச் சந்தித்தார். அச்சமயத்தில் ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் ஜனாதிபதியான சார்லஸ் லூயி நெப்போலியன் போனபார்ட்டை* எதிர்த்துக் குமுறல் வெடிக்கும் நிலையில் இருந்தது.

பாரிஸில் அவசரநிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.

பாரிஸ் போலீஸ் கமிஷனர், 19.07.1849-ம் தேதியன்று பாரிஸில் இருந்து வெளியேறும்படி மார்க்ஸுக்கு உத்தரவிட்டார். பிரிட்டானி என்ற இடத்தில் உள்ள சதுப்பு நிலப் பகுதியும், சுகாதாரக் கேடு நிறைந்த இடமுமான மார்பிகன் என்ற இடத்தில் போய் வசிக்கும்படி மார்க்ஸுக்கு உத்தரவிட்டார். இந்த உத்தரவை எதிர்த்து, ஃபிரான்ஸ் நாட்டின்

உள்துறை அமைச்சருக்கு மார்க்ஸ் கடிதம் எழுதினார். ஆனால் அது நிராகரிக்கப்பட்டு உடனடியாக பாரிஸில் இருந்து வெளியேறும்படி 16.08.1849-ம் தேதியன்று மீண்டும் மார்க்ஸ் உத்தரவிடப்பட்டார். இறுதியாக ஆகஸ்ட் 23-ம் தேதி “அடுத்த 24 மணி நேரத்துக்குள் மார்க்ஸும், அவர் மனைவியும் உடனடியாக நாட்டை விட்டு வெளியேற வேண்டும்” என்று உத்தரவிடப்பட்டது.

மார்க்ஸ், பெல்ஜியம் நாட்டில் இருந்தும், பிரஷ்யாவில் இருந்தும் வெளியேற்றப்பட்டிருந்ததால், மீண்டும் அங்கே செல்ல இயலாது. இப்பொழுது ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் இருந்தும் வெளியேற்றப்படுகிறார், ஸ்விட்சர்லாந்துக்குப் போகலாம் என்று மார்க்ஸ் கருதினார். ஆனால் அங்கே செல்வதற்கு அவருக்கு அனுமதி கிடைக்கவில்லை. எனவே, இங்கிலாந்துக்குச் செல்வதென்று முடிவு செய்து லண்டனை நோக்கிப் புறப்பட்டார். கர்ப்பிணியாக இருந்த ஜென்னிக்கும், சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளுக்கும் செப்டம்பர் 15-ம் தேதி வரை ஃபிரான்ஸில் தங்கியிருக்க மிகுந்த சிரமப்பட்டு அனுமதி பெற்றார். ஆகஸ்ட் 24-ம் தேதி லண்டனுக்குச் சென்றார்.

பாரிஸில் இருந்து புறப்படுவதற்குச் சற்று முன்னர்தான் மார்க்ஸுக்கு, எங்கெல்ஸின் கடிதம் கிடைத்தது. மார்க்ஸ் சம்பந்தப்பட்ட தகவலை உடனடியாகத் தரும்படி ஜென்னிக்கு எங்கெல்ஸ் கடிதம் எழுதியிருந்தார். எங்கெல்ஸ் என்னவானாரோ என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த மார்க்ஸுக்கு இந்தக் கடிதம் மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளித்தது. தன் நிலைமையை விளக்கியும் உடனடியாக லண்டனுக்கு வரும்படிக் கூறியும் எங்கெல்ஸுக்கு மார்க்ஸ் கடிதம் எழுதி அனுப்பிவிட்டு லண்டனை நோக்கிப் பயணமானார்.

* முதலாம் பிரெஞ்சு புரட்சியின் விளைவாக ஆட்சிக்கு வந்த நெப்போலியன் போனபார்ட்டின் பேரன் முறை. நெப்போலியன் போனபார்ட்டின் தம்பி லூயி போனபார்ட்டுக்கும், நெப்போலியன் போனபார்ட்டின் மனைவி ஜோசஃபீனின் மகள் ஹார்டென்ஸுக்கும் பிறந்தவர். பிப்ரவரி 1848-ல் நடந்த தேர்தலில் ஜனாதிபதியானார். இவர் பின்னர் - 1851-ல் - இரண்டாவது குடியரசைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, மூன்றாம் நெப்போலியன் போனபார்ட்டு என்ற பெயருடன் தன்னை முடிமன்னராக அறிவித்துக்கொண்டார்.

16. லண்டனில் மார்க்ஸ்

மி கவும் வறுமையான நிலையில் லண்டனுக்கு வந்து சேர்ந்த மார்க்ஸுக்குத் தன் குடும்பத்தினரை பாரிஸில் இருந்து வரவழைப்பதற்கும் வாடகைக்கு வீடு பிடிப்பதற்கும் பணம் தேவைப்பட்டது. மிகவும் சிரமத்துடன் இதைச் செய்து முடித்தார். லண்டனில் பல இடங்களில் தேடி அலைந்து, இறுதியில் ஆண்டர்சன் தெரு நான்காம் எண் வீட்டில் இடம்பிடித்தார். அக்டோபர் மாத நடுவில் கர்ப்பிணியான ஜென்னி மார்க்ஸ், நோய்வாய்ப்பட்ட நிலையில் தனது மூத்த மகள் ஜென்னியுடனும், இரண்டாவது மகன் எட்காருடனும், மூன்றாவது மகள் லாராவுடனும் லண்டனுக்கு வந்து சேர்ந்தார். வந்து சேர்ந்த சில நாட்களில் ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றார். பிரியத்துக்குரிய தன் தந்தையின் நினைவாக அந்த குழந்தைக்கு 'ஹென்ரிச்' என்று மார்க்ஸ் பெயரிட்டார்.

பாரிஸில் இருந்து மார்க்ஸ் எழுதிய கடிதம் கிடைத்ததும் ஜெர்மனியில் இருந்த எங்கெல்ஸ், ஜெனிவா வழியாக லண்டனுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

லண்டனில் "நியூ ரெய்னீஷ் ஜைடுங் அரசியல் பொருளாதார விமரிசனம்" என்ற பெயரில் ஒரு பத்திரிகையை ஆரம்பிக்க மார்க்ஸ் விரும்பினார். முதலில் ஐந்து தாள்களைக் கொண்ட மாத விமரிசன இதழாகவும், பின்னர் வார இதழாகவும் இதைக் கொண்டு வர அவர் விரும்பினார். இதற்கு 500 பவுண்ட்டுகள் தேவைப்பட்டன. எனவே ஒரு பங்கு 50 பவுண்ட்டுகள் என்ற விகிதத்தில் பங்குகள் சேர்க்கப்பட்டன.

இந்தப் பத்திரிகையின் முதல் இதழ் 1850-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 6-ம் தேதியன்று வெளியானது. ஆறு இதழ்கள் வெளியான பிறகு, நவம்பர் மாதக் கடைசியில் அது நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. இப்பத்திரிகையில் மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் பல கட்டுரைகளை எழுதினார்கள்.

"ஃபிரான்ஸில் வர்க்கப் போராட்டங்கள் - 1848 முதல் 1850 வரை" என்ற பிரசித்தி பெற்ற கட்டுரையை மார்க்ஸ் இதில் எழுதினார்.

எனினும், புரட்சியில் தொய்வு ஏற்பட்டதன் காரணமாக

இப்பத்திரிகையின் சந்தாதாரர் எண்ணிக்கை குறைந்தது. புரட்சிகர நோக்கங்களை இது கொண்டிருந்ததால், புத்தக விற்பனையாளர்கள் இதை விற்பனை செய்ய மறுத்தனர். பத்திரிகை நிறுத்தப்பட்டது.

இதே காலகட்டத்திலேயே கம்யூனிஸ்ட் லீக்கின் மத்திய கமிட்டியை புனரமைப்பதில் மார்க்ஸ் வெற்றி பெற்றார். புரட்சிகர இயக்கத்தில் பங்கேற்ற பல தீவிர ஊழியர்களைத் தன் பக்கம் அவர் அணி திரட்டினார். புனரமைக்கப்பட்ட மத்திய கமிட்டியானது, விரைவில் வட்டாரக் கிளைகளைப் புனரமைப்பதற்குத் தொடங்கியது.

மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும், “கம்யூனிஸ்ட் லீக்குக்கு மத்திய கமிட்டியின் அறிக்கை உரை” என்ற தலைப்பில் கம்யூனிஸ்ட் லீக்குக்கு வேலைத் திட்டத்தை வகுத்துக் கொடுத்தனர். இது 1850-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் எழுதப்பட்டதாகும்.

இந்த உரையானது ஜெர்மனியின் புரட்சிகர அனுபவத்தைத் தொகுத்து தந்தது. அத்துடன் புரட்சிகர பாட்டாளி வர்க்கத்தின் திட்டத்தையும், உடனடி நடைமுறைக் கொள்கையையும் சிறப்பாக விரிவுபடுத்திக் கூறியது.

சமுதாயத்தைப் புரட்சிகரமாக மாற்றியமைப்பது என்பது இயல்பாகவே ஒரு நீண்ட காலத்திய, சிக்கலான வளர்ச்சிப் போக்காகும். இது பல கட்டங்களைக் கடந்து செல்ல வேண்டியிருக்கும். இந்த வளர்ச்சிப்போக்கின் எதார்த்த விதிகள், முதலாளித்துவ ஜனநாயகப் புரட்சிக் கட்டத்தில் இருந்து புரட்சியின் பாட்டாளி வர்க்கக் கட்டத்துக்குச் செல்வதை சாத்தியமாக்கியுள்ளது என்று அந்த உரையில் மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் கூறினர். ஆகையால் பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சியானது அந்த வர்க்கம் அதிகாரத்தைப் பிடிக்கும்வரை புரட்சியின் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபட வேண்டும். இத்தகைய நீண்டகால நடைமுறைக் கொள்கைதான் பரந்துபட்ட மக்கள் பகுதிகளுக்கும், சமூக வரலாற்று வளர்ச்சிக்கும் மிகவும் சாதகமானது என்று அந்த அறிக்கை கூறியது.

புரட்சிகர வருடங்களின் பொழுது கம்யூனிஸ்ட் லீக் இரண்டு வழிகளில் தன்னைச் சரியென்று நிரூபித்தது. “...அனைத்து இடங்களிலும் இந்தப் போராட்டத்தில் அதனுடைய உறுப்பினர்கள் செயலாக்கத்துடன் பங்கேற்றனர். பத்திரிகையிலும் தரை அரண்களிலும் யுத்தக்களத்திலும் அவர்கள் புரட்சிகர வர்க்கமான பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சார்பாக முன் வரிசையில் நின்றார்கள். அந்த இயக்கம் குறித்து கம்யூனிஸ்ட் லீக் கொண்டிருந்த கருத்துதான் சரியான ஒன்று என்று அந்தப் போராட்டம்

நிருபித்தது” என்று அந்த அறிக்கை கூறியது.

1850-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் கம்யூனிஸ்ட் லீக்குக்கு மத்திய கமிட்டியின் இரண்டாவது அறிக்கை உரையை மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் எழுதினார்கள். ஜெர்மனியிலும் இதர ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் ஒரு பலமான பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சியை உருவாக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை அவர்கள் வலியுறுத்தினார்கள்.

“நியூ ரெய்னீஷ் ஜைடுங் அரசியல் பொருளாதார விமரிசன” இதழில் வெளிவந்த மற்றொரு சிறப்பான கட்டுரையானது, “ஜெர்மனியில் விவசாயிகள் யுத்தம்” என்பதாகும். இந்தக் கட்டுரையை எங்கெல்ஸ் எழுதியிருந்தார்.

லண்டனில் இருந்த ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் கல்விக் கழகமானது, கம்யூனிஸ்ட் லீக்குடன் நெருங்கிய தொடர்புகள் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கழகத்தின் தலைவர்கள் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க அரசியல், பொருளாதாரம் குறித்தும், கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கை குறித்தும் அந்தக் கழகத்தில் மார்க்ஸ் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றினார். பொருளாதாரத் தத்துவம் குறித்த தன்னுடைய கோட்பாடுகளை அதில் விளக்கினார்.

மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் லண்டனுக்கு வந்து சேர்ந்த பின்னும், ஜெர்மன் அரசாங்கத்தின் உளவாளிகள் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து வந்தனர். லண்டனில் மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் செல்லும் இடங்களுக்கெல்லாம் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தனர். வீட்டு வாசலிலேயே இருந்து கண்காணித்தனர். பிரஷ்ய மன்னர் நான்காவது ஃபிரடெரிக் வில்லியம் மீது பழைய சிப்பாய் ஒருவன் சுட முயற்சி செய்ததை வைத்து அதற்குக் காரணம் லண்டனில் உள்ள ஜெர்மானிய அகதிகள் செய்த சதிதான் என்று பிரஷ்ய அரசாங்கமும் பிரஷ்ய பழைமைவாதப் பத்திரிகைகளும் வீண்பழி சுமத்தின.

லண்டனில் இருந்து வெளியாகும் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளிலும் இந்த அவதூறைப் பரப்பின. அகதிகள் மிகவும் ஆபத்தானவர்கள் என்ற கருத்தைப் பரப்பியதன் மூலம் இங்கிலாந்து அரசாங்கத்தையும், ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளையும் ஜெர்மன் அகதிகளுக்கு எதிராக, குறிப்பாக மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸுக்கு எதிராக பிரஷ்ய அரசாங்கம் திருப்பிவிட்டது. அதன் நோக்கமெல்லாம், மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் இங்கிலாந்தில் இருந்து வேறு நாட்டுக்கு விரட்டப்பட வேண்டும் என்பதுதான்.

இதனால் இங்கிலாந்தின் ரகசிய காவலர்கள், மார்க்ஸையும் எங்கெல்ஸையும் பின்தொடர ஆரம்பித்தனர். இவர்களை இங்கிலாந்தை விட்டே துரத்த வேண்டும் என்றும், இங்கிலாந்து அரசாங்கம் இயற்றியுள்ள “அந்நியர்கள் மசோதாவை” இவர்களுக்கெதிராகப் பயன்படுத்தும்படியும் லண்டனில் உள்ள பிரஷ்ய நாட்டுத் தூதர் இங்கிலாந்து அரசாங்கத்தை நிர்ப்பந்தப் படுத்தினார்.

மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் இந்தக் குற்றச்சாட்டுகளை வன்மையாகக் கண்டித்தனர். அதை அம்பலப்படுத்தி இங்கிலாந்து அரசாங்கத்துக்கும், ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளுக்கும் எழுதினர். 1850-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 14-ம் தேதி “சன்” (Sun) பத்திரிகையின் ஆசிரியருக்குக் கடிதம் எழுதினார்கள்.

ஒரு வருட காலம் லண்டனில் வசித்தபிறகு எங்கெல்ஸ் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். அன்றிருந்த கடினமான சூழ்நிலையில் எழுத்துத் தொழிலை மட்டுமே நம்பி மார்க்ஸ் குடும்பம் வாழ முடியாது. மார்க்ஸ் தன்னுடைய பொருளாதார ஆராய்ச்சியைத் தொடர்ந்து நடத்தியாக வேண்டியுள்ளது. நாடற்ற அகதியாக இருந்து கொண்டு மார்க்ஸ் ஒரு பெரும் குடும்பத்தைப் பராமரிக்க முடியாது. குடும்பமே அழிந்துவிடும். மார்க்ஸின் பணி தொடர வேண்டுமானால், அவருக்குப் பண உதவி செய்யப்பட வேண்டும். இதற்காக, தான் வேலைக்குப் போய்த் தீர வேண்டியது அவசியம் என்று எங்கெல்ஸ் கருதினார். மார்க்ஸிடமும் தன் கருத்தைக் கூறினார். தன் அரிய தோழரின் ஒப்பற்ற தியாகத்தை ஏற்றுக் கொள்வதைத் தவிர மார்க்ஸுக்கு வேறு வழியில்லை.

எங்கெல்ஸின் தந்தை மான்செஸ்டர் நகரில் இருந்த “எர்மென் அண்ட் எங்கெல்ஸ்” நிறுவனத்தின் பங்குதாரராக இருந்தார். ஆனால், எங்கெல்ஸ் தன் தந்தையின் காலத்துக்குப் பிறகுதான் பங்குதாரராக முடியும். எனவே, நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டு அந்த நிறுவனத்தில் மாதச் சம்பளத்தில் எழுத்தராகப் பணியாற்ற ஆரம்பித்தார் எங்கெல்ஸ். சிக்கனமாக இருந்து தனக்கு கிடைக்கும் சம்பளத்தில் ஒரு பகுதியை மிச்சம் பிடித்து அவ்வப்பொழுது மார்க்ஸுக்கு அனுப்பி வந்தார். வறுமையின் சூழலில் ஆட்பட்டிருந்த மார்க்ஸின் குடும்பத்துக்கு அது ஒரு பெரும் நிவாரணமாக இருந்தது.

மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் கடிதங்கள் மூலம் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்துகொண்டனர். தத்துவம், விஞ்ஞானம், அரசியல், பொருளாதாரம், சோசலிஸம், முதலாளித்துவ அமைப்பு முறை, அதன் செயற்பாடுகள், தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்கள், பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வளர்ச்சி,

தொழிலாளர்விரோத தத்துவப் போக்குகள், அதனை முறியடிக்கும் வழி, இலக்கியம், வரலாறு ஆகியவை குறித்துக் கடிதங்கள் மூலம் பரிவர்த்தனை செய்து கொண்டனர்.

மார்க்ஸிய இலக்கியத்தில் இந்தக் கடிதங்கள் மங்காப் புகழ் பெற்றவையாக இன்றும் விளங்குகின்றன. மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் ஒருவரையொருவர் மிகவும் மதித்தனர். மார்க்ஸின் தத்துவார்த்த அறிவு, நேர்மையான உள்ளம், பாட்டாளி லட்சியத்துக்காக அவருடைய பரிபூரணத் தியாகம் ஆகிய அனைத்தும் எங்கெல்ஸைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. அதேபோல், எங்கெல்ஸின் கூரிய அறிவுத்திறன், லட்சிய உத்வேகம், பொருளாதாரம், மொழியியல், ராணுவத் துறைகளில் அவருடைய சிறப்புக்குரிய தன்மை, எந்தப் பணியையும் செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் ஆகியவை மார்க்ஸை ஈர்த்தது.

“ஐரோப்பாவிலேயே மிகவும் கற்றறிந்த மனிதர் எங்கெல்ஸ்” என்று மார்க்ஸ் அடிக்கடி கூறுவதுண்டு. இருவரின் கூட்டுச் சிந்தனையும், கூட்டு உழைப்பும் அடுத்த இருபது ஆண்டு காலத்துக்கு பெரும்பாலும் கடிதப் போக்குவரத்து மூலமே நடைபெற வேண்டியிருந்தது.

17. பத்திரிகை நிருபராகிறார்

1851 -ம் வருடத் தொடக்கத்தில், நியூ யார்க் நகரில் இருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த “நியூ யார்க் டெய்லி டிரிபியூன்” பத்திரிகையின் ஆசிரியர்களுள் ஒருவரான சார்லஸ் டானா, மார்க்ஸை சந்தித்தார். அவர் ஜெர்மனியில் 1848-ம் ஆண்டில் புரட்சி நடைபெற்ற பொழுது அது குறித்து தகவல் சேகரிப்பதற்காக ஜெர்மனிக்கு வந்தபொழுது மார்க்ஸுக்கு நன்கு அறிமுகமானவர். நியூ ரெய்னீஷ் ஜைடுங் பத்திரிகையின் ஆசிரியரான மார்க்ஸையும், அவருடைய திறமையையும் நன்கறிந்தவர். தன்னுடைய பத்திரிகைக்கு லண்டன் நிருபர் போல் இருந்து மார்க்ஸ் கட்டுரைகள் எழுத வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். மார்க்ஸ் இதை ஏற்றுக் கொண்டார்.

மார்க்ஸ் பொருளாதார, அரசியல் ஆராய்ச்சியில் முழுவதுமாக மூழ்கியிருந்தபொழுதிலும், இரண்டு காரணங்களுக்காக இதை ஏற்றுக்கொண்டார். ஒன்று, மிக வறுமையில் இருந்த குடும்பத்துக்கு சிறிது வருமானம் கிடைக்கும். இரண்டாவதாக, அந்த நேரத்தில் இரண்டு லட்சம் பிரதிகள் விற்று வந்த அந்தப் பத்திரிகை மூலம் நடப்பு அரசியல், தத்துவார்த்த, பொருளாதார நிலைமைகளை தங்களுடைய கண்ணோட்டத்தில் விமரிசிக்க வழி கிடைக்கும். இதுபோக, அச்சமயத்தில் அமெரிக்காவில் கணிசமான ஜெர்மன் அகதிகள் இருந்தனர். அவர்களுக்கும், இதன் மூலம் ஐரோப்பிய நிலைமை புலப்படும்.

1851-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் முதல் மார்க்ஸ் இந்தப் பத்திரிகைக்கு எழுத ஆரம்பித்தார். ஆங்கிலத்தில் எழுதுவது அவருக்கு தொடக்கத்தில் சிரமமாக இருந்ததால் கட்டுரைகளை ஜெர்மன் மொழியில் எழுதுவார். அவற்றைத் தபாலில் மான்செஸ்டர் நகரில் இருந்த எங்கெல்ஸுக்கு அனுப்பி வைப்பார். ஆங்கில மொழியில் புலமை பெற்றிருந்த எங்கெல்ஸ் அவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்து நியூ யார்க் நகருக்குத் தபால் மூலம் அனுப்புவதுண்டு. தன்னுடைய தோழருக்கு இதன்மூலம் ஓரளவு பணம் கிடைத்ததில் எங்கெல்ஸுக்குப் பெரும்

மகிழ்ச்சி. மார்க்ஸ் தன்னுடைய பொருளாதார ஆராய்ச்சியில் தீவிரமாக மூழ்கியிருந்த நேரத்தில், எங்கெல்லே சில கட்டுரைகளை எழுதி மார்க்ஸ் பெயரில் நியூ யார்க்குக்கு அனுப்பியதும் உண்டு. ஓராண்டு காலத்துக்குப் பிறகு மார்க்ஸ் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதும் அளவுக்கு மிகவும் தேர்ச்சியடைந்து விட்டார்.

மார்க்ஸ், பல்வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளின் அரசியல், பொருளாதார, தொழில்துறை வளர்ச்சி, தொழிலாளர்களின் நிலைமை, தொழிலாளர்களின் போராட்டங்கள், தேர்தல், தேர்தல் ஊழல், பட்ஜெட் போன்ற எண்ணற்ற விஷயங்களை சீராக ஆராய்ந்து பல அற்புதமான கட்டுரைகள் எழுதினார். அவற்றில், இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சி, காலனி முறை, சுரண்டல், ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து நடந்த போராட்டங்கள் ஆகியவற்றை, தனக்குக் கிடைத்த தகவல்களை வைத்து ஆராய்ந்து புகழ்மிக்க பல கட்டுரைகள் எழுதினார். எங்கெல்லும், மார்க்ஸுக்காக அரிய பல கட்டுரைகள் எழுதி உதவினார்.

மார்க்ஸும் எங்கெல்லும் பொருளாதாரம், அரசியல், வரலாறு, ராணுவ விஞ்ஞானம் மற்றும் மொழியியல் ஆகியவற்றைக் குறித்து பல கட்டுரைகள் எழுதினார். சில பிரச்சனைகள் குறித்து எழுதும்பொழுது, அவை சம்பந்தமான முழு விவரங்களுக்காக அவர்கள் விசேஷ ஆராய்ச்சி செய்தனர். அதே சமயம் அவர்கள் வெறும் கற்றறிந்த பண்டிதர்களின் விமரிசனம்போல் செய்து கொண்டிருக்கவில்லை. அவர்கள், அரசியல் மற்றும் பொது வாழ்க்கையில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த தங்களுடைய சமகாலத்தவர்களுடன் நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டு அந்த அடிப்படையில் எழுதினார். அதிலும் குறிப்பாக, லண்டனில் வசித்து வந்த பல்வேறு தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த பாட்டாளி வர்க்க மற்றும் ஜனநாயக இயக்கத்தைச் சேர்ந்த அகதிகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்.

இங்கிலாந்தின் நாடாளுமன்றக் கூட்டங்கள் நடக்கும்பொழுது அந்த விவாதத்தைக் கவனிக்க மார்க்ஸே சென்றிருக்கிறார். அதேபோல் மான்செஸ்டர் நகரில் இருந்த எங்கெல்லும், அங்குள்ள வர்த்தக வட்டாரங்களோடு தினசரி தொடர்புகள் கொண்டிருந்தார்.

1854-ம் ஆண்டில் ஸ்பெயின் நாட்டில் நான்காவது முதலாளித்துவ புரட்சி நடைபெற்றபொழுது, அந்நாட்டின் முந்தைய மூன்று புரட்சிகள் குறித்தும், வரலாறு குறித்தும் தெரிந்து கொள்வதற்காக மார்க்ஸ், ஸ்பானிய மொழியையே பயின்றார்.

1854-ம் ஆண்டில் மார்க்ஸும் எங்கெல்லும் பத்திரிகையில் எழுதுவதன்

மூலம் மட்டுமே பொதுவாக ஜனநாயக மனோபாவம் கொண்ட வாசகர்களுக்கும், குறிப்பாக தொழிலாளர்களுக்கும், தங்களுடைய பல்வேறு ஆராய்ச்சியூர்வமான கருத்துகளைத் தெரிவிக்க முடிந்தது.

மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் சர்வதேச அரங்கில் நடைபெறும் விஷயமானாலும் சரி அல்லது எந்தவொரு நாட்டின் உள்நாட்டுப் பிரச்சனையானாலும் சரி, அதை ஆராயும்பொழுது சம்பந்தப்பட்ட நாட்டில் ஒரு புரட்சிகர தொழிலாளர் வர்க்கக் கட்சியை உருவாக்குவதையும், அதைப் பலப்படுத்துவதையுமே தங்கள் கண்ணோட்டமாகக் கொண்டிருந்தனர். இந்த விஷயத்தில் அவர்களுக்குக் கிடைத்த அனுபவமும் அறிவும், தொழிலாளர் வர்க்க புரட்சிகரக் கோட்பாடு எனும் பொக்கிஷத்தை மேலும் செழுமைப்படுத்துவதாக இருந்தது.

மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் லண்டனுக்கு வந்தபொழுது, இங்கிலாந்தின் முதல் தொழிலாளர் வர்க்க இயக்கமான சாசன இயக்கம் பிளவுபட்டு, நலிவுற்ற நிலையில் இருந்தது. அந்த இயக்கத்தைச் சரியான வழியில் கொண்டு செல்ல, அந்த இயக்கத்தின் இடதுசாரித் தலைவர்களுக்கு அவர்கள் வழி காட்டினர். சாசன இயக்கத்தின் “ரெட் ரிபப்ளிகன்” (சிவப்பு குடியரசுவாதி) என்ற பத்திரிகை 1850-ம் ஆண்டில் கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையைத் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டது. அந்த இயக்கத்தினர் நடத்தி வந்த “பீப்பிள்ஸ் பேப்பர்” (மக்கள் நாளிதழ்) என்ற பத்திரிகைக்கு மார்க்ஸ் பெரிதும் உதவினார். கட்டுரைகள் எழுதிக் கொடுத்தார். அந்த இயக்கத்தினர் நடத்திய ஆர்ப்பாட்டங்களிலும் கூட்டங்களிலும் மார்க்ஸ் பங்கெடுத்தார்.

1861-ம் ஆண்டில் முதலாம் வில்லியம் மன்னனின் பதவியேற்பு விழாவை ஒட்டி பிரஷ்ய அரசாங்கம் பொது மன்னிப்பு அளித்திருந்தது. மார்க்ஸ் அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பெர்லின் சென்றார். பழைய நண்பர்கள் பலரைச் சந்தித்தார். சட்டமன்ற நிகழ்ச்சியைக் கூர்ந்து கவனித்தார். மக்களிடையே மன்னனுக்கு எதிரான உணர்வு இருந்ததையும் கண்டார். லஸ்ஸாலேயுடன் சேர்ந்து ஒரு பத்திரிகை வெளியிடலாம் என்று மார்க்ஸ் கருதினார். அவருடைய உதவியுடன் மீண்டும் பிரஷ்ய நாட்டின் குடிமகனாகப் பதிவு செய்து கொள்ளலாம் என்று கருதி பெர்லின் காவல்துறைத் தலைமை அதிகாரிக்கு மார்க்ஸ் மனு அனுப்பினார்.

ஆனால், மார்க்ஸின் இந்த இரண்டு விருப்பங்களுமே நிறைவேறவில்லை. பத்திரிகையில் தனக்குத்தான் பெரும் பொறுப்பு

இருக்கவேண்டும் என்று லஸ்ஸாலே கூறியதை மார்க்ஸ் ஏற்கவில்லை; நிராகரித்து விட்டார். பிரஷ்ய அரசாங்கமும் மார்க்ஸுக்குக் குடியுரிமை தர முடியாது என்று மறுத்துவிட்டது. அவரை ஆபத்தான புரட்சிக்காரராக அந்த அரசாங்கம் கருதியது. இவ்வாறு பொது மன்னிப்பு என்பது போலித்தனமானதாக முடிந்தது. பின்னர், மார்க்ஸ் லண்டனுக்குத் திரும்பினார்.

1861-ம் ஆண்டில் வியன்னாவில் இருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த “டி பிரிஸ்ஸி” என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் தன்னுடைய பத்திரிகைக்குக் கட்டுரைகள் எழுதும்படி மார்க்ஸைக் கேட்டுக் கொண்டார். இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே அவர் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். எனவே, அந்தப் பத்திரிகையின் கொள்கைகள் குறித்து எங்கெல்ஸுடன் ஆலோசனை செய்த பிறகு, மார்க்ஸ் அந்தப் பத்திரிகைக்கு எழுத ஒப்புக் கொண்டார்.

அமெரிக்க அரசியல் நிலைமைகள் குறித்தும், இங்கிலாந்தின் பஞ்சாலைத் தொழில் நெருக்கடி குறித்தும், தொழிலாளர்களின் வறுமை, வேலையின்மை குறித்தும் அவர் பல முக்கியமான கட்டுரைகளை எழுதினார். மார்க்ஸுடைய எழுத்துகளின் வன்மையைக் கண்டு, பத்திரிகையின் மிதவாத முதலாளித்துவ ஆசிரியர்கள் பயந்தனர். இதனால் அவருடைய பல கட்டுரைகளை வெளியிடாமல் நிறுத்திவிட்டனர். இறுதியாக 1862-ம் ஆண்டு டிசம்பரில் மார்க்ஸுக்கு அந்தப் பத்திரிகையோடு இருந்து தொடர்பு அறுந்துவிட்டது.

லண்டனில் இருந்த ஜெர்மன் தொழிலாளர் கல்விக் கழகம், குறுங்குழுவாதப் போக்கில் சென்றதால், 1850-ம் ஆண்டில் மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் அந்த அமைப்புடன் இருந்த தொடர்பைத் துண்டித்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் 1860-ம் வருடங்களின் தொடக்கத்தில் எக்காரியஸ், லெஸ்னர் போன்றவர்களின் தலைமையில் அந்த அமைப்பில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. குறுங்குழுவாதப் போக்குகள் கைவிடப்பட்டு சீரான நிலையில் அது செயல்பட ஆரம்பித்தது. அந்த அமைப்பில் மீண்டும் மார்க்ஸ் சேரவேண்டும் என்றும், வழிகாட்ட வேண்டும் என்றும் வேண்டுகோள்கள் வந்தன. மார்க்ஸும் அதற்கு இணங்கி, அந்த அமைப்புக்கு வழிகாட்டினார். அந்த அமைப்பு மார்க்ஸின் வழிகாட்டலில் பலமடைந்தது.

18. இந்தியா குறித்து மார்க்ஸ்

‘நி யூ யார்க் ஹெரால்ட் டிரிபியூன்’ பத்திரிகைக்கு லண்டனில் இருந்து மார்க்ஸ் எழுதிய பல கட்டுரைகளில் இந்தியாவைக் குறித்து எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளும் அடங்கும். இந்திய சமுதாய அமைப்பு குறித்தும், பிறரைக் குறித்துக் கவலைப்படாமல் தங்களுடைய சுய தேவை பூர்த்தி என்ற வட்டத்துக்குள்ளேயே வாழ்ந்து வந்த கிராம அமைப்பு குறித்தும் அந்தக் கட்டுரைகளில் மார்க்ஸ் விளக்கிக் கூறினார்.

மனிதகுல கலாசார முன்னேற்றத்துக்கு இந்திய மக்கள் ஆற்றிய பங்கைப் பெருமையுடன் அங்கீகரித்த மார்க்ஸ், அதே சமயத்தில் இந்திய சமுதாயத்தின் சாதி, மத வேற்றுமைகளைச் சாடினார்.

இந்திய கிராம அமைப்பு, அதன் செயல்பாட்டு முறை ஆகியவற்றை விரிவாக விளக்கிய மார்க்ஸ், அந்த இந்திய சமூகங்கள் மறைந்து கொண்டிருப்பதற்கான காரணத்தையும் விளக்கினார். “இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி” என்ற தலைப்பில் 1853-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 10-ம் தேதி எழுதிய கட்டுரையில் அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“இச்சிறு சமூகங்கள் பெருமளவுக்கு அழிந்து விட்டன; அவை மறைந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதற்கு முதன்மையான காரணம் யார்? ஆங்கிலேயரது நீராவிச் சக்தியும் வர்த்தகச் சுதந்தரமும் ஆற்றிய வினையே முதன்மையான காரியமாகும். அந்தக் குடும்பச் சமூகங்கள் வீட்டுத் தொழில் முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன; அதாவது கையால் நூற்றல், கைநெசவு, கரத்தால் ஏர்பிடித்து உழுது பயிரிடல் ஆகியவற்றின் அலாதியான இணைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன; அந்த இணைப்பே சுயபலத்தில் நிமிர்ந்து நிற்கும் திறனை அவற்றுக்கு அளித்தன. ஆங்கிலேயர் தலையீட்டால் லங்காஷயர் நூல் வங்காளத்து நெசவாளிக்கு வருகிறது; அல்லது நூல் நூற்கும் இந்தியன், ஆடை நெய்யும் இந்தியன் இருவருமே தொழிலை இழந்து விடுகின்றனர். இவ்வாறு ஓரளவுக்கே நாகரிகம் எய்திய அச்சிறு சமூகங்களின் பொருளாதார அடிப்படை தகர்ந்தது; அச்சிறு சமூகங்கள் அழிந்தன...”

இந்தியாவின் தந்தை வழிச் சமூகங்கள் தமது பரம்பரை வாழ்க்கை முறையை இழந்து நிற்பதைக் காணக் காண மனித உணர்ச்சிக்கு வேதனையாக இருக்கிறது என்றபொழுதிலும் அவற்றின் தேக்கமான செயலற்ற வாழ்க்கையையும் மார்க்ஸ் விமரிசித்தார்.

நீராவிக் கப்பல் போக்குவரத்தும், இந்தியாவில் ரயில் பாதைகள் போடுவதும் சேர்ந்து அந்த நாட்டில் தொழில்களை வளரச் செய்யும். இந்தியர்கள் புதிய வகையான உழைப்புக்குத் தயாராகி விடுவார்கள் என்று மார்க்ஸ் நம்பிக்கைத் தெரிவித்தார்.

மார்க்ஸ் மற்றொரு அம்சத்தையும் சுட்டிக்காட்டினார். “இந்திய மக்களின் முன்னேற்றத்துக்கும். ஆற்றலுக்கும் பெரும் தடையாக உள்ள இந்தியச் சாதிகளுக்கு அடிப்படையாக விளங்கும் பரம்பரைத் தொழில் பிரிவினைகளை, ரயில்வே அமைப்பின் விளைவாக உருவாகப்போகும் நவீனத் தொழில் ஒழித்துவிடும்” என்று மார்க்ஸ் நம்பிக்கை தெரிவித்தார்.

இந்தியா குறித்து ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் வந்த தகவல்களை மட்டும் மார்க்ஸ் நம்பியிருக்கவில்லை. இங்கிலாந்து அரசாங்கத்தின் ஆவணங்களையும் கூர்மையாக ஆராய்ந்தார். அந்த அரசாங்கம் இந்தியாவை எந்தெந்த வழிகளில் சுரண்டுகிறது. எத்தகைய கொடுமைகளைப் புரிந்து வருகிறது, எத்தகைய மோசமான வரிவிதிப்புக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து வருகிறது என்பதையும் மார்க்ஸ் இந்தக் கட்டுரைகளில் விவரித்தார்.

1857-ம் வருடத்தில் ‘சிப்பாய் கலகம்’ என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்ட முதல் இந்தியச் சுதந்தரப் போர் நடைபெற்றபொழுது, அதைக் குறித்து மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் கடிதம் மூலம் செய்து கொண்ட கருத்துப் பரிவர்த்தனையும், இந்தியாவைக் குறித்து பல நம்பிக்கைகளைத் தெரிவித்தது.

வரிவசூல் செய்வதற்காக ஆங்கிலேய அதிகாரிகள் இந்தியாவில் மக்களை எவ்வாறு வதைக்கிறார்கள் என்பதை, அரசாங்க விசாரணை கமிஷன் ஆவணங்களில் இருந்து மார்க்ஸ் சுட்டிக்காட்டி அம்பலப்படுத்தினார்.

நியூ யார்க் டெய்லி டிரிப்யூன் பத்திரிகைக்காக 1857-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 28-ம் தேதி எழுதிய “இந்தியாவில் நிகழ்ந்த சித்திரவதைகளைப் பற்றிய விசாரணை” என்ற கட்டுரையில் தமிழ்நாடு சம்பந்தப்பட்ட இரண்டு உதாரணங்களை மார்க்ஸ் சுட்டிக்காட்டுகிறார்:

“சென்னை சித்திரவதை விசாரணைக் குழுவின் அறிக்கை” என்ற பெயரில் 1855-ம் ஆண்டு லண்டனில் வெளியான அறிக்கையில் இருந்து மார்க்ஸ் பின்வரும் விவரத்தைத் தருகிறார்:

...சென்னை கமிஷனிடம் சுதேசிகள் செய்த புகார்களில் ஒன்றை இனிக் காண்போம்.

சென்ற ஆண்டில் எங்களது நெற்பயிர் மழையில்லாது சாவியானதால், வழக்கம்போல் வரி செலுத்தமுடியாது போனது. 1837-ம் ஆண்டில் ஈடன் கலெக்டராக இருந்தபொழுது நாங்கள் செய்து கொண்ட ஒப்பந்த ஷரத்துப் பிரகாரம், நஷ்டத்துக்கு வரிவஜா செய்யவேண்டும் என்று ஜமாபந்தியில் கேட்டோம். வஜா செய்யாததால் நாங்கள் எங்களது பட்டாக்களைப் பெற மறுத்தோம். அதன்பின் ஜூன் முதல் ஆகஸ்ட் வரை, தாசில்தார் எங்களை வரிகட்டவேண்டும் என்று கொடுமையாகக் கட்டாயப்படுத்தினார். நானும் வேறு சிலரும் சிலரது பொறுப்பில் ஒப்படைக்கப்பட்டோம்.

அவர்கள் எங்களை வெயிலில் நிறுத்தினார்கள்; குனியச் செய்து முதுகில் கருங்கற்களைத் தூக்கி வைத்தார்கள், கொதிக்கும் மணலில் அவற்றைச் சுமந்துகொண்டு நின்றோம். 8 மணிக்குப் பிறகு நாங்கள் போய்ச் சாப்பிடுவதற்கு அனுமதித்தார்கள். இத்தகைய கொடுமை மூன்று மாதகாலம் நீடித்தது.

இருபத்தைந்து நாட்களுக்குப் பிறகு எமது சொத்துகளை வரி பாக்கிக்காகப் பறித்தார்கள்; பிறகு அவற்றை விற்றார்கள். எங்களது பெண்களும் கேவலமாக நடத்தப்பட்டார்கள்.

சிதம்பரம் அருகே கொள்ளிடத்தில் பாலம் கட்டுவதற்காக மக்கள் எவ்வாறு துன்புறுத்தப்பட்டார்கள் என்பதை மார்க்ஸ் மற்றொரு சாட்சியத்தின் மூலம் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

ஒரு பிராமணரும் அவரது கிராமத்தில் வாழ்ந்த ஏனையோரும் அண்டை அயல் கிராமங்களின் மக்களும் கொள்ளிட நதிக்குப் பாலம் கட்டுவதற்காக, மரப்பலகைகளும் மரக்கரி, விறகு முதலியவற்றையும் இனாமாகத் தரவேண்டும் என்று தாசில்தார்களால் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். அவர்கள் மறுக்கவே, 12 நாட்கள் அந்த அந்தணனைப் பிடித்து பல முறையில் வதைத்தார்கள். அந்தப் பிராமணன் மேலும் கூறுவதாவது:

நான் சப்-கலெக்டரான டபிள்யூ காடெல் அவர்களிடம் புகார் செய்தேன்; அவர் விசாரிக்கவில்லை. என் புகார் மனுவைக் கிழித்தெறிந்தார். அவர்

ஏழைகளைத் துன்புறுத்தி, கொள்ளிடப் பால வேலையைக் குறைந்த செலவில் முடிக்க வேண்டும் என்றும், அதன்மூலம் அரசாங்கத்திடம் நற்பெயர் எடுக்கவேண்டும் என்றும் ஆசைப்படுகிறார். எனவே தாசில்தார் எத்தகைய கொலைபாதகம் புரிந்தாலும் அவர் பாராமுகமாக இருக்கிறார். *

இந்த விவரங்களையெல்லாம் மார்க்ஸ் அம்பலப்படுத்தியிருக்கவில்லை என்றால், அவை மக்களின் பார்வைக்கு வராமலே போயிருக்கும்.

இந்திய மக்களும், அதைப் போன்றே உலகின் அடிமைப்பட்ட அனைத்து நாடுகளின் மக்களும் அடிமைத்தனத்தில் இருந்து விடுபட்டு சுதந்தர குடிமக்களாக வேண்டும்; அந்த நாடுகளில் விஞ்ஞான, தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டு மக்கள் சமுதாயம் புதிய பாதையில் அடியெடுத்து வைக்க வேண்டும் என்று மார்க்ஸ் பெரிதும் விரும்பினார்.

19. வறுமையின் பிடியில் மார்க்ஸ்

1857 -58-ம் வருடங்களில் ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் பெரும் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டது. இதனால் தொழிலாளர் வர்க்கம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. நியூ யார்க் டெய்லி டிரிப்யூன் பத்திரிகையின் விற்பனையும் குறைந்தது. இதனால் பத்திரிகைக்குக் கட்டுரைகள் அனுப்புவதைக் குறைத்துக்கொள்ளும்படி பத்திரிகை நிர்வாகம் மார்க்ஸைக் கேட்டுக்கொண்டது. இது மார்க்ஸுக்கு கிடைத்த அற்ப, சொற்ப வருமானத்தையும் பெரிதும் பாதித்தது. மேலும் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், மார்க்ஸ் எழுதும் கட்டுரைகள் பலவற்றில் அவருடைய பெயரைப் போடாமல் தங்களுடைய பெயரில் தலையங்கமாகப் பயன்படுத்தி வந்தனர். இதை மார்க்ஸ் கடுமையாக எதிர்த்தார். இருந்தபொழுதிலும், வறுமைச் சூழல் காரணமாகக் கட்டுரைகள் அனுப்புவதை மார்க்ஸ் நிறுத்த முடியவில்லை. இறுதியில் 1862-ம் ஆண்டில் கட்டுரைகள் அனுப்புவது முற்றிலும் நின்று போய்விட்டது. இதன் காரணமாக மார்க்ஸுக்குக் கிடைத்து வந்த சிறிதளவு வருமானமும் நின்றுபோய்விட்டது.

இங்கிலாந்தில் மார்க்ஸ் குடும்பத்தினர் எத்தகைய வறுமையில் வாடினர், எத்தகைய இழப்புகளுக்கு ஆளாயினர் என்பதை விவரிக்க ஒரு தனிப் புத்தகமே எழுதவேண்டும். மார்க்ஸ் குடும்பத்தினர் உயிருக்குயிராக நேசித்த சின்னஞ்சிறு புதல்வன் ஹென்ரிச், நிமோனியா காய்ச்சலால் பாதிக்கப்பட்டு 1850-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 19-ம் தேதி இறந்து போனான். அப்பொழுது அவனுக்கு ஒரு வயது நிரம்பியிருந்தது. ஜென்னி மார்க்ஸ் எழுதுகிறார்: “என்னுடைய துயரம் மிகப் பெரியதாக இருந்தது. அதுதான் நான் இழந்த முதல் குழந்தை. அப்பொழுது அடுக்கடுக்காக மேலும் பல துயரங்கள் எனக்கு வரப்போகின்றன என்பதை நான் அறிந்திருக்கவில்லை.”

வீட்டில் இருந்து ஒவ்வொரு பொருளும் வட்டிக் கடைக்குப் போக ஆரம்பித்தன. வறுமை மிகவும் வாட்டிய நேரங்களில் குழந்தைகளின் போர்வைகளும் கூட அடகுக் கடைக்குப் போக ஆரம்பித்தன. மார்க்ஸ்

தன்னுடைய எழுத்துப் பணியை நிறுத்திவிட்டு புதிய கடன்களை வாங்குவதற்கும் ஏற்கெனவே கடன் வாங்கியவர்களிடம் மேலும் அவகாசம் கேட்கவும் பல நாட்கள் அலைய வேண்டியிருந்தது. மார்க்ஸ் விரும்பியிருந்தால், அவருடைய தகுதிக்கு மிகப்பெரிய பதவிகளைப் பெற்றிருக்க முடியும், சிறந்த வசதிகளை அடைந்திருக்க முடியும். ஆனால், அவ்வாறு செய்தால், தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்கான விஞ்ஞானபூர்வ அரசியல் பணியை ஆற்ற இயலாது என்ற காரணத்தினாலேயே மார்க்ஸும் ஜென்னியும் அத்தகைய யோசனையை நிராகரித்தனர். வறுமைத் தீயில் பல வருடங்கள் வாடியபொழுதும், இந்த முடிவுக்காக ஒருபொழுதும் வருத்தப்படவில்லை. “எத்தனைத் துயரங்கள் நேரிட்டாலும், என்னுடைய லட்சியத்தை நான் பின்பற்றியே ஆக வேண்டும்; முதலாளித்துவ சமூகம் என்னை ஒரு பணம் சம்பாதிக்கும் இயந்திரமாக மாற்ற அனுமதிக்க மாட்டேன்...” என்று மார்க்ஸ் ஒருமுறை எழுதினார்.

பல நேரங்களில் ஒருவேளை உணவுடன் அவர்கள் வாழ வேண்டியிருந்தது. எங்கெல்லுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் மார்க்ஸ் தன் குடும்பச் சூழ்நிலையைப் பின்வருமாறு விவரிக்கிறார்: “ஒரு பதற்றமான சூழ்நிலையில் உங்கள் கடிதம் இன்று கிடைத்தது. என்னுடைய மனைவி நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிறார். மகள் ஜென்னியும் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிறாள். லென்சனுக்கு ஒரு வகைப்பட்ட நரம்புக் காய்ச்சல் வந்திருக்கிறது. என்னிடம் மருந்து வாங்கக்கூட பணம் இல்லாததால் மருத்துவரை அழைக்க முடியவில்லை. கடந்த 8, 10 நாட்களாக குடும்பம் முழுவதும் உருளைக்கிழங்கையும் ரொட்டியையும் தின்று கொண்டிருக்கிறது. இன்று அதைக்கூட நான் பெற இயலுமா என்று சந்தேகமாக இருக்கிறது. வீட்டுச் சொந்தக்காரி எங்களை வீட்டை விட்டு வெளியே தள்ளினால் அவருக்குத் தர வேண்டிய 22 பவுண்ட்டு பணப் பாக்கியில் இருந்து நான் விடுபட்டவனாவேன். அது தவிர ரொட்டிக் கடைக்காரர், பால்காரர், தேயிலை தருபவர், காய்கறிக் கடைக்காரர், இறைச்சிக் கடைக்காரர் எல்லோருக்கும் பாக்கி. இந்தப் பேய்த்தனமான சிக்கலில் இருந்து நான் எப்படி விடுபடப் போகிறேன்...?”

1852-ம் ஆண்டில் மார்க்ஸின் சின்னஞ்சிறு புதல்வி பிரான்சிஸ்கா மரணமடைந்தாள். அன்றைக்கு இருந்த வறுமையான சூழ்நிலைமையை ஜென்னி மார்க்ஸ் துயரம் தோய்ந்த இதயத்துடன் விவரிக்கிறார்:

“1852 ஈஸ்டர் பண்டிகையின்பொழுது எங்கள் சிறு பிரான்சிஸ்காவுக்குக் கடுமையான மார்புச்சளி ஏற்பட்டது. மூன்று நாட்கள் அவள்

வாழ்வுக்கும் சாவுக்கும் இடையே போராடினாள். அவள் மிகப் பயங்கரமாக அல்லல்பட்டாள். அவள் மரணமடைந்துபொழுது அவளது சிறு உடலைப் பின்னறையில் விட்டுவிட்டு முன்னறைக்குச் சென்று தரையில் படுக்கைகளை விரித்தோம். உயிருடன் இருந்த எங்கள் குழந்தைகள் மூவரும் எங்களருகே படுத்திருந்தனர். அந்தச் சின்ன தேவதைக்காக, எவளுடைய கன்றிப்போன உயிரிழந்த உடல் அடுத்த அறையில் கிடத்தப்பட்டு இருந்ததோ அவளுக்காக எல்லோரும் அழுதோம். நாங்கள் கடுமையான வறுமைத் துயரில் மூழ்கியிருந்த கட்டத்தில்தான் இந்த அருமைக் குழந்தையின் மரணம் நிகழ்ந்தது. அந்தச் சமயத்தில் எங்களது ஜெர்மன் நண்பர்களால் எங்களுக்கு எவ்வித உதவியும் செய்ய முடியவில்லை. அந்தக் காலகட்டத்தில் அடிக்கடி வந்து பல நாள் தங்கிச் சென்ற ஏர்னஸ்ட் ஜோன்ஸ் உதவி அளிப்பதாக வாக்களித்தார். ஆனால் அவரால் எதையும் கொண்டு தர முடியவில்லை...

“நெஞ்சம் ஆறாத் துயரில் வெடிக்க, எங்களுக்கு அருகில் வாழ்ந்து வந்த, எங்களை அடிக்கடி வந்து காணும் பிரெஞ்சு அகதி ஒருவரைத் தேடி விரைந்து இந்த முக்கியமான தேவை ஏற்பட்டுள்ள நிலையில் உதவி புரியும்படி கெஞ்சினேன். அவர் சிநேகபூர்வமான ஆதாரவுணர்வோடு உடனடியாக இரண்டு பவுண்ட்டுகள் கொடுத்தார். இந்தப் பணம் சவப்பெட்டி வாங்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. அதில்தான் என் குழந்தை நிரந்தர அமைதியில் நிலைகொண்டிருக்கிறது. அவள் இந்த உலகத்தில் வந்தபொழுது அவளுக்குத் தொட்டில் இருக்கவில்லை, இறந்தபொழுது அமைதிபெறும் இடமும் வெகு காலம் மறுக்கப்பட்டது. அவளது உடல் இடுகாட்டுக்குத் தூக்கிச் செல்லப்பட்டதை துயரத்தால் கனத்துவிட்ட இதயத்துடன் நாங்கள் பார்த்திருந்தோம்...” *

மார்க்ஸ் குடும்பத்துக்கு இருந்த ஒரே உறுதியான ஆதரவு எங்கெல்ஸிடம் இருந்து வந்த உதவியேயாகும். மார்க்ஸ், தன் லட்சியப் பணியை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற நோக்கத்தினாலேயே மான்செஸ்டர் வர்த்தக நிறுவனத்தில் எழுத்தராகப் பணியாற்றிய எங்கெல்ஸ், அவ்வப்பொழுது அனுப்பும் பணம்தான் மார்க்ஸ் குடும்பத்தை வாழ வைத்துக் கொண்டிருந்தது. அத்துடன், வருடத்துக்கு ஒருமுறை லண்டனுக்கு வரும் எங்கெல்ஸ், மார்க்ஸ் குடும்பத்தினரின் கடன் பாக்கிகளையும் அடைத்துச் செல்வதுண்டு.

வீட்டு வாடகையை மாதாமாதம் கொடுக்க முடியாததால், பல வீடுகளில் இருந்து மார்க்ஸ் குடும்பம் வெளியேற்றப்பட்டது. ஒவ்வொரு முறையும் மிகுந்த சிரமத்துடன் வேறு குடியிருப்புகளுக்குப் போக

வேண்டியிருந்தது.

லண்டன் வாழ்க்கையில் மார்க்ஸ் குடும்பத்தினருக்கு ஏற்பட்ட மிகப்பெரிய துன்பம், அவர்களுடைய நான்கு வயது மகன் எட்கார் இறந்துபோனதாகும். எலும்புருக்கி நோயினால் பீடிக்கப்பட்ட எட்காரைக் காப்பாற்ற மார்க்ஸ் தம்பதியினர் தங்களால் இயன்ற அளவு பாடுபட்டனர். ஆனால் அதில் வெற்றிபெற முடியவில்லை. எட்காரின் மரணம் மார்க்ஸை எந்த அளவுக்குப் பாதித்தது என்பது, அவர் எங்கெல்ஸுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் இருந்து தெரிய வரும்.

“...குடும்பத்தின் உயிருட்டும் ஜீவனாக இருந்த குழந்தை மறைந்ததில் இருந்து வீடு இயற்கையாகவே வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது. அநாதையாகக் கிடக்கிறது. அந்தக் குழந்தையின் இழப்பை விவரிக்க இயலாது. அனைத்து வகைப்பட்ட துன்ப துயரங்களையும் நான் அனுபவித்து வந்தபொழுதிலும், உண்மையான சோகம் என்பதை இப்பொழுதுதான் நான் உணர்கிறேன். நான் முற்றிலும் நெஞ்சடைந்து இருக்கிறேன். அதிர்ஷ்டவசமாக மரணச் சடங்கு நடந்த நாளில் இருந்து கடுமையான தலைவலியால் வேதனைப்படுவதன் காரணமாக, நான் மேற்கொண்டு என் நினைவுடன் இல்லை.

“இந்தப் பயங்கரமான துயரத்தின் இடையிலும் உங்களது நட்புறவு பற்றிய சிந்தனைகளும், இந்தப் பூமியில் நாம் இருவரும் புரிய வேண்டிய அறிவுப் பணி இன்னமும் இருக்கிறது என்ற திட நம்பிக்கையும் என்னை நிலை நிறுத்தியுள்ளன.”

எங்கெல்ஸிடம் இருந்து வந்த அனுதாபக் கடிதங்கள் மார்க்ஸுக்கும் ஜென்னிக்கும் ஓரளவு ஆறுதலாக இருந்தது என்றாலும், அவர்களின் வேதனையைக் குறைக்கவில்லை. எனவே தங்களின் துயரத்தை சற்றுக் குறைப்பதற்காக அவர்கள் எங்கெல்ஸின் வேண்டுகோளை ஏற்று மான்செஸ்டர் நகருக்குச் சென்றனர். எங்கெல்ஸின் அன்பான உபசரிப்பும், ஆறுதல் வார்த்தைகளும் அவர்கள் உள்ளத்துக்கு இதமாக இருந்தது. சில நாட்களுக்குப் பின்னர் இருவரும் லண்டனுக்குத் திரும்பினர்.

மார்க்ஸ், பொருளாதார ஆராய்ச்சியில் மூழ்கியிருந்ததால், குடும்பத்துக்கு முறையான வருமானம் எதுவும் இல்லை. இந்தத் துயரத்தோடு மற்றொரு தாக்குதலும் மார்க்ஸ் குடும்பத்தினரைப் பெரிதும் பாதித்தது. புரட்சிகர தொழிலாளர் வர்க்க லட்சியத்துக்காக அல்லும் பகலும் பாடுபட்டுவந்த, அந்தத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் தலைவராகவும், வழிகாட்டியாகவும் இருந்த கார்ல் மார்க்ஸ் மீது, அராஜகவாத, சீர்த்திருத்தவாதப்

பேர்வழிகள் அவதூறுகளை அள்ளி வீசினர். மார்க்ஸ் குறித்து கட்டுக் கதைகளைப் பரப்பினர். மார்க்ஸ் இவை அனைத்தையும் துச்சமாகக் கருதி ஒதுக்கித் தள்ளினார். ஆனால் ஜென்னி மார்க்ஸுக்கோ இந்த அவதூறுக் கணைகள் மிகவும் வேதனையளித்தன. லட்சியவாதியான தனது அன்புக் கணவர் மீது இத்தகைய இழிவான பிரசாரம் நடத்தப்படுகிறதே என்று நொந்துபோன அவருக்கு நரம்புத் தளர்ச்சி வியாதி ஏற்பட்டது. ஒருபுறம் கொடிய வறுமை, மறுபுறம் அவதூறு பிரசாரம் ஆகிய அனைத்தையும் மார்க்ஸ் குடும்பம் தாங்கி வாழ வேண்டியிருந்தது.

கொடிய வறுமையால் உந்தப்பட்ட மார்க்ஸ், தன் குடும்பத்தை அழிவில் இருந்து காப்பாற்றும் பொருட்டு, ஒருமுறை ரயில்வே எழுத்தர் வேலைக்கு மனு செய்தார். ஆனால் அங்கும் அவருக்கு சோதனை காத்திருந்தது. அவருடைய கையெழுத்து சரியில்லையென்று வேலை மறுக்கப்பட்டது.

மற்றொரு முறை தொடர்ந்த பட்டினி காரணமாக மார்க்ஸும் ஜென்னியும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர். மூத்த மகங்கள் இருவரையும் யார் வீட்டிலாவது 'ஆயா' வேலைக்கு அனுப்புவது, கடைசி மகளுடன் தாங்கள் இருவரும் அநாதை இல்லத்துக்குப் போய்ச் சேருவது என்றுகூட முடிவு செய்தனர். ஆனால் எங்கெல்ஸின் கடிதமும், பண உதவியும்தான் அவர்களை அவ்வாறு செய்யவிடாமல் தடுத்தன.

இவை அனைத்தையும்விட மிகவும் துர்ப்பாக்கியமான ஒரு சம்பவமும் நடைபெற இருந்தது. தன்னுடைய உற்ற தோழரும், நண்பருமான எங்கெல்ஸின் அன்பையே இழக்கக்கூடிய ஒரு சம்பவத்தையும் மார்க்ஸ் எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது.

1863-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 6-ம் தேதி எங்கெல்ஸின் அருமைத் துணைவியார் மேரி பர்ன்ஸ் காலமானார். தனது மனைவி இறந்த செய்தியை எங்கெல்ஸ் கடிதம் மூலம் மார்க்ஸுக்கு தெரிவித்தார். மார்க்ஸும் ஜென்னியும் அடைந்த வேதனைக்கு அளவே இல்லை. வீட்டிலோ பஞ்சமும் பட்டினியும் அலைக்கழித்து வருகிறது. தங்களின் ஒரே ஆதரவாக நிற்கும் எங்கெல்ஸுக்கு இத்தகைய பேரிழப்பு ஏற்பட்டுவிட்டதே என்ற துயரம் தோய்ந்த உள்ளத்துடன், எங்கெல்ஸுக்கு அனுதாபக் கடிதம் எழுத மார்க்ஸ் உட்கார்ந்தார்.

கடிதத்தைத் தொடங்கி சில வரிகள்தான் அனுதாபமாக எழுதியிருப்பார். அதற்குள் அவருடைய சிந்தனை முழுவதும் குடும்பத்தின் வறுமையினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது. தனது குடும்பத்தின் இக்கட்டான

நிலை, பசி, பட்டினி, கடன் தொல்லைகள் என்று ஒவ்வொன்றாக எழுதி அந்தக் கடிதத்தை மார்க்ஸ் தபால் பெட்டியில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார்.

மனைவியின் பிரிவால் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த எங்கெல்ஸுக்கு இந்தக் கடிதம் கிடைத்தது. அதைப் படித்ததும் அவருக்கு மிகவும் வெறுப்பு ஏற்பட்டது. “என்ன மனிதர் இவர்? என்னுடைய வேதனைக்கு ஆறுதல் கூறாமல், என்னுடைய துயரத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளாமல், தனது சிரமங்களைப் பற்றியே பக்கம் பக்கமாக எழுதியிருக்கிறாரே, இது மனிதாபிமானம்தானா” என்ற குமுறல் அவர் உள்ளத்தில் தோன்றியது. அவரால் இதைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. மார்க்ஸ் குறித்து ஒரு வகைப்பட்ட வெறுப்பே அவருக்குத் தோன்றியதென்றால் அது மிகையல்ல.

மிகுந்த கோபத்துடன் அவர் மார்க்ஸுக்குக் கடிதம் எழுதினார். மனைவியின் இழப்பினால் துயருறும் மனிதனுக்கு எழுதும் கடிதமா இது என்று கேட்டு தனது உள்ளப் பொருமலை அதில் கொட்டித் தீர்த்துவிட்டார்.

எங்கெல்ஸின் கடிதத்தைப் படித்த மார்க்ஸுக்கு, தன் தவறு அப்பொழுதுதான் புரிந்தது. பட்டினிக் கொடுமை தனது உயிர்த் தோழனின் துயரத்தைக்கூடப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் செய்துவிட்டதே என்று நொந்து போனார். தனது லட்சியப் பணிக்கு உதவுவதற்காகவே, வர்த்தக நிலையத்தில் பணியாற்றும் அந்த சிறந்த அறிஞனின் துயரத்துக்கு ஆறுதல் கூறாமல் ஏதேதோ எழுதிவிட்டோமே என்று மார்க்ஸ் பெரிதும் துயரமடைந்தார். தன் நண்பருக்கு ஒரு விரிவான கடிதம் எழுதினார். மேரி பர்ன்ஸின் அன்பையும், தொழிலாளர் வர்க்க லட்சியத்தில் அவர் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டையும், எங்கெல்ஸின் உற்ற துணைவராக அவர் குடும்ப வாழ்க்கையை நடத்தியதையும் மிகுந்த உணர்ச்சியுடன் நினைவுகூர்ந்த மார்க்ஸ், தன் சார்பாகவும், ஜென்னி சார்பாகவும் எங்கெல்ஸுக்கு இதயபூர்வ ஆறுதலைத் தெரிவித்தார்.

தனது அரிய நண்பரின் துயரத்தைக்கூட புரிந்துகொள்ள முடியாமல் வறுமைப் பேய் தனது கண்களைக் கட்டிவிட்டது என்பதை வருத்தம் தோய்ந்த குரலில் எழுதியிருந்த மார்க்ஸ், அத்தகைய கடிதம் எழுதியதற்காக தனது வருத்தத்தை தெரிவித்துக் கொண்டார்.

மார்க்ஸின் இந்தக் கடிதம் எங்கெல்ஸுக்கு மிகவும் ஆறுதலாக இருந்தது என்பது மட்டுமல்ல, மார்க்ஸ் குறித்து இரக்கமும் ஏற்படச் செய்தது.

“உங்கள் கடிதம் எனக்கு மிகுந்த ஆறுதலை அளித்தது. மேரியை நான் இழந்துவிட்ட பொழுதிலும், அதே சமயத்தில் என்னுடைய நீண்ட காலத்துச் சிறந்த நண்பனையும் இழந்துவிடவில்லை என்பதைக் குறித்து நான் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்...” என்று எழுதிய எங்கெல்ஸ், அந்தக் கடிதத்துடன் சிறிது பணத்தையும் மார்க்ஸுக்கு அனுப்பிவைத்தார்.

20. முதலாம் அகிலம் உருவாகிறது

1850 -ம் ஆண்டுகளிலும் 1860-ம் ஆண்டுகளின் தொடக்கத்திலும் பல்வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளின் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் உணர்வில் பெரும் மாற்றம் ஏற்பட ஆரம்பித்தது. தொழில் வளர்ச்சியின் காரணமாக தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை பெருக ஆரம்பித்தது. பல நாடுகளில் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் வேலை நிறுத்தங்கள் நடைபெற்றன. பல நாடுகளில் தொழிலாளர்களின் அமைப்புகள் உருவாக்கப்படலாயின. அரசியல் நிகழ்ச்சிகளில் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் பிரதிபலிப்பு வெளிப்பட ஆரம்பித்தது.

எனவே, அனைத்து நாட்டுத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தினரையும் ஒன்று சேர்க்கும் முறையில் அவர்களிடையே வர்க்கப் பிணைப்பை ஏற்படுத்தும் தருணம் வந்துவிட்டது என்று மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் கருதினர். கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையின் கருத்துகள் பல்வேறு நாடுகளின் தொழிலாளர்களிடையே பரவி இருந்தன. கடந்த பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தினுள் புகுந்திருந்த தொழிலாளர் வர்க்கவிரோதக் கோட்பாடுகளுக்கு எதிராக மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் ஈவிரக்கமின்றிப் போராடியதானது பெரும் பயனை அளித்திருந்தது.

பிரெஞ்சு தொழிலாளர்களுக்கு ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் ஆதரவு அளித்தது, போலந்து கிளர்ச்சியாளர்களுக்கு ஆதரவு அளித்தது; அமெரிக்காவில் அடிமை முறையை ஒழிக்க ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் கொடுத்த ஆதரவு; இங்கிலாந்தின் தொழிலாளர்கள் கொடுத்த ஆதரவு ஆகியவை, பல்வேறு நாடுகளின் தொழிலாளர் வர்க்கத்திடையே ஒரு பிணைப்பை உருவாக்க ஆரம்பித்திருந்தன. இந்தப் பிணைப்பின் தத்துவார்த்த, தார்மிக சக்தியாக மார்க்ஸ் விளங்கினார். இவை அனைத்தின் விளைவாக 1864-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 28-ம் தேதி லண்டன் மாநகரின் செயின்ட் மார்ட்டின் மண்டபத்தில் 'முதலாம் அகிலம்' உருவானது.

இந்த மாநாட்டில் இங்கிலாந்து, ஃபிரான்ஸ், ஜெர்மன் மற்றும் பல

நாடுகளில் இருந்து பிரதிநிதிகள் கலந்து கொண்டனர். இந்த மாநாடு, மார்க்ஸ் உள்ளிட்ட பலரைக் கொண்ட ஒரு பொதுக் குழுவைத் தேர்ந்தெடுத்தது.

இந்த மாநாட்டை நடத்துவதில் மார்க்ஸ் எத்தகைய ஆர்வத்தைக் காண்பித்தார் என்பதை அந்த மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட ஸ்பெயின் நாட்டுப் பிரதிநிதி அன்ஸெல்மோ லாரென்ஸோ நினைவு கூர்கிறார்:

“...லண்டன் மாநாட்டுக்கு நான் ஒரு பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டேன். ஃபிரான்ஸ் நாட்டைக் கடந்து இங்கிலாந்து சேர்ந்தபொழுது ஏற்கெனவே இரவாகிவிட்டது. இதற்கு ஒன்றரை மணி நேரத்துக்குப் பிறகு லண்டன் வந்து சேர்ந்தேன்.

சிறிது நேரத்தில் நாங்கள் ஒரு வீட்டின் முன் நின்றோம். கதவருகில் நின்றபடி ஒரு மதிப்புக்குரிய முதுகுலத் தலைவரின் தோற்றத்துடன் ஒரு முதியவர் தோற்றமளித்தார்.

வெட்கம் கலந்த மதிப்புடன் நான் அவரை அணுகினேன். அகிலத்தின் ஸ்பெயின் குழுவின் பிரதிநிதி என்று என்னை நானே அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டேன். தமது கரங்களால் என்னை ஆரத்தழுவி நெற்றியில் முத்தமிட்ட அவர், ஸ்பானிய மொழியில் அன்புடன் பேசி வீட்டுக்குள் வரும்படி அழைத்தார். அவர்தாம் கார்ல் மார்க்ஸ்.

குடும்பத்தினர் ஏற்கெனவே உறங்கிப்போய் விட்டனர். அவர் தாமே எனக்கு ருசிகரமான சிற்றுண்டிகளை மிகவும் அரிய கனிவுடன் வழங்கினார். பிறகு நாங்கள் தேநீர் அருந்தி புரட்சிகரக் கருத்துகள், பிரசாரம், ஸ்தாபனம் பற்றி எல்லாம் நெடுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். ஸ்பெயினில் நாங்கள் சாதித்துள்ளவை பற்றி மார்க்ஸ் பெரிய அளவு மனநிறைவு தெரிவித்தார்.

அவர் ஸ்பானிய இலக்கியம் பற்றிப் பேசலானார். இதில் அவருக்கு விரிவும் ஆழமுமான ஞானம் இருந்தது. எமது தொன்மைக்கால நாடகமேடை, இதன் வரலாறு, கஷ்டங்கள், முன்னேற்றம் இவை குறித்து அவர் முற்றிலும் அறிந்திருந்தார். இவை பற்றி அவர் கூறியது அனைத்தும் எனக்கு அதிசயமாக இருந்தது. காலை புலரும் முன் எனக்காக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த அறைக்கு அவர் என்னை அழைத்துச் சென்றார். மறுநாள் மார்க்ஸின் புதல்வியர் மற்றும் பல்வேறு பிரதிநிதிகளுக்கு நான் அறிமுகம் செய்துவைக்கப் பெற்றேன்.

மாநாட்டின் தயாரிப்புக் கூட்டம் அன்று மாலையில் நடப்பதாக இருந்தது. இதற்கு முன்னால் ஜெனரல் கவுன்ஸில் கூடி பிரதிநிதிகள்

அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

மார்க்ஸ் என்னுடன் கவுன்ஸில் கூட்டத்துக்கு வந்தார். என்னை எங்கெல்ஸுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். அவர், நான் லண்டனில் தங்கியிருந்த காலம் முழுவதும் என்னைக் கனிவுடன் நடத்தினார். மாநாடு அன்று மாலை தொடங்கியது.”

இந்த முதலாம் அகிலத்தின் தலைமையகம் லண்டனில் இருக்கவேண்டும் என்று மாநாடு முடிவு செய்தது. இந்த மாநாடு தேர்ந்தெடுத்த பொது கவுன்ஸில் அக்டோபர் 5-ம் தேதியன்று கூடி ஜார்ஜ் ஆட்கர் என்பவரைத் தலைவராகவும், வில்லியம் கிரீமர் என்பவரைக் கவுரவப் பொதுச் செயலாளராகவும் தேர்ந்தெடுத்தது. பல்வேறு நாடுகளுக்கு செயலாளர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். ஜெர்மனி நாட்டுக்கான செயலாளராக மார்க்ஸ் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

பொதுக் குழு, தனது அடுத்த கூட்டத்தில் தனது அமைப்புக்கு “சர்வதேச உழைப்பாளர் கழகம்” என்ற பெயரைச் சூட்டியது. ஓர் அரசியல் திட்டமும், பொது விதிகளும் உருவாக்கப்பட்டன. முன்பு முன்வைக்கப்பட்ட ஒரு குழப்பமான அரசியல் திட்டம், மார்க்ஸ் முயற்சியின் காரணமாக சரியான திட்டமாக உருவாக்கப்பட்டது. அதேபோல் சுருக்கமான விதிமுறைகளும் உருவாக்கப்பட்டன.

சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், அகிலம் தோன்றிய நாள் முதலே, மார்க்ஸ் அதன் தத்துவார்த்த தலைவராகவும் அந்த அமைப்பின் வழிகாட்டியாகவும் விளங்கினார்.

மார்க்ஸ் எழுதிய தொடக்க உரை என்பதுதான் அகிலத்தின் திட்டமாக இருந்தது. மார்க்ஸிய இலக்கியத்தில் மங்காப் புகழுடன் இருக்கும் அந்தத் திட்டமானது, பத்து மணி நேர வேலை மசோதாவை தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்குக் கிடைத்த மகத்தான வெற்றியாகக் கருதியது. தொழிலிலும் வர்த்தகத்திலும் பெரும் வளர்ச்சிகள் இருந்தபொழுதிலும், மக்களின் துன்ப துயரங்கள் குறைந்து விடவில்லை என்பதையும் அந்தத் திட்டம் சுட்டிக் காட்டியது. தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் அரசியல் நடவடிக்கையின் அவசியத்தை இந்தத் திட்டம் வலியுறுத்தியது. அரசியல் அதிகாரத்தை வென்றெடுக்க வேண்டிய தேவையானது தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் மகத்தான கடமையாகும் என்று அந்தத் திட்டம் கூறியது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை கொடுத்த முழக்கமான “அனைத்து நாடுகளிலும் உள்ள உழைக்கும் மக்களே ஒன்றுபடுக” என்ற முழக்கத்துடன் இந்தத் திட்டம் முடிகிறது.

21. மூலதனம்

லண்டனுக்கு வந்தபிறகு பொருளாதார ஆராய்ச்சி குறித்த தனது பணியில் மார்க்ஸ் தீவிரமாக மூழ்கினார். அதற்கு லண்டன் நகரம் மிகவும் ஏற்றதாக இருந்தது. ஏனென்றால், அந்நகரமானது உலகின் தொழில் மற்றும் வர்த்தகத்தின் மையமாக இருந்தது. லண்டனில் இருந்த மிகப்பெரிய நூலகமான ஆங்கிலேய தொல்பொருள் நூலகம் (பிரிட்டிஷ் மியூசியம் நூலகம்) இந்தப் பணிக்கு ஏற்ற இடமாக இருந்தது. ஆங்கிலேய அரசியல் பொருளாதாரம் மற்றும் அதன் வரலாறு குறித்த எண்ணற்ற நூல்களை, மார்க்ஸ் இரவும் பகலும் படித்து குறிப்பெடுத்துக் கொண்டார். அதுபோக, இதர விஞ்ஞானங்கள் குறித்த நூல்களையும் மார்க்ஸ் விரிவாகப் படித்தார்.

தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் பொருளாதாரத் தத்துவத்தை எவ்வளவு விரைவில் உருவாக்க முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் உருவாக்கவேண்டும் என்று மார்க்ஸ் அரும்பாடுபட்டார். ஏனென்றால், 1857-ம் வருடத்திய நெருக்கடியைத் தொடர்ந்து ஒரு புதிய புரட்சிகர அலை உருவாகக்கூடும் என்று மார்க்ஸ் எதிர்பார்த்தார்.

1857-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் தொடங்கி, 1858-ம் ஆண்டு மே மாதத்துக்குள், அரசியல் பொருளாதாரம் குறித்த தன்னுடைய கருத்துகளை மார்க்ஸ் எழுதி முடித்தார். இதுதான் மூலதனத்தின் முதல் வடிவமாகும். முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்தின் மூலக்கூறான 'சரக்கு' என்பதை விரிவாக ஆராய்ந்த மார்க்ஸ், அந்தச் சரக்கில் பொதிந்துள்ள உழைப்பு என்பதன் இரட்டைத் தன்மை குறித்த விஞ்ஞானப்பூர்வ கோட்பாட்டை உருவாக்கினார். அதாவது, உபரி மதிப்பு மற்றும் பணம் என்பதன் கோட்பாட்டை விளக்கினார். அத்துடன் முதலாளித்துவ அமைப்புச் செயல்பாட்டின் தர்க்கவியல் நுட்பத்தையும் விவரித்தார். சோஷலிஸப் புரட்சியின் மூலம், முதலாளித்துவம் அகற்றப்பட்டு அந்த இடத்தில் ஒரு சோஷலிஸ மற்றும் கம்யூனிஸ சமூகம் வருவது வரலாற்றுப்பூர்வமாக தவிர்க்க இயலாதது என்று அவர் நிரூபித்துக் காட்டினார்.

இந்தக் கையெழுத்துப் பிரதியைப் பயன்படுத்தி, 1858-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில், “அரசியல் பொருளாதாரத்தின் மீதான ஒரு விமரிசனம்” என்ற அற்புதமான நூலை மார்க்ஸ் எழுதினார். இந்நூலின் முதல் பகுதி 1859-ம் வருடத்தில் வெளியானது. அதன் இரண்டாவது பகுதியை விரைவிலேயே முடிக்கவேண்டும் என்று மார்க்ஸ் கருதினார். ஆனால், அது நடக்கவில்லை. ஏனென்றால், மூலதனம் குறித்த அவருடைய ஆராய்ச்சிக்கு மிகுதியான நேரம் செலவிட வேண்டியிருந்தது.

காலையில் நூலகத்துக்குப் போகும் மார்க்ஸ், இரவில் அது மூடப்படும் வரை பல நூல்களைப் படித்து குறிப்புகளை எழுதிக் கொள்வார். இரவில், நூலகத்தில் இருந்து வந்தவுடன் எழுத்துப் பணியை வீட்டில் தொடர்வார். சில சமயங்களில், புதிய கேள்விகள் அதாவது, உபரி மதிப்பு உற்பத்தி, எந்திரங்கள் மற்றும் வேலைப் பிரிவினை போன்ற பகுதிகள் எழுதும்பொழுது அவருக்கு சில ஐயப்பாடுகள் தோன்றின. இதன் காரணமாக, நூல் எழுதுவதைத் தாற்காலிகமாக நிறுத்தி வைத்துவிட்டு லண்டனில் உள்ள புவியியல் கல்விமையத்தில் (Geological Institute, London) தொழில்நுட்பம் குறித்து பாடங்களை எடுத்துப் படித்தார். சில மாத காலத்துக்குள் பொருளாதார நூலை முடித்துவிடவேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். ஆனால், அந்தப் பணியைச் செய்ய அவருக்கு சுமார் 16 ஆண்டுகள் பிடித்தன. 1865-ம் ஆண்டின் இறுதியில் மூலதனம் என்ற நூலின் முதல் பகுதியின் கையெழுத்துப் பிரதி தயாராயிற்று.

இந்த நேரத்தில், மார்க்ஸ் சுகவீனமுற்றார். இரவு நேரங்களில் அவர் விடிய, விடிய வேலை செய்தார். மிகவும் பலவீனமடைந்தார்.

இந்த நூலை அச்சிடும் பணியை ஹாம்பர்க் நகரில் இருந்த ஆட்டோ மீய்ஸ்னர் பதிப்பகத்தாரிடம் ஒப்படைக்க மார்க்ஸ் ஏற்கெனவே ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டிருந்தார். எனவே, அவர் ஹாம்பர்க் நகருக்குப் புறப்பட வேண்டியிருந்தது. ஆனால் போக்குவரத்துச் செலவுக்குப் பணமில்லை என்பது மட்டுமல்ல, அவருடைய உடைகளும் கைக்கடிகாரமும் அடகுக் கடையில் இருந்தன. இந்தத் தகவல் கிடைத்ததும், எங்கெல்ஸ் தேவையான பணம் அனுப்பி வைத்தார். அதைக் கொண்டு அடகுக் கடையில் இருந்த துணிகளை மீட்டு மார்க்ஸ் 1867-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 10-ம் தேதியன்று ஹாம்பர்க் நகரை நோக்கிப் பயணமானார்.

‘மூலதனம்’ நூலின் அச்சுக் கோர்க்கும் பணி ஏப்ரல் 29-ம் தேதி தொடங்கியது. பக்கங்களின் மெய்ப்புகளை மார்க்ஸ் சரிபார்த்தார்.

அதன்பின் அவற்றை எங்கெல்ஸுக்கு அனுப்பி வைத்தார். 36 பக்கங்களைப் படித்தபிறகு எங்கெல்ஸ் ஒரு பாராட்டுக் கடிதத்தை அனுப்பினார். மிகவும் சிக்கலான பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளை மார்க்ஸ் எளிமையாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கியிருப்பதற்குப் பாராட்டு தெரிவித்ததோடு, ஒரு சில ஆலோசனைகளையும் கூறியிருந்தார். மார்க்ஸ் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார்.

‘மூலதனம்’ நூல் செப்டம்பர் 14-ம் தேதி வெளியானது. மார்க்ஸ், அந்த நூலை மறைந்த தங்கள் நண்பர் வில்லியம் உல்ஃபுக்கு சமர்ப்பணம் செய்திருந்தார்.

‘மூலதனம்’ நூல் பல்வேறு நாடுகளின் தொழிலாளர் வர்க்க அமைப்புகளால் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டது. பல பத்திரிகைகள் அதைப் பாராட்டி எழுதின. ஆனால் முதலாளித்துவ பத்திரிகைகள் மவுனம் சாதித்தன. அந்த மவுனத்தை உடைப்பதற்காக, எங்கெல்ஸ் ஒரு தந்திரம் செய்தார். அந்த நூலை விமரிசிப்பது போல் எழுதி பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அவை அனைத்தும் பிரசுரமாயின. இதன் மூலம் ‘மூலதனம்’ நூலைக் குறித்து ஏராளமானோர் அறிய முடிந்தது.

1868-ம் ஆண்டின் செப்டம்பர் மாதத்தில் அகிலத்தின் மாநாடு பிரஸ்ஸல்ஸ் நகரில் நடைபெற்றபொழுது அது ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. அனைத்து நாடுகளிலும் உள்ள தொழிலாளர்கள் ‘மூலதனத்தை’ படிக்கவேண்டும் என்றும், அது பல்வேறு மொழிகளில் மொழியாக்கம் செய்யப்படவேண்டும் என்றும் சிபாரிசு செய்யும் ஒரு தீர்மானத்தை இயற்றியது.

‘மூலதனம்’ நூலின் சிறப்புதான் என்ன? மார்க்ஸ் இந்நூலில் மூலதனத்துக்கும் உழைப்புக்கும் இடையிலான உறவையும், அதேபோன்று முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான உறவையும் ஆராய்ந்தார். முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் வர்க்கப் போராட்டம் என்பது தவிர்க்க இயலாதபடி முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் மீது தொழிலாளர் வர்க்கம் வெற்றி பெறுவதற்கு அழைத்துச் செல்லும் என்று பொருளாதார விதிகளை அடிப்படையாக வைத்து சுட்டிக் காண்பித்தார்.

மூலதனம் என்பது பல நூறு ஆண்டுகளாக எவ்வாறு தொழிலாளர்களின் ரத்தத்தை உறிஞ்சி வளர்ந்து வந்திருக்கிறது என்பதை மார்க்ஸ் விளக்கிக் கூறினார். அந்த முதலாளித்துவ அமைப்பானது, தொழிலாளர்களின் உபரி உழைப்பை அபகரித்ததன் மூலம் மூலதனத்தை

உருவாக்கியுள்ளது என்பதை மார்க்ஸ் யாரும் மறுதலிக்க முடியாத வகையில் விளக்கிக் கூறினார்.

10 மணி நேரம் வேலை செய்யும் தொழிலாளர், தனக்குக் கிடைக்கும் கூலிக்கு ஒரு சில மணி நேரம் வேலை செய்தாலே போதும். ஆனால் கூடுதல் உழைப்பை எவ்விதக் கூலியும் இன்றி இலவசமாகச் செய்கிறார். இந்தக் கூலி இல்லாத உழைப்புதான் 'உபரி உழைப்பு' என்பதுடன், இதுதான் முதலாளித்துவச் சுரண்டலின் அடிப்படையாகவும் உள்ளது என்பதையும் முதன் முறையாக மார்க்ஸ் சுட்டிக் காட்டினார்.

உபரி மதிப்பு குறித்த இந்த விதியைக் கண்டுபிடித்ததோடு மற்றொரு முக்கியமான அம்சத்தையும் மார்க்ஸ் விளக்கினார். தொழிலாளர்கள், உற்பத்தியில் கூட்டாக ஈடுபட்டு பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதால் அது சமூகத் தன்மை வாய்ந்த உற்பத்தி ஆகிறது; அதேபோல் உற்பத்தி முறைகளும் அதிகரித்த அளவில் சமூகத் தன்மை வாய்ந்ததாக ஆகின்றன. ஆனால் மறுபுறத்தில், முதலாளி எனப்படுபவர் இந்த உற்பத்திப் பொருள்களைத் தானே அபகரித்துக் கொள்கிறார். எனவே சமூகத் தன்மை வாய்ந்த உற்பத்திக்கும், தனியுடைமை என்னும் உற்பத்தி உறவுக்கும் இடையில் முரண்பாடு எழுகிறது. இதுதான் முதலாளித்துவ அமைப்பின் அடிப்படையான முரண்பாடு என்றும், இதில் இருந்து பல்வேறு வெளிப்பாடுகள் தோன்றுகின்றன என்பதையும் மார்க்ஸ் சுட்டிக் காட்டினார்.

இந்த அடிப்படையான பொருளாதார முரண்பாடானது, முதலாளித்துவ சமூகத்தை இரண்டு பிரதான வர்க்கங்களாகப் பிரித்துள்ளது. முதலாளித்துவ சமூகத்தை உருவாக்கக்கூடிய முதலாளித்துவ வர்க்கம் என்றும் அதற்கு சவக்குழி தோண்டக்கூடிய பாட்டாளி வர்க்கம் என்றும் பிரித்துள்ளது. இந்த முரண்பாட்டின் தவிர்க்க முடியாத விளைவுதான் சுரண்டும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் சுரண்டப்படும் தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான கடுமையான வர்க்கப் போராட்டம் ஆகும் என்றும், அதுதான் முதலாளித்துவ சமூகத்தின் வரலாற்றைத் தீர்மானிக்கிறது என்றும் மார்க்ஸ் கூறினார்.

பாட்டாளி வர்க்கமானது உற்பத்திச் சாதனங்களில் முதலாளித்துவ சொத்துரிமையை ஒழித்துக் கட்டினால்தான், சுரண்டலை ஒழித்துக் கட்ட முடியும் என்று மார்க்ஸ் இந்நூலில் தெளிவுபடுத்தினார்.

22. குடும்ப வாழ்க்கை

மார்க்ஸ் - ஜென்னியின் இல்லற வாழ்வு என்பது கருத்தொருமித்த காதல் வாழ்வாக இருந்தது. மார்க்ஸ் கொண்டிருந்த பாட்டாளி வர்க்க லட்சியத்தில் மனப்பூர்வ நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார் ஜென்னி. மார்க்ஸின் அறிவாற்றல் மேன்மையில் அபாரமான நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார் ஜென்னி.

ஜென்னியின் கருத்துகளுக்கும் விமரிசனங்களுக்கும் மார்க்ஸ் மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். அரசியல், தத்துவம், வரலாறு போன்றவற்றைப் படிப்பதில் ஜென்னிக்கு மிகுந்த ஆர்வம் உண்டு.

அவர்கள் வாழ்வில் வறுமைப் புயல் வீசியபொழுதும், கடன் வட்டி போன்றவை சூறாவளியாக உருவெடுத்து அவர்களை அலைக்கழித்தபொழுதும், பெற்ற பிள்ளைகள் பலவற்றை வறுமைக்கும் நோய்க்கும் பலிகொடுத்தபொழுதும் அவர்கள் பட்ட துயரம் கொஞ்சம் நஞ்சமல்ல. அவர்கள் இருவரும், ஒருவரிடம் மற்றொருவர் கொண்டிருந்த பாசமும் நேசமும் அந்த வேதனைகளைத் தாங்கக்கூடிய சக்தியை அவர்களுக்கு அளித்தது.

அவ்வப்பொழுது கிடைக்கும் பணத்தைக் கொண்டு, ஜென்னி குடும்ப வாழ்க்கையைச் சிக்கனமாக நடத்தினார். மார்க்ஸ் தன் ஆராய்ச்சிப் பணியை எவ்வித இடையூறும் இன்றி நடத்தவேண்டும் என்பதற்காக, குடும்பச் சுமையை தானே ஏற்றுக்கொண்டார். தங்கள் இல்லம் தேடி வரும் நண்பர்களையும் தோழர்களையும் இன்முகத்துடன் வரவேற்று உபசரித்தார். தனது குடும்பத்தில் இருந்து கிடைத்த பணத்தையும் மார்க்ஸின் விருப்பத்துக்கு இணங்க ஜென்னி, பாட்டாளிவர்க்க லட்சியப் பணிகளுக்காகச் செலவிட்டார்.

வசதிமிக்க கோமானின் மகளான ஜென்னி, பசியும் பட்டினியும் நிறைந்த அவல வாழ்வை மார்க்ஸுக்காக ஏற்றுக்கொண்டார். அதற்காக அவர் ஒருபொழுதும் வருந்தியதில்லை. அவருக்கிருந்த வேதனையெல்லாம், மாபெரும் அறிஞரான தனது கணவர் அற்பவாதிகளின் அவதூறுக்கு

ஆளாக வேண்டியிருக்கிறதே என்பதுதான்.

திருமணத்துக்குப்பிறகு மார்க்ஸ் தனது மனைவியைப் பிரிந்திருந்த நாட்கள் மிக மிகக் குறைவே. ஜென்னி இருமுறை தன் தாய் வீட்டுக்குப் போயிருந்த நாட்களில், மார்க்ஸ் எழுதிய கடிதங்கள், பிரிவாற்றாமை என்பதன் வெளிப்பாடாக இருந்தன என்றால் அது மிகையல்ல. அந்தக் கடிதங்கள் ஒவ்வொன்றும் உணர்ச்சியில் தோய்ந்த சொற்சித்திரங்களாக இருந்தன.

மார்க்ஸ்-ஜென்னி தம்பதியரின் கடைசிப் புதல்வியான எலெனார், தன் பெற்றோரைக் குறித்து நினைவுகூர்கிறார்:

“தொடர்பு இல்லாத ஒரு சில நினைவுக் குறிப்புகளை நான் தொகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறேன். ஆனால் எனது அன்னை பற்றி ஒரு சொல் சேர்க்காவிடில் இது முழுமையடையாது. ஜென்னி இருந்திராவிட்டால் கார்ல் மார்க்ஸ் எத்தகையவராக இருந்தாரோ அத்தகையவராக இருந்திருக்க முடியாது என்று நான் கூறும்பொழுது எதையும் மிகைப்படுத்தவில்லை. தலைசிறந்த இரண்டு பேரின் வாழ்க்கை ஒன்றிணைந்து ஒன்றுக்கு ஒன்று அணிசெய்யும் வகையில் இருந்தது எனலாம். அற்புதமான அழகையும் - அவளது அழகு பற்றி அவர் இறுதிவரையில் பெருமகிழ்ச்சியும் பெருமையும் கொண்டிருந்தார். ஹேனே, ஹெர்வே, லஸ்ஸால் போன்றவர்கள் இந்த அழகை வியந்து புகழ்ந்து பாராட்டினர். தனது அழகுக்கு இணையான அறிவாற்றலையும் ஞானத்தையும் பெற்றிருந்த ஜென்னி, லட்சத்தில் ஒரு பெண்மணியாகத் திகழ்ந்தார்.

புயல்கள், பேரிடர்கள், நாடு கடத்தப்பட்டவர்களின் வாழ்வு, வறுமை, அவதூறுகள், கடினமான தொல்லைகள், கடுமையான போராட்டங்கள் இவற்றினூடே இந்த இருவரும் சற்றும் அசையாது, சற்றும் குறுகாது எப்பொழுதும் கடமையின் இடத்தில், அபாயத்தின் முகட்டில் வீறுடன் நின்றார்கள்.

அவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் தொழிலாளர் நலவாழ்வு என்ற லட்சியத்தில் இருந்த பிடிப்பு எவ்வாறு பொதுவான பிணைப்பாக இருந்ததோ, அதைப்போலவே அவர்களது அளவற்ற நகைச்சுவை உணர்ச்சியும் பலமான பிணைப்பாக இருந்தது என்று நான் சில சமயங்களில் நினைக்கிறேன். அவர்கள் கன்னங்களில் கண்ணீர் மணிகள் வழிந்தோடும் அளவுக்கு சிரித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன்.” *

மார்க்ஸின் மகன்கள் ஒருமுறை அவரிடம் ஒருகேள்விப் பட்டியலைக் கொடுத்து விடை எழுதும்படி கேட்டனர்.

கேள்வி: உங்களுக்குப் பிடித்த பெயர்.

மார்க்ஸ் அளித்த பதில்: ஜென்னி, லாரா

1861-ம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் மார்க்ஸுக்குக் கட்டுரைகள் மூலம் கிடைத்து வந்த வருவாய் மிகவும் குறைந்தது. அமெரிக்கா உள்நாட்டு யுத்தத்தை எதிர்நோக்கியிருந்த நிலையில் 'புதிய அமெரிக்கக் கலைக் களஞ்சியம்' தனது வெளியீட்டை நிறுத்திவிட்டது. 'நியூ யார்க் டெய்லி டிரிபியூன்' பத்திரிகை சிறிது காலத்துக்குக் கட்டுரைகள் அனுப்பவேண்டாம் எனக் கேட்டுக் கொண்டது. அதன்பின் வாரம் ஒரு கட்டுரை மட்டும் அனுப்பினால் போதும் என்று கூறிவிட்டது. எனவே, பத்திரிகைக் கட்டுரைகள் மூலம் மார்க்ஸுக்கு கிடைத்து வந்த வருவாய் தானாகவே குறைந்துவிட்டது.

எனவே, பணப் பிரச்சனையைத் தீர்க்கும் பொருட்டு, டச்சு நகரம் ஒன்றில் வாழ்ந்து வந்த தன் மாமா லயான் பிலிப்ஸ் என்பவரை மார்க்ஸ் போய் பார்த்தார். மார்க்ஸின் தாயாருடைய எஸ்டேட்டுகளை அவர்தான் மேற்பார்வை பார்த்து வந்தார். அவரிடம் இருந்து 160 பவுண்ட்டு பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு மே மாதத்தில் லண்டன் திரும்பி பெரும்பாலான கடன்களை மார்க்ஸ் அடைத்தார்.

லயான் பிலிப்ஸைப் பார்த்தபிறகு பெர்லினுக்குப் போய் நண்பர் லஸ்ஸாலேயின் விருந்தினராக மார்க்ஸ் தங்கினார். முதலாம் வில்லியம் மன்னன் முடிசூட்டியதைத் தொடர்ந்து பிரஷ்ய அரசாங்கம் பொது மன்னிப்பு அளித்திருந்தது. அதைப் பயன்படுத்தி, தான் மீண்டும் பிரஷ்ய நாட்டுக் குடிமகனாக ஆக முடியுமா என்று மார்க்ஸ் முயற்சி செய்தார். ஆனால் அது நடைபெறவில்லை.

மார்க்ஸ் பின்னர் அங்கிருந்து கிளம்பி டிரியர் நகரத்துக்குச் சென்று நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த தனது அன்னையைக் கண்டு பேசினார். அவருடன் இரண்டு நாட்கள் தங்கியிருந்து பின் லண்டனை நோக்கிப் பயணமானார். அதுதான் அன்னையுடனான கடைசிச் சந்திப்பு. 1863-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 30-ம் தேதி மார்க்ஸின் தாய் மரணமடைந்தார்.

1864-ம் ஆண்டில் மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸின் சக தோழரும், தொழிலாளர் வர்க்கப் போராட்டத்துக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு, பிரஷ்யாவில் கடுமையான சிறைவாசம் அனுபவித்தவரும், ஜெர்மன் அகதியுமான வில்லியம் உல்ஃப், மிகவும் நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பதாக

எங்கெல்ஸிடம் இருந்து மார்க்ஸுக்குக் கடிதம் வந்தது. 1853-ம் ஆண்டு முதலே மான்செஸ்டர் நகரில் ஜெர்மன் அகதிகளிடையில் வேலை செய்து வந்தார் உல்ஃப். எங்கெல்ஸுக்கு அடுத்தபடியாக தனது நெருங்கிய நண்பராக அவரை மார்க்ஸ் கருதுவதுண்டு.

மார்க்ஸ் உடனே மான்செஸ்டர் நகருக்குப் புறப்பட்டுப் போனார். அவர் போய்ச் சேர்ந்தபொழுது உல்ப் நினைவிழந்து கிடந்தார். சிறிது நேரம் கழித்துக் கண்விழித்த உல்ஃப், மார்க்ஸை அடையாளம் கண்டுகொண்டு அவரது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார். மீண்டும் நினைவிழந்து போய் மே மாதம் 9-ம் தேதி காலமானார். அவருடைய இறுதிச் சடங்கு மே மாதம் 13-ம் தேதியன்று நடைபெற்றது. துக்கம் தொண்டையை அடைக்க, மார்க்ஸ் ஒரு சிறு அனுதாப உரை நிகழ்த்தினார்.

உல்ஃப் இறக்கும் முன்பு ஒரு முக்கியமான காரியத்தைச் செய்திருந்தார். தனது வாழ்நாளில் சிறுகச் சிறுக சேர்த்து வைத்திருந்த 800 பவுண்ட்டு பணத்தை மார்க்ஸ் குடும்பத்துக்கு என்று ஓர் உயில் எழுதி வைத்திருந்தார். மிகுந்த சிரமத்துடன் 'மூலதனம்' நூலை எழுதிக் கொண்டிருந்த மார்க்ஸுக்கு இது மிகப் பெரும் உதவியாக இருந்தது. அந்த நூலை ஓரளவு சிரமமின்றி முடிக்க முடிந்தது.

மார்க்ஸின் தியாகப் பணியை, லட்சியப் பணியை அவரது தோழர்கள் எந்த அளவுக்கு உயர்வாக மதித்தார்கள் என்பதற்கு இது ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

1860-ம் ஆண்டுகளின் பிற்பகுதியில் மார்க்ஸின் பொருளாதார நெருக்கடி ஓரளவுக்குக் குறையத் தொடங்கியது. எங்கெல்ஸின் தந்தையார் மரணமடைந்ததைத் தொடர்ந்து, எங்கெல்ஸ், தான் வேலை பார்த்து வந்த நிறுவனத்தின் நிர்வாகிகளுள் ஒருவரானார். இதனால் அவரது பொருளாதார நிலை மேம்பட்டது. அதன் காரணமாக மார்க்ஸுக்கும் அவர் கூடுதலாகப் பணம் அனுப்ப முடிந்தது.

பணத்தொல்லைகள் மார்க்ஸை வாட்டி வதைத்த நேரத்திலும் அவரது குடும்ப வாழ்க்கை, அவருக்கு மிகவும் மனநிறைவை அளிப்பதாக இருந்தது. ஜென்னி மார்க்ஸ், மார்க்ஸின் கடிதப் போக்குவரத்துகளையும் பதிப்பகத்தாருடன் நடத்த வேண்டிய பேச்சு வார்த்தைகளையும் நடத்தி வந்தார். அதுபோக, மார்க்ஸின் எழுத்துகளை நல்ல கையெழுத்தில் பிரதி எடுக்க வேண்டிய வேலையும் அவரைச் சேர்ந்ததாக இருந்தது.

மார்க்ஸின் எழுத்துகளை முதலில் படிப்பவரும், முதல் விமரிசகரும் ஜென்னி மார்க்ஸே ஆவார்.

மார்க்ஸ் தம்பதிகளின் மூன்று மகள்களும் தங்கள் பெற்றோரைப் போன்றே தொழிலாளர் வர்க்க இயக்கத்திலும் விடுதலைப் போராட்ட இயக்கத்திலும் மிக்க ஆர்வம் கொண்டவர்களாக இருந்தனர்.

அவர்கள் மூவரும் பல மொழிகளை அறிந்தவர்கள் என்பது கூடுதல் சிறப்பாகும்.

மூத்த மகள் ஜென்னி, பல குழந்தைகளுக்கு டியூஷன் சொல்லிக் கொடுத்துக் குடும்ப வருமானத்துக்கு உதவினார். அதேபோல் மூன்றாவது மகள் எலெனார் ஒரு பள்ளியொன்றில் சிறிது காலம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். இரண்டாவது மகள் லாரா சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர். கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை போன்ற பல மார்க்ஸிய நூல்களை பிரெஞ்சு மொழியில் மொழியாக்கம் செய்திருக்கிறார்.

குடும்பப் பொறுப்பாளரான ஹெலன் டெமூத் மிகவும் அன்பும் கண்டிப்பும் நிறைந்தவர். மார்க்ஸ், திருமதி மார்க்ஸ், மகள்கள் அனைவரும் அவரது சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். அதேபோல் மார்க்ஸின் குடும்ப நண்பர்களுக்கும் அவரது உபசரிப்பு எப்பொழுதும் உண்டு.

1868-ம் ஆண்டில் இரண்டாவது மகள் லாரா, பிரபல பிரெஞ்சு கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்களுள் ஒருவரான பால் லபார்க்கை திருமணம் செய்துகொண்டு ஸ்பெயின் நாட்டுக்குச் சென்றார். அங்குதான் லபார்க் அகதியாக வாழ்ந்து வந்தார். ஸ்பெயின், போர்ச்சுகல் நாடுகளில் அகிலத்தின் கருத்துகளைப் பரப்புவதில் லபார்க்குக்கு லாரா மிகவும் உறுதுணையாக இருந்தார். 1872-ம் ஆண்டில் ஹேக் நகரில் நடைபெற்ற அகிலத்தின் மாநாட்டில் இருவரும் கலந்து கொண்டனர். அதன்பின் லண்டனுக்குக் குடி பெயர்ந்தனர்.

மூத்த மகள் ஜென்னி, 1872-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்தில் அகிலத்தின் பிரபலமான தலைவர்களுள் ஒருவராகிய சார்லஸ் லாங்கேயை மணந்து கொண்டார். சார்லஸ் லாங்கேயும் பிரெஞ்சு அகதியாக இருந்ததால், ஜென்னியின் வாழ்க்கையும் சிரமமாக இருந்தது. ஆகஸ்போர்ட் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆசிரியராகப் பணியாற்ற சார்லஸ் லாங்கே செய்த முயற்சிகள் பயனற்றுப் போயின. பின்னர் லண்டனுக்கு வந்து ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். 1880-ம் ஆண்டில் பொது மன்னிப்பு அளிக்கப்பட்டபொழுதுதான் ஜென்னி-லாங்கே தம்பதியும், லாரா-லபார்க் தம்பதியும் ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்ல முடிந்தது.

மார்க்ஸ் தம்பதிகளின் மூன்றாவது மகள் எலெனார், தன் பெற்றோருக்கு உதவியாக இருந்தார். தன் பெற்றோர் மறைவுக்குப் பிறகு 1884-ம் ஆண்டில்தான் அவர் இயற்கை விஞ்ஞானத்தில் டாக்டர் பட்டம் பெற்ற எட்வர்ட் ஏவ்லிங்கைத் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

மார்க்ஸுக்கும் ஜென்னிக்கும் தங்கள் புதல்விகள் பணக் கஷ்டத்துடன் வாழ்க்கை நடத்துவதைக் காண மிகுந்த வேதனையாக இருந்தது என்றபொழுதிலும், அவர்கள் தொழிலாளர் வர்க்க இயக்கத்தில் ஈடுபாடு கொண்ட புரட்சிக்காரர்களை மணந்திருப்பது மகிழ்ச்சியை அளித்தது. மூத்த மகள் ஜென்னியின் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டபொழுது, ஜென்னி மார்க்ஸ் தங்கள் குடும்ப நண்பர் லீப்டென்டுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்:

“...இளம் தம்பதிகளிடையே ஒத்திசைவாகக் கருத்துகளும் நம்பிக்கைகளும் இருப்பது அவர்களுடைய எதிர்கால மகிழ்ச்சிக்கான ஓர் உத்தரவாதமாகும்...”

23. பாரிஸ் கம்யூன்

1870 -ம் ஆண்டு ஜூலை 19-ம் தேதி ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக்கும் பிரஷ்யாவுக்கும் இடையே யுத்தம் வெடித்தது. இரண்டு நாடுகளின் ஆளும் வர்க்கங்களும் இந்த யுத்தத்துக்காக ரகசியத் தயாரிப்புகள் செய்து வந்தன. ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் ஓர் உள்நோக்கம் இருந்தது.

ராணுவ வெற்றியின் மூலம் தனது உள்நாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள ஆழமான அரசியல் நெருக்கடியையும் சமாளித்துவிடலாம், தனது ஆட்சியின் பெருமையையும் உயர்த்திக் கொள்ளலாம் என்று ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் மன்னர் மூன்றாம் நெப்போலியன் போனபார்ட் * கருதினான். பிரஷ்ய அரசாங்கமோ, அல்சேஸ் லொரைன் முதலிய ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் மாநிலங்களைக் கைப்பற்றுவதில் ஆர்வமாக இருந்தது. ஏனென்றால் இவ்விரு பகுதிகளும் ஏராளமான இரும்புத் தாதுக்கள் நிரம்பிய பகுதி என்பதோடு கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பகுதிகளாகும்.

இத்தகையதொரு யுத்தம் வெடிக்கும் என்பதை மார்க்ஸ் ஏற்கெனவே எதிர்பார்த்திருந்தார்.

இரு நாடுகளிலும் உள்ள ஆளும் வர்க்கங்கள் நாட்டு மக்களிடையே அதிலும் குறிப்பாக உழைப்பாளி மக்களிடையே தேசிய, இனவெறிகளைத் தூண்டிவிட்டன.

மார்க்ஸ் வழிகாட்டல்படி செயல்பட்டு வந்த அகிலம் மட்டுமே கோட்பாடு ரீதியான நிலை எடுத்தது. ராணுவமயமாக்கும் போக்கை எதிர்த்து முறியடிக்கவேண்டும் என அனைத்து நாடுகளின் தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்கு மார்க்ஸ் அறைகூவல் விடுத்தார். “சர்வதேச உழைப்பாளர் கழகத்தின் பொதுக்குழுவின் அறைகூவல்” என்ற தலைப்பில் மார்க்ஸ் எழுதிய உரை தொழிலாளர்களிடையே பெருந்த வரவேற்பைப் பெற்றது. குறுகிய தேசிய வெறியில் தொழிலாளர்கள் இழுத்துச் செல்லப்படாதபடி அது தடுத்தது.

ராணுவ வாதமும் நாடுகளைக் கைப்பற்றுவதற்கான யுத்தங்களும்

பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கு ஏற்புடையதல்ல என்று அந்த உரை கூறியது. ஜெர்மன் தொழிலாளர்களும், பிரெஞ்சு தொழிலாளர்களும் தங்களுடைய சர்வதேசக் கடமையை நிறைவேற்றுவார்கள் என்று மார்க்ஸ் உறுதியாக நம்பினார். அவர் எதிர்பார்த்தது வீண் போகவில்லை. ஜெர்மனியிலும் ஃபிரான்ஸிலும் பல நகரங்களில் யுத்தத்துக்கு எதிராகப் பெரும் திரளான மக்கள் கலந்துகொண்ட கூட்டங்கள் நடைபெற்றன.

ஊழலும் நிர்வாகச் சீர்கேடும் நிரம்பிய மூன்றாவது நெப்போலியனின் ஆட்சியால் நிர்வாகப் பலவீனம் அடைந்திருந்த ஃபிரான்ஸ் நாட்டை, பிரஷ்யாவும் அதன் கூட்டாளிகளும் தோற்கடித்து விடுவார்கள் என்று யுத்தம் ஆரம்பித்த நாள் முதலே மார்க்ஸ் எதிர்பார்த்திருந்தார். நடந்ததும் அதுதான். செப்டம்பர் 2-ம் தேதியன்று மூன்றாம் நெப்போலியன் தன்னுடைய ஒரு லட்சம் சிப்பாய்கள் கொண்ட ராணுவத்துடன் செடான் என்ற இடத்தில் பிரஷ்யப் படைகளிடம் சரணடைந்தார். 48 மணி நேரத்துக்குப் பிறகு பாரிஸில் ஒரு குடியரசு பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.

பொது கவுன்ஸில் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க இந்த யுத்தம் குறித்த இரண்டாவது உரையை மார்க்ஸ் எழுதினார். அதில் ஃபிரான்ஸை ஆக்கிரமிப்பதற்காக பிரஷ்ய ராணுவவாதிகளும் புதிய ஜெர்மனி பெரும் முதலாளிகளும் கொண்டிருக்கும் ஆக்கிரமிப்புத் திட்டங்களை அவர் கடுமையாகத் தாக்கினார். ஜெர்மனியின் தொழிலாளர் வர்க்கம் இத்தகைய ஆக்கிரமிப்பைத் தடுக்க, தங்களால் இயன்ற அனைத்தையும் செய்யவேண்டும் என்றும் பிரெஞ்சு முதலாளித்துவக் குடியரசுடன் ஒரு கவுரவமான சமாதான உடன்படிக்கைக்கு வர அந்தத் தொழிலாளர் வர்க்கம் அனைத்தையும் செய்யவேண்டும் என்றும் மார்க்ஸ் பெரிதும் வலியுறுத்தினார். ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் தொழிலாளர் வர்க்கம் தங்களுக்குக் கிடைத்துள்ள அனைத்துக் குடியரசு சுதந்தரத்தையும் தங்களுடைய வர்க்க அமைப்பைப் பலப்படுத்தப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் மார்க்ஸ் வலியுறுத்தினார்.

பாரிஸை நோக்கி பிரஷ்யப் படைகள் வந்தன. ராணுவத் தோல்விகளைத் தொடர்ந்து ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் சமூகப் பொருளாதார நெருக்கடியும் அரசியல் நெருக்கடியும் ஆழமாயின. புதிய குடியரசுக்கு முன்னர் இரண்டே இரண்டு வழிகள்தான் இருந்தன: ஒன்று பிரஷ்ய ஆக்கிரமிப்பாளருக்கு எதிராக மக்களை ஆயுதபாணியாக்கிப் போராடுவது அல்லது எதிரியிடம் சரணடையும் போக்கைத் தொடர்ந்து பின்பற்றுவது. குடியரசின் ஆதிக்கத்தில் இருந்த முதலாளித்துவ வர்க்கம் தொழிலாளர்களுக்கு ஆயுதம் தர பயந்தது. அவ்வாறு செய்வது தனது

வர்க்கத்தின் நலனுக்கு ஆபத்து என்று கருதியது. பிரஷ்யாவிடம் சரணடையும் போக்கைப் பின்பற்றியது. தேசிய நலன்களுக்குத் துரோகம் விளைவித்த இந்தப் போக்கைக் கண்டு பிரெஞ்சு மக்கள் கொதிப்படைந்தனர். இது ஒரு தேசத் துரோக அரசு என்று நிந்தித்தனர்.

பிரஷ்யாவின் பல மாத கால முற்றுகைக்குப்பிறகு 1871-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாத இறுதியில் பாரிஸ் சரணடைந்தது. வெர்செய்ல்ஸ் நகரில் ஜெர்மன் சாம்ராஜ்யம் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. பிப்ரவரி 28-ம் தேதி ஒரு பூர்வாங்க சமாதான உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. அதன்படி அல்சேஸ் பகுதி மற்றும் லொரைனின் பெரும் பகுதிகள் ஜெர்மனிக்குத் தாரை வார்த்துத் தரப்பட்டன. அத்துடன் ஃபிரான்ஸ் நாடு 500 கோடி பிராங்குப் பணத்தை நஷ்ட ஈடாகத் தரவேண்டும் என்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

பாரிஸின் தொழிலாளர் வர்க்கமும் இதர பகுதி மக்களும் இந்த உடன்பாட்டைக் கண்டு கொதிப்படைந்தனர். மார்ச் 18-ம் தேதி காலையில் அதிகாரத்தை தங்கள் கைகளில் எடுத்துக் கொண்டனர். மக்கள், தெருக்களில் இறங்கி பெரும் ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தினர். குடியரசின் தலைவராக இருந்த தியர்ஸ் என்பவர் ராணுவத்தை ஏவி தொழிலாளர்களைத் தாக்கும்படி கூறினார். ஆனால், ராணுவமும் தொழிலாளர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டது. இதைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்த தியர்ஸ், வெர்செய்ல்ஸ் நகரை நோக்கி ஓட்டம் எடுத்தார்.

பாரிஸில், பொதுத் தேர்தல் நடத்தப்பட்டது. தொழிலாளர்களின் உயர் அதிகார அமைப்பாகிய கம்யூனின் கவுன்ஸிலை நடத்துவதற்கு உரிய நபர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு நகர மண்டபத்தின் முன் ஒரு மாபெரும் கூட்டம் நடைபெற்றது. இதில், கம்யூன் அதிகாரப்பூர்வமாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. வரலாற்றில் முதன் முறையாக தொழிலாளர் வர்க்கம் ஆட்சியைப் பிடித்தது.

மார்க்ஸ், பாரிஸ் கம்யூனை உற்சாகமாக வரவேற்றார். அதை விமரிசித்தவர்களைக் கடுமையாகத் தாக்கினார். “இந்த பாரிஸ்காரர்கள் காட்டும் நெகிழ்ச்சித்தன்மைதான் என்னே. அவர்களுடைய வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க முன் முயற்சிதான் என்னே. தியாகம் செய்வதற்கான திறன்தான் என்னே. வெளிநாட்டு எதிரியைவிட உள்நாட்டு துரோகத் தனத்தினால் உருவான ஆறு மாதகால பட்டினிக்கும் அழிவுக்கும் பின்னர் பிரஷ்யர்களின் துப்பாக்கிகளுக்கு எதிராக அவர்கள்

கிளர்ந்தெழுந்துள்ளனர். ஃபிரான்ஸுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் இடையே எந்தவொரு யுத்தமுமே நடந்திராதது போலவும், எதிரி பாரிஸ் நகரின் வாயில் அருகே இல்லாதது போலவும் அவர்கள் கிளர்ந்தெழுந்துள்ளனர். வரலாற்றுக்கு இத்தகைய மகத்தான உதாரணம் வேறு எதுவும் கிடையாது.

பாரிஸ் கம்யூன் என்பது, அகிலத்தின் ஒரு தத்துவார்த்த குழந்தை என்றே மார்க்ஸ் கருதினார்.

பாரிஸ் கம்யூன் மார்ச் மாதம் 30-ம் தேதி பழைய குடியரசின் கூலிப்படையை ரத்து செய்தது. உழைக்கும் மக்களைக் கொண்ட ராணுவத்தை அமைத்தது. அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு உயர்ந்தபட்ச சம்பளத்தையும் குறைந்தபட்ச சம்பளத்தையும் நிர்ணயித்தது. உழைப்புக்கு மதிப்பளித்து, வேலைக்கு உத்தரவாதம் அளித்தது. அரசாங்கத்தில் இருந்து கிறிஸ்துவ திருச்சபையைப் பிரித்தது. மதக் காரியங்களுக்காக அரசாங்கம் தந்த மானியத்தை நிறுத்தியது. திருச்சபையின் சொத்து, நாட்டின் சொத்தாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. பள்ளிகளில் மதக் கல்வி புகட்டக் கூடாது என்று தடை விதித்தது. கொடுமையின் சின்னமான தூக்குமரம் எரிக்கப்பட்டது.

போராட்ட காலத்தில் முதலாளிகள் மூடிய தொழிற்சாலைகளை கம்யூன் திறந்தது. தொழிலாளர்கள் கூட்டு முறையில் தொழிற்சாலைகளை நிர்வகிக்கவேண்டும் என்று கம்யூன் கட்டளையிட்டது. தொழிலாளர்களின் வேலை நேரம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. வட்டிக் கடைகளை மூடும்படி உத்தரவிட்டது. நில வாடகைகளை ரத்து செய்தது. ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களுக்குப் பொறுப்பான பதவிகளைக் கொடுத்துள்ளது. சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் அரசாங்க அதிகாரிகளும் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். அவர்களுடைய பணி திருப்திகரமாக இல்லையென்றால், மக்கள் அவர்களை அகற்றிவிடவும் முடியும்.

கம்யூனின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் உன்னிப்பாக ஆராய்ந்த மார்க்ஸ், கம்யூனின் பிரபல தலைவர்களான லியோ பிராங்கெல் (Leo Franckel) மற்றும் யூஜின் வார்லின் (Eugene Varlin) ஆகியோருக்கும் பல ஆலோசனைகளையும் எச்சரிக்கைகளையும் அனுப்பினார். அவர்கள் சரியான கொள்கைகளைப் பின்பற்றுவதற்கு மார்க்ஸ் வழிகாட்டினார். பாரிஸ் நகரம் முற்றுகையிடப்பட்டிருந்ததால், மார்க்ஸ் தன்னுடைய தகவல்களை பாரிஸுக்கு ரகசியமாக அனுப்ப வேண்டியிருந்தது.

மார்க்ஸ் கொடுத்த ஆலோசனைகள் யாவை?

பாரிஸில் உள்ள எதிர்ப்பு புரட்சியாளருக்கு எதிராக கம்யூன் பலமான நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தினார். தியர்ஸ் ஒளிந்துகொண்டு கம்யூனுக்கு எதிராக சதித்திட்டம் தீட்டி வரும் வெர்செய்ல்ஸ் நகர் மீது கம்யூன் தாக்குதல் தொடுக்கவேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தினார். ஜெர்மனியின் பிரதமரான பிஸ்மார்க்கும், தியர்ஸும் கூட்டு சேர்ந்துகொண்டு கம்யூன் மீது தாக்குதல் தொடுக்கக்கூடிய ஆபத்து இருக்கிறது என்பதை மார்க்ஸ் சுட்டிக் காட்டினார். பிரஷ்யப் படைகள் சூழ்ந்துள்ள மான்ட் மத்ரி பகுதியின் வடக்குப் பக்கத்தைப் பலப்படுத்துமாறு மார்க்ஸ் யோசனை கூறினார். இதைச் செய்யவில்லையென்றால், கம்யூன் ஒரு பொறியில் சிக்கிவிடும் என்று மார்க்ஸ் எச்சரித்தார். கம்யூனில் உள்ள குட்டி பூர்ஷ்வா நபர்களின் சூழ்ச்சிகளைப் பற்றி அந்த கம்யூனில் இருந்த தொழிலாளர் வர்க்க நபர்களுக்கு மார்க்ஸ் எச்சரிக்கை அனுப்பினார். கம்யூன் அற்பமான விஷயங்களிலும் தனிநபர் அற்பச் சண்டைகளிலும் அதிகமான நேரத்தை வீணாக்குகிறது என்று மார்க்ஸ் எச்சரிக்கை செய்தார்.

தொழிலாளர் கமிஷனின் உறுப்பினரான பிராங்கெல் சமூக உறவுகளை எவ்வாறு தீவிரமாக மாற்றியமைப்பது என்று மார்க்ஸிடம் யோசனை கேட்டார். கம்யூனானது பாரிஸ் நகரம் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு முற்றுகையிடப்பட்டிருக்கும். ஆபத்தில் இருந்து விடுபடவேண்டுமானால் அது முதலில் மாநிலங்களின் ஆதரவைப் பெறவேண்டும். பிரெஞ்சு விவசாய மக்களை, பாட்டாளிவர்க்கப் புரட்சிக்கு ஆதரவாக திரட்ட வேண்டும் என்று ஆரம்பம் முதலே மார்க்ஸ் வலியுறுத்தி வந்தார். இதைச் செய்யவேண்டும் என்றால், சிறு விவசாயிகள் கொண்டுள்ள சோஷலிஸ்ட்-எதிர்ப்பு உணர்வைப் போக்கி தங்களுடைய உண்மையான நலன் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் வெற்றியில்தான் இருக்கிறது என்று அவர்கள் உணரும்படி செய்யப்பட வேண்டும் என்று மார்க்ஸ் சுட்டிக் காட்டினார்.

தியர்ஸ், கம்யூனை ஒழித்துக்கட்டவேண்டும் என்பதற்காக தனக்கு உதவி செய்யும்படி ஜெர்மனியின் பிஸ்மார்க்கிடம் கெஞ்சிக் கேட்டார். கம்யூனின் வளர்ச்சி முதலாளித்துவ அமைப்புக்கே ஆபத்து என்பதைக் கண்ட பிஸ்மார்க்கும், பிரெஞ்சு முதலாளிகளுக்கு உதவி செய்ய ஒப்புக் கொண்டார். பிஸ்மார்க் உதவியுடன் தியர்ஸின் படைகள் மே மாதம் 21-ம் தேதியன்று பாரிஸுக்குள் புகுந்தன. எட்டு நாட்கள் பயங்கரமான மோதல் நடைபெற்றது. கம்யூன் வீரர்களும் பாரிஸ் மக்களும், தியர்ஸ் படைகளை எதிர்த்து, தெருத் தெருவாக, சந்து சந்தாக, வீடு வீடாக, ஏன் சுடுகாட்டிலும்கூட தீரமாகப் போராடினர். ஆனால் முடிவில் அவர்கள்

தோற்கடிக்கப்பட்டனர். லட்சக்கணக்கான மக்கள் இதில் உயிரிழந்தனர். கைது செய்யப்பட்ட பல்லாயிரக்கணக்கானோர் தூக்கில் போடப்பட்டனர்.

கம்யூன் அழிக்கப்பட்டது, மார்க்ஸுக்கும், அகிலத்தை சேர்ந்தவர்களுக்கும் பெரும் வேதனையாக இருந்தது என்றபொழுதிலும், பாரிஸ் கம்யூன் அனுபவத்தில் இருந்து உலகத் தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்குப் பல முக்கியமான படிப்பினைகளை மார்க்ஸ் உருவாக்கிக் கொடுத்தார். தொழிலாளர் வர்க்கம் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய பிறகு பழைய அரசாங்க இயந்திரத்தை அதாவது நிர்வாகம், போலீஸ், ராணுவம், நீதிமன்றம் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தக் கூடாது; அதை உடைத்தெறிந்துவிட்டு தொழிலாளர் வர்க்கம் தனது புதிய அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்ற முக்கியமான படிப்பினையை மார்க்ஸ் உருவாக்கிக் கொடுத்தார்.

பாட்டாளி வர்க்கம் அதிகாரத்தை வென்று அதைத் தக்கவைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்றால் அது, இதர உழைக்கும் மக்கள் பகுதிகளுடன், பிரதானமாக விவசாய மக்களுடன் மிக நெருக்கமான கூட்டணியை வைத்துக்கொள்வது மிக மிக அவசியமானது என்பதை அவர் சுட்டிக் காட்டினார். அத்துடன், விஞ்ஞானபூர்வமான திட்டத்தைக் கொண்டுள்ள ஒரு புரட்சிகரமான கட்சி இல்லாமல் சுரண்டலில் இருந்தும் ஒடுக்கு முறையில் இருந்தும் உழைக்கும் மக்கள் விடுதலை பெற முடியாது என்பதையும் மார்க்ஸ் வலியுறுத்திக் கூறினார்.

கம்யூன் தோல்வியடைந்ததும், உலக பிற்போக்கு சக்திகள் பாரிஸ் தொழிலாளர்களை நிந்தித்தபொழுது, மார்க்ஸ், கம்யூன் வீரர்களுக்கு ஆதரவாக வாதிட்டார். கம்யூன் அகதிகளுக்கு உதவி செய்வதற்காக நியமிக்கப்பட்ட குழுவின் முக்கிய உறுப்பினர் என்ற முறையில், ஒளிந்து கொண்டிருந்த கம்யூன் வீரர்களைக் காப்பாற்றுவதில் முழுமூச்சாக ஈடுபட்டார். அவர்களுக்கு பாஸ்போர்ட், பணம் ஏற்பாடு செய்து உதவியதோடு, அவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கவும் பாடுபட்டார். பல அகதிகளுக்கு மார்க்ஸ் இல்லமே புகலிடமாக இருந்தது.

24. ஜென்னியின் மறைவு

1870 -ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதத்தில் எங்கெல்ஸ், தன்னுடைய வர்த்தக கம்பெனியில் இருந்து விடுபட்டு லண்டனுக்கு வந்து சேர்ந்தார். மார்க்ஸுக்கும், அவரது குடும்பத்தாருக்கும் அது மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளித்தது. மார்க்ஸ் வசித்த வீட்டருகே ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்து எங்கெல்ஸ் அருகே வசித்து வந்தார். மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் தினசரி சந்தித்து அரசியல் தத்துவார்த்தப் போக்குகளை ஒன்றாக ஆராய்ந்தனர். இருவரின் கூட்டுப்பணி முழு வேகத்தில் தொடங்கியது.

மார்க்ஸின் ஆலோசனைப்படி எங்கெல்ஸ், அகிலத்தின் பொது கவுன்ஸிலுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

1871-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்தில் அகிலத்தின் மாநாடு லண்டனில் நடைபெற்றது. இதில், அராஜகவாதியான பக்கூனினும், அவருடைய ஆதரவாளர்களும் சேர்ந்து மார்க்ஸுக்கு எதிராக குழப்பம் செய்து அகிலத்தை உடைக்க முயற்சி செய்தனர். மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் இதற்குப் பலத்த அடி கொடுத்தனர்.

இறுதியாக, 1872-ம் ஆண்டில் ஹேக் நகரில் நடைபெற்ற அகிலத்தின் மாநாடு அராஜகவாதிகளுக்கு பலத்த அடி கொடுத்தது. ரஷ்யாவைச் சேர்ந்த பக்கூனின், அகிலத்தில் இருந்து நீக்கப்பட்டார். அகிலத்தை உடைப்பதற்காக பக்கூனின் செய்த சதிவேலையை எங்கெல்ஸ் தலைமையில் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு விசாரணைக் குழு அம்பலப்படுத்தியது. சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக்கு முக்கியமான நிபந்தனையாக ஓர் அரசியல் போராட்டமும் ஒரு பாட்டாளி மக்களின் கட்சியும் தேவை என்பதை மாநாடு அங்கீகரித்தது. இது அகிலத்தின் விதிகளில் இணைக்கப்பட்டு, அகிலத்தின் உறுப்பினர்கள் அனைவருக்கும் ஒரு விதியாயிற்று.

பாரிஸ் கம்யூன் தோல்விக்குப் பிறகு ஐரோப்பிய அரசாங்கங்கள், அகிலத்தின் மீது அடக்குமுறைகளை ஏவி வருவதாலும், அராஜகவாதிகள், பிளவுவாதிகள் ஆகியோருடைய சீர்குலைவில்

இருந்து அகிலத்தைக் காக்கும் பொருட்டும், அகிலத்தின் பொதுக் குழுவை நியூ யார்க் நகரத்துக்கு மாற்றுவது என்று எங்கெல்ஸ் முன்மொழிந்த தீர்மானத்தை ஹேக் மாநாடு ஏற்றுக்கொண்டது.

தலைமையகத்தை மாற்றிய பின்பும் அகிலத்தின் நிலைமை சீர்படவில்லை. 1876-ம் ஆண்டில் அகிலம் கலைக்கப்பட்டது.

‘மூலதனத்தின்’ ரஷ்ய மொழிபெயர்ப்பு 1872-ம் ஆண்டில் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் வெளியானது. வெளியான உடனேயே இது தடை செய்யப்பட்டது. இதன் முதல் பிரதி மார்க்ஸுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அவருடைய குடும்பத்தினர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. அதை ஒரு சிறு விழாவாகவே கொண்டாடினார்கள்.

‘மூலதனம்’ முதல் தொகுதி வெளியானவுடன், அதன் இரண்டாவது, மூன்றாவது தொகுதிகளைத் தயாரிப்பதற்கான பணியை மார்க்ஸ் தொடங்கினார். அதே சமயத்தில், ரஷ்யாவின் நிலைமை குறித்துத் தெரிந்துகொள்ளவும், அதன் விவசாயப் பிரச்சனைகள் குறித்து மிக விரிவாக ஆராய்ந்து ‘மூலதனத்’துக்காகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் பொருட்டும், அவர் ரஷ்ய மொழியை படிக்கத் தொடங்கினார். அச்சமயத்தில் அவருக்கு 51 வயது.

மாபெரும் இழப்பு

பல வருடகால கடின உழைப்பு, போஷாக்குக் குறைவு, சுகாதாரமற்ற குடியிருப்புகளில் வசிக்க நேர்ந்தது ஆகிய அனைத்தும் சேர்ந்து மார்க்ஸின் உடல் நிலையைப் பாதிக்க ஆரம்பித்தன. ஈரல் நோய் என்பது அவருடைய நிரந்தரமான நோயாகிவிட்டது. உறக்கமின்மை என்பதும் அவரைப் பீடித்திருந்தது. அவர் நல்ல ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். 1878-ம் ஆண்டில் இருந்து அவரது உடல்நிலை சீர்கேடு அடையத் தொடங்கியது. இடையில் சில நாட்கள் ஓய்வெடுத்தபிறகு ‘மூலதன’த்தின் இரண்டாம் பகுதியைத் தயாரிக்கும் பணியில் மார்க்ஸ் ஈடுபட்டார்.

ஆனால் அடிக்கடி தலைவலி, தொல்லை தரும் இருமல், நரம்புத் தளர்ச்சி போன்றவைகளால் மார்க்ஸ் பெரிதும் அவதிப்பட்டார்.

மார்க்ஸ், மிகுந்த பிரயத்தனம் செய்தபொழுதிலும்கூட அவரால் ‘மூலதன’த்தின் இரண்டாவது, மூன்றாவது பகுதிகளை முடிக்க முடியவில்லை. மருத்துவர்களின் ஆலோசனையின் பெயரில் கார்ல்ஸ்பாத் என்ற இடத்தில் உள்ள சுகவாசஸ்தலத்துக்கு சிலமுறை சென்றார். அவருக்கு ஓரளவுக்குக் குணம் ஏற்பட்டது.

ஆனால் ஜென்னி மார்க்ஸின் உடல்நிலை சீர்கேடு அடைய ஆரம்பித்தது. அவருக்கு நுரையீரலில் புற்றுநோய் என்று மருத்துவர்கள் அறிவித்தனர். மார்க்ஸுக்கு இது தாங்கமுடியாத வேதனையாக இருந்தது. என்றாலும் அருகில் இருந்தே கவனித்துக் கொண்டார்.

ஜென்னிக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாக்குவதற்காக 1881-ம் ஆண்டு ஜூலை, ஆகஸ்ட் மாதங்களில் மார்க்ஸ் அவரை அழைத்துக் கொண்டு ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் இருந்த தங்களுடைய மூத்த மகள் ஜென்னி வீட்டுக்குச் சென்றார். மகள் குடும்பத்தினருடன் சில வாரங்கள் தங்கியபின் இருவரும் லண்டனுக்குத் திரும்பினர். இந்தப் பயணத்தின் முடிவில் ஜென்னி மார்க்ஸ் மிகவும் பலம் குன்றிவிட்டார்.

அதே ஆண்டு இலையுதிர் காலத்தில் மார்க்ஸுக்கு நிமோனியா நோய் ஏற்பட்டது. கடைசி மகள் எலெனாரும், குடும்பப் பொறுப்பாளர் ஹெலன் டெமூத்தும் ஓய்வு ஒழிச்சல் இன்றிக் கவனித்து மார்க்ஸைக் குணம்பெறச் செய்தனர். அந்தக் காலகட்டம் முழுவதும் மார்க்ஸுக்கும் ஜென்னிக்கும் மிகுந்த வேதனையான காலகட்டமாக இருந்தது. ஏனென்றால், இருவரும் தனித்தனி அறைகளில் சிகிச்சை பெற்று வந்தனர். ஒருவரையொருவர் பல நாட்கள் சந்திக்கக்கூட முடியவில்லை. குணமடைந்த பின்னர், மார்க்ஸ் தன் மனைவி அருகிலேயே அமர்ந்து பணிவிடை செய்யத் தொடங்கினார்.

ஜென்னி மார்க்ஸின் உடல்நிலை நாளுக்கு நாள் மோசமடையத் தொடங்கியது. அதே ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 2-ம் தேதியன்று அவர் உயிர் நீத்தார்.

அன்பு மனைவியின் மறைவு மார்க்ஸைப் பெரிதும் உலுக்கிவிட்டது. அவர் நினைவிழந்து மயங்கினார். மருத்துவர்கள் ஓடோடி வந்து அவருக்குச் சிகிச்சை அளித்து நினைவு திரும்பச் செய்தனர். அவர் மிகவும் பலவீனமாக இருந்ததால் ஜென்னி மார்க்ஸின் இறுதிச் சடங்கில் கலந்துகொள்ள வேண்டாம் என மருத்துவர்கள் தடுத்துவிட்டனர். எனவே, ஜென்னியின் இறுதி நிகழ்ச்சிக்கான ஏற்பாடுகளை எங்கெல்லே செய்து முடித்தார். தொழிலாளர் வர்க்க லட்சியத்துக்காக ஜென்னி மார்க்ஸ் எத்தகைய தியாகம் செய்துள்ளார், எத்தகைய துன்ப துயரங்களை அவர் தாங்க வேண்டியிருந்தது என்பது குறித்து பத்திரிகைகளுக்குச் செய்திகள் அனுப்பினார்.

25. வேதனை மிக்க இறுதி ஆண்டுகள்

ஜென்னி இறந்து சில வாரங்களுக்குப் பிறகு, 1882-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்தில், மருத்துவர்களின் ஆலோசனைப்படி, ஓய்வெடுப்பதற்காக மார்க்ஸும் அவருடைய கடைசி புதல்வி எலெனாரும், ரைட் தீவுக்குச் சென்றனர். அங்குள்ள கடல் காற்று, மார்க்ஸைப் பீடித்துள்ள மூச்சுக்குழாய் நோய்க்கும் இருமலுக்கும் நல்ல மருந்தாக இருக்கும் என்று அவர்கள் கருதினர். சிறிது காலம் அங்கே தங்கியபிறகு மார்க்ஸின் உடல்நிலையில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. மார்க்ஸ், லண்டனுக்குத் திரும்பி வந்து தனது எழுத்துப் பணியைத் தொடர்ந்தார். ஆனால், லண்டன் நகரத்தின் மாறிக்கொண்டிருக்கும் தட்பவெப்ப நிலை, மார்க்ஸ் உடல்நலத்துக்கு கேடு விளைவிக்கும் என்று கூறி மருத்துவர்கள் அவரை அல்ஜீரியா நாட்டுக்குப் போகும்படி கேட்டுக் கொண்டனர்.

எனவே, அவர் முதலில் ஃபிரான்ஸ் நாட்டை நோக்கிப் பயணமானார். அங்கே, மூத்த மகள் ஜென்னி வீட்டில் ஒரு வார காலம் தங்கியிருந்தார். அங்கே தங்கியிருந்தது அவருடைய மனத்துக்கு மிகவும் ஆறுதலாக இருந்தது. ஒரு வார காலத்துக்குப் பின் அவர் அல்ஜீரியாவுக்குப் பயணமாகி, பிப்ரவரி 20-ம் தேதியன்று அங்கே வந்து சேர்ந்தார். இதமான சீதோஷண நிலையை நாடி வந்த மார்க்ஸுக்கு அங்கிருந்த நிலைமை ஏமாற்றமளிப்பதாக இருந்தது. அங்கே மழையும் கடும் குளிரும் பலத்த காற்றும் வீசிக் கொண்டிருந்தது. இதனால், அவருடைய நுரையீரல் நோய் மேலும் மோசமடைந்தது.

புளூரஸி நோய் மீண்டும் அவரைப் பற்றிக் கொண்டது. எனினும், இவையனைத்தையும் சகித்துக்கொண்டே மார்க்ஸ் பல இடங்களைச் சுற்றிப் பார்த்தார். ஃபிரான்ஸின் காலனியாக இருந்த அந்த அல்ஜீரிய நாட்டில் சமூக தேசிய முரண்பாடுகள் ஆழமாக இருப்பதைக் கண்டார். ஒடுக்குமுறைத் தன்மை வாய்ந்த காலனி ஆதிக்கத்தின் கீழ் உள்ள மக்கள் உரிமைகளை இழந்து வருவதையும் அவர் கண்டார். சில மாத கால சுற்றுப் பயணத்துக்குப் பிறகு மார்க்ஸ் மீண்டும் மூத்த மகள் ஜென்னியின் வீட்டில் வந்து சில மாத காலம் தங்கினார். பேரக்

குழந்தைகளுடன் விளையாடிக்கொண்டு குடும்பச் சூழ்நிலையில் இருந்தது அவருக்கு மிகவும் ஆறுதலாக இருந்தது. ஆகஸ்ட் மாதம் அங்கிருந்து கிளம்பி ஜெனீவாவுக்கு சென்றார்.

ஜெனீவாவில் தன் பழைய கால நண்பர் பெக்கரைச் சந்தித்தார். நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக் கொண்டதில் இருவரும் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

ஆனால் மார்க்ஸ் எங்கு சென்றபொழுதிலும், அவருடைய மனைவியின் நினைவு அவரை வாட்டியது. எங்கெல்லுக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் அவர் கூறுகிறார்:

துக்கத்தைச் சிலர் பெரிதாக வெளிப்படுத்திக் கொள்ள விரும்ப மாட்டார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இருந்தாலும்கூட என்னுடைய சிந்தனைகள் மிகப் பெருமளவுக்கு மனைவியைக் குறித்த நினைவுகளால், என் வாழ்வின் சிறந்த பகுதியைக் குறித்த நினைவுகளால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று ஒப்புக் கொள்ளவில்லை என்றால் அது பொய்யானதாகும்...

மீண்டும் செப்டம்பர் 28-ம் தேதியன்று மகள் ஜென்னி வீட்டுக்கு வந்து மார்க்ஸ் சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார். அங்குள்ள மருத்துவர்கள் அவரைப் பரிசோதித்துவிட்டு மார்க்ஸ், லண்டனுக்கு திரும்பலாம் என்றும், ஆனால் இரண்டு அல்லது மூன்று வாரங்களுக்கு மேல் தொடர்ந்து லண்டனில் இருக்கக் கூடாது என்றும் ஆலோசனை கூறினார். அக்டோபர் மாதத்தில் லண்டனுக்கு வந்த மார்க்ஸ், வழக்கம்போல் தனது ஆராய்ச்சிப் பணிகளில் மூழ்கினார். ஆரம்பகால சமூகத்தின் வரலாறு, ரஷ்யாவில் விவசாய உறவுகள் ஆகியவை குறித்துப் படிக்க ஆரம்பித்தார். சில வாரங்களுக்குப் பிறகு மீண்டும் வென்ட்னோருக்குப் போய் அங்கே தன்னுடைய ஆராய்ச்சிப் பணியைத் தொடர்ந்து நடத்தினார்.

1883-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்தில் மார்க்ஸுக்கு அதிர்ச்சி தரும் செய்தியொன்று வந்தது. அவரது மூத்த மகள் ஜென்னி கடுமையாக நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பதாக அந்தத் தகவல் கூறியது. இது மார்க்ஸுக்குப் பெரும் நரம்புத் தளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியதுடன், இருமல், சளி தொல்லை அतिकரிக்கச் செய்துவிட்டது. ஜனவரி 11-ம் தேதியன்று மகள் ஜென்னி மரணமடைந்தார். இந்தச் செய்தி வந்த பின்னணியை அச்சமயத்தில் லண்டனில் இருந்த மார்க்ஸின் கடைசிப் புதல்வி எலெனார் விவரிக்கிறார்:

“...பின்னர் வந்தது பயங்கரமான கடைசிப் பேரிடி: ஜென்னி மரணமடைந்தாள் என்ற தகவல். ஜென்னி, மார்க்ஸின் மூத்த குழந்தை. அவர் மிக மிக அன்பு செலுத்திய அரும் புதல்வி திடீரென்று (ஜனவரி 11) காலமானாள். மார்க்ஸிடம் இருந்து எனக்குக் கடிதங்கள் வந்திருந்தன. இப்பொழுதுகூட அவை என் முன்னே உள்ளன. ஜென்னியின் உடல்நிலை தேறி வருகிறது என்றும் நாங்கள் (லென்செனும் நானும்) கவலைப்பட வேண்டாம் என்று அவற்றில் எழுதியிருந்தார். மார்க்ஸ் எழுதிய கடிதம் வந்த ஒரு மணி நேரத்துக்குப் பிறகு அவளது மரணச் செய்தியைத் தெரிவிக்கும் தந்தி வந்தது. நான் உடனே வென்ட்னோருக்குப் புறப்பட்டேன்.

நான் எத்தனையோ துக்கத்தை அனுபவித்திருக்கிறேன். ஆனால் இதுபோன்ற துயரமும் வேதனையும் பட்டதில்லை. எனது தந்தைக்கு மரண தண்டனை கொண்டுவருவதுபோல் நான் உணர்ந்தேன். இந்தத் துயரச் செய்தியை அவரிடம் எப்படித் தெரிவிப்பது என்று யோசித்து யோசித்து மூளையைக் குடைந்து கொண்டேன். நான் செய்தியைச் சொல்ல வேண்டுமா? என் முகமே என்னைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது. மார்க்ஸ் உடனே கூறினார்: ‘நமது ஜென்னி இறந்து விட்டாள்.’

நான் உடனே பாரிஸ் சென்று குழந்தைகளுக்கு உதவவேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தினார். நான் அவருடன் தங்க விரும்பினேன். ஆனால் அவர் தம் விருப்புக்கு இடைஞ்சல் ஏற்படுவதை அனுமதிக்க மறுத்துவிட்டார். வென்ட்னோர் வந்து அரை மணி நேரமே இருக்கும். அதற்குள் லண்டனை நோக்கி எனது துயரப் பயணத்தைத் தொடங்கினேன். அங்கிருந்து பாரிஸுக்குப் புறப்பட்டேன். குழந்தைகள் நன்மைக்காக மார்க்ஸ் என்னிடம் பணித்ததை நான் செய்து வந்தேன்.

“நான் வீடு திரும்பியது பற்றி எதுவும் கூறத் தேவையில்லை. அந்த நேரத்தின் அதிர்ச்சி நடுக்கத்தை, வேதனையை, சித்திரவதையை மட்டுமே நினைக்க முடிந்தது. போதும் போதும். நான் திரும்பினேன். மார்க்ஸ் வீடு திரும்பினார் - மரணமடைவதற்காக என்றே...”

மகள் ஜென்னியின் மரணம் மார்க்ஸின் இதயத்தை நொறுங்கச் செய்துவிட்டது. ஐந்து குழந்தைகளுக்குத் தாயான ஜென்னி 38-வது வயதிலேயே மரணமடைந்தது மார்க்ஸை நிலைகுலையச் செய்துவிட்டது. நடைப்பிணமாக அவர் லண்டனுக்குத் திரும்பி வந்தார்.

மார்க்ஸின் உடல்நிலை மீண்டும் மோசமடையத் தொடங்கியது. மீண்டும் நுரையீரல் நோய் அவரை வாட்டி வதைக்க ஆரம்பித்தது.

அவருடைய நுரையீரலில் கட்டி இருப்பதாக மருத்துவர்கள் கருதினர். எங்கெல்லும் எலெனாரும் ஹெலன் டெமூத்தும் மார்க்ஸ் உயிரைக் காப்பாற்ற அரும்பாடுபட்டனர். மார்ச் மாதத் தொடக்கத்தில் அவரது உடல்நிலையில் சிறிது முன்னேற்றம் ஏற்பட்டதுபோல் தோன்றியது.

மார்க்ஸ் வீட்டு அருகிலேயே வசித்து வந்த எங்கெல்லும், தினமும் தனது நண்பரைக் காண வருவார். மார்ச் மாதம் 14-ம் தேதி மதியம் 2.30 மணி அளவில் வந்த எங்கெல்லும், வீட்டில் ஒவ்வொருவரும் கண்களில் நீர்முட்ட நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சி அடைந்தார். என்னவென்று விசாரித்தார். அன்று காலையில் மார்க்ஸுக்கு ரத்தக் குழாய் வெடித்துவிட்டது என்றும், மிகுந்த பலவீனமாக இருக்கிறார் என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

ஹெலன் டெமூத், மாடியில் இருந்த மார்க்ஸ் அறைக்குச் சென்று பார்த்து அவர் சாய்வு நாற்காலியில் அரைத் தூக்கத்தில் இருப்பதாகக் கருதி, கீழே ஓடிவந்து, எங்கெல்லும் மாடிக்கு வந்து மார்க்ஸைப் பார்க்கும்படி கூறினார். எங்கெல்லும் மாடிக்கு விரைந்து சென்று பார்த்து அதிர்ச்சியடைந்தார். அரைத் தூக்கத்தில் அல்ல, கார்ல் மார்க்ஸ் நிரந்தரத் தூக்கத்தில் இருந்தார். எங்கெல்லும் அவருடைய நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்தார். நாடித் துடிப்பும், மூச்சு விடுவதும் முற்றிலும் நின்று போயிருந்தது. மார்க்ஸ் எவ்வித வேதனையும் இன்றி அமைதியாக உயிர் நீத்திருந்தார்.

தலைசிறந்த தத்துவ மேதையும், தனது உயிர்த் தோழருமான கார்ல் மார்க்ஸின் இறந்த உடலையே சில நிமிட நேரம் கண்கலங்கியவாறு பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஃபிரெடரிக் எங்கெல்லும், தனது வேதனையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு மாடியில் இருந்து கீழே இறங்கி வந்தார். கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்த எலெனாருக்கும், ஹெலன் டெமூத்துக்கும் ஆறுதல் கூறி உடனடியாகச் செய்யவேண்டிய வேலைகளில் இறங்கினார். கார்ல் மார்க்ஸின் மறைவுச் செய்தியை பல நாடுகளில் இருந்த தொழிலாளர் வர்க்க அமைப்புகளுக்கும் தலைவர்களுக்கும் தந்தி மூலம் அனுப்பினார். மார்க்ஸின் சுருக்கமான வரலாறை எழுதி பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பினார். மார்க்ஸின் இறுதி நிகழ்ச்சிகளுக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

மாபெரும் புரட்சிகரச் சிந்தனையாளர் கார்ல் மார்க்ஸ் மரணமடைந்த செய்தி, வெகு விரைவில் உலகம் முழுவதும் பரவியது. தொழிலாளர்களின் பத்திரிகைகளில் மட்டுமல்லாமல், முதலாளித்துவப் பத்திரிகைகளும் அவரது மரணச் செய்தியை பிரசுரித்திருந்தன.

மார்க்ஸின் மறைவுக்கு வருத்தம் தெரிவித்தும், அவருக்கு அஞ்சலி செய்தும் பல நாடுகளில் இருந்து எங்கெல்லுக்கும் எலெனாருக்கும் அனுதாபத் தந்திகளும் கடிதங்களும் வந்து குவிந்தன. மார்க்ஸின் இறுதி நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொண்டு அஞ்சலி செலுத்த பல நாடுகளில் இருந்து தொழிலாளர் தலைவர்கள் லண்டனை நோக்கி வரத் தொடங்கினர்.

மார்ச் மாதம் 17-ம் தேதியன்று மார்க்ஸின் உடல், அவருடைய வீட்டில் சுவப் பெட்டியில் வைக்கப்பட்டபொழுது, மார்க்ஸின் கோட்டு பாக்கெட்டில் இருந்து அவருடைய தந்தையாரின் புகைப்படத்தையும் எடுத்து வந்து, “இதுவும் மார்க்ஸோடு போகட்டும்” என்று கூறி எங்கெல்லு அடையும் சுவப்பெட்டியில் வைத்தார். தனது பிரியத்துக்குரிய தந்தையின் நினைவாக, பழைய முறையில் எடுக்கப்பட்ட அவருடைய நிழற்படத் தகட்டை மார்க்ஸ், எப்பொழுதும் பையில் வைத்திருப்பது வழக்கம். இது, அவருடைய குடும்பத்தினருக்கும் எங்கெல்லுக்கும் மட்டுமே தெரியும்.

மார்க்ஸின் இறுதி நிகழ்ச்சி, அவர் விரும்பியபடியே மிக எளிமையாக நடந்தது. ஹைகேட் கல்லறையில் உள்ள அவரது அன்பு மனைவி ஜென்னி மார்க்ஸ் புதைகுழிக்கு அருகிலேயே மார்க்ஸின் சுவப்பெட்டியும் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. அதன் பின்னர், பிரெடரிக் எங்கெல்லு உணர்ச்சிமிகு இரங்கல் உரையை ஆற்றினார்:

“மார்ச் 14-ம் தேதி பிற்பகல் 2.45 மணிக்கு நிகழ்கால மாபெரும் சிந்தனையாளர், தாம் சிந்திப்பதை நிறுத்திவிட்டார். இரண்டே நிமிடங்கள் தனியாக விடப்பட்ட அவர், நாங்கள் திரும்பி வந்தபொழுது சாய்வு நாற்காலியில் அமைதியாக - ஆனால் நித்தியமாக உறங்கிவிட்டார்.

ஐரோப்பா, அமெரிக்கா மாகண்டங்களில் போராடும் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் வரலாற்று ரீதியான விஞ்ஞானத்துக்கும் இந்த மனிதரின் மரணத்தால் அளவிடற்கரிய பேரிழப்பு நேர்ந்துள்ளது. இந்த மகத்தான சக்தியின் மறைவால் ஏற்பட்ட வெற்றிடம் வெகு விரைவில் உணரப்படும்.

“இயற்கையின் உயிரியல் வளர்ச்சியின் விதியை டார்வின் கண்டுபிடித்ததைப்போல், மனித வரலாற்றின் வளர்ச்சியின் விதியைக் கண்டுபிடித்தார் மார்க்ஸ். இதுவரையில் தத்துவக் கோட்பாடுகளின் அபரிமித வளர்ச்சியால் மறைக்கப்பட்டிருந்த சாதாரணமான உண்மை - அதாவது மனித வர்க்கம், அரசியல், விஞ்ஞானம், கலை, சமயம் முதலியவற்றில் எல்லாம் ஈடுபடுவதற்கு முன்பாக உண்ண வேண்டும்,

குடிக்க வேண்டும், உறைவிடமும் உடையும் பெற வேண்டும். எனவே, வாழ்க்கைக்கு அவசியமான உடனடி பௌதிகத் தேவைகளின் உற்பத்தியையும், அதன் விளைவாக ஒரு குறிப்பிட்ட சகாப்தத்தில் அடைந்த பொருளாதார வளர்ச்சியின் அளவையும் அஸ்திவாரமாகக் கொண்டுதான் அக்கால அரசாங்க அமைப்பு, சட்டக் கருத்தோட்டங்கள், கலை, மக்களின் சமயம் பற்றிய கருத்துகள் இவை யாவும் உருவாக்கப்படுகின்றன. இந்த ரீதியில்தான் இவற்றுக்கு விளக்கம் தர வேண்டுமே தவிர, இதுவரையில் இருந்ததுபோல் நேர்முரணாக அல்ல.

இது மட்டுமல்ல, நிகழ்கால முதலாளித்தவ உற்பத்தி முறையையும், இந்த உற்பத்தி முறை உருவாக்கியுள்ள முதலாளித்துவ சமூகத்தை இயக்கும் விசேஷ விதியையும் மார்க்ஸ் கண்டுபிடித்தார். முதலாளித்துவ பொருளாதாரவாதிகள், சோஷலிஸ்ட் விமரிசகர்கள் ஆகியோரின் முந்தைய கால ஆராய்ச்சிகள் எந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்காக இருட்டில் தேடிக் கொண்டிருந்தனவோ, அந்தப் பிரச்சனை மீது உபரி மதிப்பு பற்றிய கண்டுபிடிப்பு திடீரென ஒளி வெள்ளம் பாய்ச்சியது.

ஒருவரது வாழ்நாள்க்கு இத்தகைய கண்டுபிடிப்புகள் இரண்டு போதும். இது போன்ற ஒரு புதுமையைக் கண்டுபிடிப்பவன்கூட பெரும் அதிர்ஷ்டசாலிதான். பல துறைகளில் ஆராய்ச்சி செய்த மார்க்ஸ் எதிலுமே மேலோட்டமாக நிற்கவில்லை. ஒவ்வொரு துறையிலும் ஏன், கணிதத் துறையிலும்கூட, அவர் புதுமைகளைத் தானாகவே கண்டுபிடித்தார்.

இப்படிப்பட்டவர் அந்த விஞ்ஞான மனிதர். ஆனால் இது இவரது முழுமையின் ஒரு சிறு பகுதிதான். விஞ்ஞானம் என்பது மார்க்ஸுக்கு வரலாற்று ரீதியான புரட்சிகரமான இயக்கும் சக்தி. நடைமுறை உபயோகத்தைத் திட்டவட்டமாக இன்னும் நிர்ணயிக்க முடியாத தத்துவ விஞ்ஞானத்தின் புதுக் கண்டுபிடிப்பை எவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன் அவர் வரவேற்ற பொழுதிலும், பொதுவான வரலாற்று வளர்ச்சியிலும், குறிப்பாகத் தொழில் துறையில் புரட்சிகரமான மாற்றத்துக்கு உடனடியாக வழிகோளும் கண்டுபிடிப்பு பற்றி முற்றிலும் வேறுவிதமான மகிழ்ச்சியை அவர் அடைந்தார். உதாரணமாக மின்சாரத் துறையில் ஏற்பட்ட கண்டுபிடிப்புகளின் வளர்ச்சியையும் மிகவும் அண்மையில் மர்ஸேல் டெப்ரேயின் கண்டுபிடிப்புகளையும் உன்னதமாகக் கவனித்து வந்தார்.

மார்க்ஸ் மற்ற எல்லாவற்றுக்கும் முன்னதாக ஒரு புரட்சியாளர். முதலாளித்துவ சமூகத்தையும், அது கொண்டுவந்த அரசாங்க

அமைப்புகளையும் ஏதாவது ஒரு வழியில் தூக்கி எறிந்து, எந்த நவீன பாட்டாளி வர்க்கம், அதன் நிலைமையையும் தேவையையும் விமோசன வகைகளையும் உணருமாறு செய்வதில் தாம் முதல்வராக இருந்தாரோ, அந்த நவீன கால பாட்டாளி வர்க்கத்தின் விமோசனத்துக்குப் பாடுபடவேண்டும் என்பதே அவரது வாழ்க்கையின் உண்மையான லட்சியம். போராட்டம் அவரது உடன் பிறப்பு. அவர் எவ்வளவு பேராவேசத்துடன் பிடிவாதத்துடன் வெற்றிகரமாகப் போராடினாரோ அவ்வாறு ஒரு சிலரால்தான் போராட முடியும். முதலில் ரெய்னீஷ் ஜைடுங் (1842), பாரிஸ் வோர்வார்ட்ஸ் (1844), டியட்ஸ் ப்ரெஸ்லர் ஜைடுங் (1847), நியூ ரெய்னீஷ் ஜைடுங் (1848-49), நியூ யார்க் டிரிபியூன் (1852-61) போன்ற பத்திரிகைகளில் அவர் செய்த பணி, பின்னால் எழுதிய பல போராட்டப் பிரசுரங்கள், பாரிஸ், பிரஸ்ஸல்ஸ், லண்டனில் உள்ள ஸ்தாபனங்களில் செய்த வேலை, இறுதியாக எல்லாவற்றுக்கும் மகுடம் வைத்தாற்போல் மகத்தான சர்வதேச தொழிலாளர் சங்கத்தை ஸ்தாபித்தது.

இதன் விளைவாக அவர் காலத்தவர்களில் எல்லோரையும்விட மிக அதிகமாக மார்க்ஸ் வெறுக்கப்பட்டார், அவதூறு செய்யப்பட்டார். எதேச்சாதிகார அரசாங்கங்களும் குடியரசு அரசாங்கங்களும் அவரைத் தத்தம் பிரதேசங்களில் இருந்து நாடு கடத்தின. முதலாளித்துவ வர்க்கம் - பழைய வழக்கங்களில் நம்பிக்கை உள்ளதும் சரி, அதிதீவிர ஜனநாயகமானதும் சரி - அவர் மீது அபாண்டங்களைக் குவிப்பதில் ஒன்றோடொன்று போட்டியிட்டன. ஆனால் இவற்றையெல்லாம் அவர் வெறும் ஒட்டடை என்று ஒதுக்கி அசட்டை செய்தார். தவிர்க்க முடியாத அவசியம் நிர்ப்பந்தித்துப்பொழுது மட்டும் பதில் அளித்தார். அவர் இறந்தபொழுது சைபீரியா சுரங்கங்களில் இருந்து கலிபோர்னியா வரை, ஐரோப்பா, அமெரிக்காவின் சக ஊழியர்கள் அவரிடம் அன்பு கொண்டு அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தி துக்கம் அனுஷ்டித்தார்கள். அவருக்கு எத்தனையோ எதிரிகள் இருந்திருந்தாலும், சொந்த விரோதி என்று ஒருவர்கூட இல்லை என்று நான் துணிந்து கூறுவேன்.

அவரது பெயரும் அவரது சேவையும் யுகயுகாந்திரங்களுக்கு நிலைத்து நிற்கும்.

26. மார்க்ஸ் மறைவுக்குப் பிறகு

எர்மன் அண்ட் எங்கெல்ஸ் நிறுவனத்தில் இருந்து ஓய்வுபெற்று லண்டனுக்குக் குடி பெயர்ந்ததில் இருந்து, ஃபிரெடரிக் எங்கெல்ஸ் கம்யூனிஸ்ட் அகிலத்தின் தத்துவார்த்த மற்றும் ஸ்தாபன வேலைகளைப் பொறுப்பேற்று செய்யத் தொடங்கி மார்க்ஸின் வேலைப்பளுவை மிகவும் குறைத்தார். இது மார்க்ஸுக்குப் பேருதவியாக இருந்தது. படிப்படியாக அனைத்து நாடுகளில் இருந்து வரும் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் தூதுக் குழுக்களைச் சந்தித்து விவாதிப்பது, அவர்களுக்கு வழிகாட்டல் செய்வது போன்ற வேலைகளையும் எங்கெல்ஸ் தொடர்ந்து செய்து வந்ததால் மார்க்ஸ் மறைவுக்குப் பிறகு இயக்கத்தின் பணிக்கு எவ்வித பாதிப்பும் ஏற்படாமல் எங்கெல்ஸ் வழிநடத்திச் செல்ல முடிந்தது.

மார்க்ஸ் மறைவு, எங்கெல்ஸுக்கு மிகப் பெரிய வேதனையாக இருந்தது என்றபொழுதிலும் அவர் அதைத் தாங்கிக்கொண்டு மார்க்ஸ் விட்டுச் சென்ற பணியைப் பூர்த்தி செய்யத் தன்னை தயார் செய்து கொண்டார்.

1883-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 14-ம் தேதியன்று அதாவது மார்க்ஸ் இறந்த தினத்தன்று அவரது மரணம் குறித்து பெர்ன்ஸ்டைன் என்ற நண்பருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் எங்கெல்ஸ் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“...இயக்கம் தன் வழியே தொடர்ந்து செல்லும். ஆனால் இந்த இயக்கத்தைப் பல நீண்ட சோர்வு தட்டும் தவறான பாதைகளில் இருந்து பாதுகாத்து வந்த அவருடைய அமைதியான, காலத்துக்கேற்ற ஆழ்ந்த யோசனையுள்ள தலையீடு இனி இருக்காது...”

மார்ச் 15-ம் தேதியன்று பெக்கர் என்ற நண்பருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுகிறார்:

“...1848க்கு முந்தைய பழைய படை வீரர்களில் கடைசி இருவர் நாம் இன்னும் காவல் இடத்தில் நிற்கிறோம். வெடிகுண்டுகள் கிரீச்சிடுகின்றன. நண்பர்கள் வீழ்கிறார்கள். ஆனால், நாம் இதை முன்பே கண்டிருக்கிறோம். ஒரு குண்டு நம்மில் ஒருவரைத்

தாக்கும்பொழுது சரியான முறையில் தாக்கி நீண்ட நேரம்
வேதனையில்லாத நிலை ஏற்பட்டால், அது பற்றிக் கவலையில்லை...”

அதே மார்ச் 15-ம் தேதியன்று இரவு சோர்கே என்ற நண்பருக்கு எழுதிய
கடிதத்தில் குறிப்பிடுகிறார்:

“...இயற்கையின் அவசியத்தால் நிகழும் சகல நிகழ்ச்சிகளும், எவ்வளவு
பயங்கரமாயினும் தமக்குச் சொந்தமான ஆறுதலையும் கொண்டுவரும்.

வைத்தியத் திறமையால் மேலும் சில ஆண்டுகள் வாழும் சாரமற்ற
நிராதரவான வாழ்க்கையையும், திடீர் என்று இல்லாமல் அங்குலம்,
அங்குலமாக இறந்துபோகும் வாழ்வையும் மருத்துவர்களின் வெற்றிப்
பீடமாக அவர்களுக்கு அளித்திருக்க முடியும். ஆனால், நமது மார்க்ஸ்
இத்தகைய நிலையைச் சகித்திருக்க மாட்டார். உயிருடன் வாழ்ந்து,
முடிவுறாத புத்தகங்களை முன்னால் வைத்துக்கொண்டு, இவற்றை
நிறைவு செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பம் ஒருபுறம் கவர, மறுபுறம்
முடியாது என்ற நிலை, தற்பொழுது அவருக்கு ஏற்பட்ட அமைதியான
இந்த மரணத்தைவிட ஆயிரம் மடங்கு வேதனைகளையும் கசப்பையும்
அவருக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கும்.

இந்த மாபெரும் மேதை, மருத்துவக் கலையின் புகழுக்காக வெறும்
உயிர்ப் பொருளாக வாழ்ந்து, தமது வலிமை உச்சநிலையில் இருந்த
காலத்தில், தாம் அடிக்கடி மண்ணாக்கிவிட்ட அற்பவாதிகளின் கேலிக்கு
இரையாவதைவிட, நாளை மறுநாள் அவருடைய மனைவி அமைதி
பெற்றுள்ள இடுகாட்டுக்கு அவரை நாம் தூக்கிச் செல்வது ஆயிரம்
மடங்கு சிறப்புடையதாகும்.

அது எப்படி இருந்தபொழுதிலும், மனித குலம் ஒரு தலைவரை, நமது
காலத்தின் மாபெரும் தலைவரை இழந்துவிட்டது. பாட்டாளி வர்க்க
இயக்கம் தொடர்ந்து செல்கிறது. இறுதியான வெற்றி நிச்சயம். ஆனால்,
தவிர்க்க முடியாத வளைவு சுளிவுகள், தற்கால ஸ்தல திரிபுகள் - இவை
முன்னைவிட அதிகரிக்கும். நல்லது, இவற்றை நாம் சமாளித்தே தீர
வேண்டும். இல்லாவிட்டால், நாம் எதற்காக இருக்கிறோம்? இதனால்
நாம் சற்றும் உறுதி இழக்கப் போவதில்லை.”

எங்கெல்லுக்கு முன்பு எண்ணற்ற பணிகள் இருந்தன. மூலதனத்தின்
இரண்டாவது, மூன்றாவது பகுதிகளுக்கான குறிப்புகளை மார்க்ஸ்
எழுதி வைத்திருந்தார். அவரால் அதை முடிக்க முடியவில்லை. தான்
மரணமடைவதற்கு ஒரு சில நாட்கள் முன்பு மார்க்ஸ் தன் கடைசி மகள்
எலெனாரை அழைத்து மூலதனத்துக்கான தனது குறிப்புகளை

எங்கெல்ஸிடம் கொடுத்துவிடும்படியும், அவரால் முடிந்தால் எதையாவது செய்யட்டும் என்றும் கூறியிருந்தார். எனவே, அந்தப் பணியை இப்பொழுது எங்கெல்ஸ் நிறைவேற்ற வேண்டியிருந்தது. எங்கெல்ஸுக்கு அப்பொழுது 63 வயது. கண்பார்வை ஓரளவுக்குப் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. மார்க்ஸின் கையெழுத்தோ மிகவும் மோசமாக இருக்கும். ஜென்னி மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், மார்க்ஸின் கடிதங்களை ரகசியமாகக் கண்காணித்து வந்த ரகசிய போலீஸ்காரர் உள்ளிட்டு உலகிலேயே ஐந்து அல்லது ஆறு பேர் மட்டும்தான் மார்க்ஸின் கையெழுத்தைப் படிக்க முடியும். எங்கெல்ஸ் தனது உதவிக்கு சிலரை வைத்துக்கொண்டு மார்க்ஸின் குறிப்புகளை நூலாக உருவாக்கினார். தேவைப்பட்ட இடங்களில் வார்த்தைகளை மாற்றியும் விளக்கங்கள் கொடுத்தும் புத்தக வடிவில் கொண்டு வந்தார்.

மூலதனத்தின் இரண்டாவது பகுதி 1885-ம் ஆண்டில் வெளியானது. மூலதனத்தின் மூன்றாவது பகுதி பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 1894-ம் ஆண்டில் வெளியானது. இந்த மூன்றாவது பகுதியைத் தயார் செய்ய எங்கெல்ஸ் பத்து ஆண்டுகள் செலவிட்டார். மார்க்ஸ் விரும்பியபடியே மூலதனம் நூலின் இரண்டாவது, மூன்றாவது பகுதிகளை ஜென்னி மார்க்ஸுக்கு சமர்ப்பணம் செய்தார். சர்வதேச தொழிலாளர் வர்க்க இயக்கத்தில் தலைதூக்கிய குறுங்குழுவாதப் போக்கையும் சீர்திருத்தவாதப் போக்கையும் தொடர்ந்து எதிர்த்துப் போராடினார். பல்வேறு நாடுகளின் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு வழிகாட்டினார். மார்க்ஸின் பல நூல்களுக்கு முன்னுரை எழுதிப் பதிப்பித்தார். மார்க்ஸ் காலத்தில் முதலாவது அகிலம் கலைக்கப்பட்ட பிறகு சர்வதேச அமைப்பு என்று ஒன்று இல்லாமல் இருந்தது. எனவே, 1889-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 14-ம் தேதியன்று இரண்டாவது அகிலம், எங்கெல்ஸின் முயற்சியால் உருவாக்கப்பட்டது.

மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸின் காலத்திலேயே ரஷ்யாவில் மார்க்ஸிய சிந்தனையாளர்களின் குழு உருவாகத் தொடங்கியிருந்தது. அவர்களில் முதன்மையானர் பிளெகானோவ். அவர் ரஷ்யாவில் மார்க்ஸிய கருத்துகளைப் பரப்புவதில் முன் நின்றவர். மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் ரஷ்ய நிலைமைகளை ஊன்றிக் கவனித்து வந்ததோடு பிளெகானோவின் பணிகளுக்காக அவர் மீது மரியாதையும் கொண்டிருந்தனர்.

1895-ம் ஆண்டில் எங்கெல்ஸ் மரணமடைந்த நேரத்தில் ரஷ்யாவில் லெனின் சிறந்த மார்க்ஸியத் தத்துவ அறிஞராக பிரபலமடையத் தொடங்கிவிட்டார். பிளெகானோவ் சில தத்துவார்த்தத் தவறுகள்

செய்தபொழுது அதைச் சுட்டிக்காட்டி திருத்தும் அளவுக்கு லெனின் சிறந்த மேதையாக விளங்கினார். ரஷ்யத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் போராட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்கி வழிகாட்டினார். இதன் தொடர்ச்சியாக உருவான புரட்சிகரப் போராட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்கி 1917-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 7-ம் தேதியன்று உலகின் முதல் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் புரட்சிகர அரசாங்கத்தை அமைத்தார். அது உலகம் முழுவதிலும் மார்க்ஸியக் கருத்துகளின் வல்லமையைப் பறைசாற்றியது. விஞ்ஞான சோஷலிஸ தத்துவம் என்பது ஆட்சி புரியும் தத்துவமாக மாறியது.

லெனின், மார்க்ஸியத் தத்துவத்தை புதிய நிலைமைகளுக்கேற்பப் பயன்படுத்தி அதை மேலும் செழுமை பெறச் செய்தார். எங்கெல்ஸ் உருவாக்கியிருந்த இரண்டாவது அகிலம், சந்தர்ப்பவாதிகளால் சூழப்பட்டு அதன் புரட்சித் தன்மையை இழந்துவிட்டபடியால் லெனின் அதைக் கலைத்துவிட்டு மூன்றாவது அகிலத்தை உருவாக்கினார்.

மகத்தான ரஷ்யப் புரட்சி தனது தாக்கத்தை அடிமை நாடுகளின் மக்கள் மீது செலுத்தியது. இந்தியா உள்பட, சுதந்தரத்துக்காகப் போராடிக் கொண்டிருந்த கோடானுகோடி மக்களை உற்சாகப்படுத்தியது. விடுதலைப் போராட்ட இயக்கத்தின் உற்ற துணைவனாக விளங்கியது. ஏகாதிபத்தியத்தின் நாசகரக் கரங்களை தடுத்து நிறுத்தக்கூடிய வலிமை வாய்ந்த சக்தியாக விளங்கியது.

சோவியத் சோஷலிஸ அரசாங்கம், மார்க்ஸியக் கருத்தோட்டத்தைப் பரப்புவதில் மகத்தானதொரு காரியத்தைச் செய்தது. மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸின் நூல்களையும், அவர்களின் வெளியிடப்படாத கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் தேடிப்பிடித்து உலக மொழிகளில் மிகக் குறைந்த விலையில் நூல்களாக வெளியிட்டு மாபெரும் சேவையைச் செய்தது. இன்று மார்க்ஸியக் கருத்துகள் உலகம் முழுவதும் பரவியிருக்கிறதென்றால், தினந்தோறும் லட்சக்கணக்கான மக்களால் படிக்கப்பட்டு வருகிறதென்றால் அதற்கான பெருமை சோவியத் சோஷலிஸக் குடியரசையும், அதற்குத் தலைமை தாங்கிய தொழிலாளர் வர்க்கத்தையும், அந்த வர்க்கத்தின் வழிகாட்டும் தலைவனும், முன்னணிப் படையாகவும் இருந்த சோவியத் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியையுமே சாரும்.

நடப்பில் உள்ள எந்தவொரு சமுதாய அமைப்பும், புதியதொரு சமுதாய அமைப்பை வரவிடாது. அப்படியே வந்தாலும் பின்னுக்குத் தள்ளத்தான் முயற்சி செய்யும். ஆனாலும் புதிய சமுதாயம், தான் முன்னுக்கு

வருவதற்கு மீண்டும் போராடும், அதில் வெற்றியும் பெறும். உலக வரலாறு என்பது அதைத்தான் மீண்டும் மீண்டும் சுட்டிக் காட்டுகிறது. இன்று நாம் காண்பதும் அந்தப் போராட்டத்தைத்தான்.

மாமேதை லெனின், மார்க்ஸியத்தின் சிறப்பைச் சுருக்கமாக இரண்டே வரிகளில் விளக்கினார்.

“மார்க்ஸியம் வல்லமை வாய்ந்தது
ஏனென்றால் அது உண்மையானது”.

குறிப்புகளுக்காக

*லெனின் நூல் திரட்டு 1.

*மார்க்ஸ்: இந்தியாவின் முதல் விடுதலைப் போர் 1857-59,
தமிழாக்கம்: எஸ்.ராமகிருஷ்ணன்

*ஜென்னி மார்க்ஸ்: நிகழ்ச்சிகள் நிறைந்த வாழ்க்கை பற்றிய நடைச்
சித்திரம்.

*எலியனார் மார்க்ஸ்-ஏவ்லிங்: மார்க்ஸையும் எங்கெல்லையும்
பற்றிய நினைவுக் குறிப்புகள்

* ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டது போல இவர் சார்லஸ் லூயி
நெப்போலியன் போனபார்ட் என்ற பெயரில் 1848-ல் ஃபிரான்ஸ்
ஐனாதிபதியாகத் தேர்தலில் ஜெயித்து, 1851-ல் தன்னை
முடிமன்னராக அறிவித்துக்கொண்டார்.)

மார்க்ஸ் எனும் மனிதர் Marx Enum Manidhar
என். ராமகிருஷ்ணன் N. Ramakrishnan ©

This digital edition published in 2016 by

Kizhakku Pathippagam

177/103, First Floor, Ambal's Building,

Lloyds Road, Royapettah,

Chennai 600 014, India.

Email: support@nhm.in

Web: www.nhmreader.in

First published in print in November 2005 by Kizhakku Pathippagam

All rights reserved.

Kizhakku Pathippagam is an imprint of New Horizon Media Private Limited,
Chennai, India.

This e-book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, resold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior written consent in any form of binding or cover other than that in which it is published. No part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, whether electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of both the copyright owner and the above-mentioned publisher of this book. Any unauthorised distribution of this e-book may be considered a direct infringement of copyright and those responsible may be liable in law accordingly.

All rights relating to this work rest with the copyright holder. Except for reviews and quotations, use or republication of any part of this work is prohibited under the copyright act, without the prior written permission of the publisher of this book.